

ઉમેદચંદ્ર કૃત્ય કાવ્ય સંગ્રહ.

ભાગ બીજો.

શ્રી જૈન ધર્મના અભિલાષિયોને મોટે છપા-
વી પ્રસિદ્ધ કરનાર જૈન ધર્મ સુબોધ

પ્રસારક સભા.

ભાવનગર.

હુરીગીતવ્રતમ્.

આ સદા વીર ધર્મ મોટો. જૈન તણાજ ગણાય છે;
તેમાં થએલા મા'ન પુરુષો. માની અહુ વખણાય છે.
તેનાં કેટલાં પુસ્તકો ને, કાવ્ય મનને ભાવ્ય છે;
તેવું તમે આ જાણુને, ઉમેદચંદ્ર કૃત્ય કાવ્ય છે. ૧.

મુરત.

“વિક્ટોરીયા” પ્રેસમાં ટ્રેમુલજી બેરામજીએ
છાપી પ્રસિદ્ધ કર્યો.

સને ૧૮૮૪.

સંવત ૧૯૪૧.

કિંમત બાર આના.

અનુક્રમણીકા.

વિષય.		પૃષ્ઠ.
૧	આદરમુનિની ઢાળુ ૧૪ સુયગડાંગ.	૫
૨	ગજસુકમાળની ઢાળુ ૯ અંતગડ.	૩૨
૩	અરજૂનમાળી મુનીનિ ઢાળુ ૬ અંતગડ.	૫૦
૪	નેમરાજૂતની પાંચ લાવણી.	૫૯
૫	મુનીખોધના ૧૨ માસ.	૬૬
૬	અધ્યાતમ લાવણી સુમતી કુમતી આતમાની.	૬૭
૭	પાંચ ઈંદ્રીયનાં વિષય કૃત્તની લાવણી.	૬૯
૮	પંચમાહાવ્રતની લાવણી.	૭૧
૯	દસ મનના દોસ વીસે ચાખખો પેહેલો.	૭૨
૧૦	દસ વચનના દોસ વીસે ચાખખો બીજો.	૭૨
૧૧	બાર કાયાના દોષ વિસે ચાખખો ત્રીજો.	૭૩
૧૨	મીથ્યાત્વ તત્વ વા સમ્યગ્ત તત્વ વીસે ચાખખો ૪.	૭૩
૧૩	સતી સ્ત્રીના ભાવ સણુગાર વીસે.	૭૫
૧૪	શ્રીવિરનાં નિરવાણુ અવસરમાં આતમાંને કાયાનો વચનરસ લાવણી.	૭૭
૧૫	સત્ય અસત્ય કુટંબ વિષે અધ્યાતમ લાવણી.	૭૮
૧૬	રાજેમતીનો ગરખો.	૮૦
૧૭	સાધુજનાં ગુણ વિષે લાવણી.	૮૧
૧૮	ધર્મનાથની હુમરી.	૮૨
૧૯	માહાવીરની સ્તવનાં હુમરી.	૮૨
૨૦	સાધુ ગુણ વીષે હુમરી.	૮૩
૨૧	જનસરણુ વીષે પોતાની વીનંતી.	૮૩
૨૨	સાધુજના ગુણસ્તવન વીષય.	૮૪
૨૩	રાજેમતીની વીનંતી વીસે.	૮૫

૨૪	ઉપદેસી જનને બોધ.	૮૫
૨૫	શ્રીવીરનો બોધ ૩૫ વરસાદ વીધે મેવાડો.	૮૬
૨૬	સાધુ સંગે ૧૦ ગુણ પ્રગટે તે વીસે ગરબી.	૮૭
૨૭	નેમના જોગ વીધે હુમરી.	૮૮
૨૮	ભાવ ગંગાધે સનાન તીરથ દેવ પુજા જાત્રા વીધે ઝીઝીટી.	૮૮
૨૯	ઉપદેસી રાગ બીભાષ.	૮૯
૩૦	ઉપદેસી ભૈરવી સવારમાં ગવાય તે.	૮૯
૩૧	રાજેમતીની ભૈરવી.	૯૦
૩૨	સમપ્રીત પામવા વિસે ૬ ગુણ બનગરો.	૯૧
૩૩	આઠ બોલ ધરે તે તીરથ કરનો મારગ પાળે.	૯૨
૩૪	રાગ હોરી.	૯૩
૩૫	દયાપાળને ૧૦ ગુણ પ્રગટે તે હોરી.	૯૫
૩૬	નીત્ય કૃતવ્યની પરભાતી.	૯૬
૩૭	પરભાવના વીસે પરભાતી.	૯૭
૩૮	પરભાતી ભૈરવી.	૯૮
૩૯	ચંદનઆળાની પરભાતી.	૯૯
૪૦	આદેસરજીની પરભાતી.	૯૯
૪૧	ચાર તીરથ ૩૫ વેપારીજન ઓળગે આવ્યા તે પરભાતી.	૧૦૦
૪૨	અથવંતા મુનીની '૭ ઠાળુ.	૧૦૧
૪૩	ગુરુ ગુણનાં દોહા છંદ.	૧૧૨
૪૪	ગુરુ ગુણનો મનહર છંદ.	૧૧૩
૪૫	ગુરુ ગુણનો દોહો ત્યા ત્રીભંગી છંદ.	૧૧૪
૪૬	કળયુગના પંડીતનો કવીત.	૧૧૪
૪૭	માહાવીરનો ચરચરી છંદ.	૧૧૪

૪૮	મુની ગુણનો ચરચરી હંદ.	૧૧૫
૪૯	ગુરસીસના સોરઠા.	૧૧૫
૫૦	કવી નામ બૌધક મનહર હંદ.	૧૧૫
૫૨	સાતવાર.	૧૧૭

પ્રસ્તાવના.

અહાં સ્વધર્મિ ખંધુઓ, આપ, આપણાં, જૈનધર્મોદયની, સદા ઉમેદ ધરાવો છો, વળી, આપણા જ્ઞાનશાગર ધર્મોચાર્યનાં મેળાપ, વખતમાં, ધર્મશાસ્ત્રો સાંભળીને, પોતાનાં આત્મશાધન-રૂપ વૈરાગની સાથે, જ્ઞાનઅભ્યાસ વીજેરેમાં અત્યંત પુરૂષાર્થ, વા-પરી, આગેવાનીપણું ધરાવો છો, એટલુંજ નહીં, પણ દીનપ્રતિ-દીન, ઉત્તસાહની સાથે, ધર્મક્રિયા કરી સંતોષ માનો છો, પરંતુ, પોતાના ધર્મસંબંધી, પુસ્તકોનું સદા મન રાખો છો, તેથી અમે શ્રી ભાવનગર, જૈન ધર્મસુબોધ પ્રસારક સભા તરફથી, આ ગ્રંથ, માહાન પુરૂષ શ્રી ઉમેદચંદ્ર સ્વામી કૃત્ય, કાવ્યસંગ્રહ ભાગ ખી-ન્ને છે, તેમાં સદરહુ પુસ્તકનાં પેહેલા ભાગની માફક, સમગ્ર વિષયો, ધર્મ અને જ્ઞાન સંબંધીનાં છે, તેથી એ પણ ધર્મમાળાના એક આ ખીન્ને ભાગ ગણવા યોગ્ય છે. તે છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્યો છે.

શ્રી જૈનધર્મપ્રસારક, માહાન પુરૂષ શ્રી ઉમેદચંદ્ર, વખતો-વખત કાવ્ય કરી આપણા સ્વધર્મિ સ્વજનોને સંભળાવી યોધ કર્યો તે સાંભળી, ખીન્ન ભાગ સંબંધી સમગ્ર વિષયો સં-શોધન કરી છપાવી બહાર પાડવામાં આવે છે, તે વાંચેથી, તેમાં જે વિષયોનું વરણન છે, તેની ખરી ખુબી માલમ પડશે, અને તેનો લાભ હમેશાં લેવા મન તત્પર રહ્યા કરશે. વળી તે જૈન ધર્મના હિતેચ્છુ સર્વ સજ્જનોને અતિ પ્રિય થઇ પડે તે સાર આ પુસ્તક છે.

આ પુસ્તકની અંદર ધર્મનીતી ઉપદેશ સંબંધી જુદા જુદા શાગથી ઢાળ, લાવણીઓ, ખારમાસ, ચાખખા સ્ત્રીનાં ભાવ સહુ-માર વિષે ગરબાગરબી, કુમરી, જંગલા, ગજલ, ખીલાસ, ભૈરવી,

મેવાડો, હોરી, પરભાતિ, દોહા, મનહરછંદ, વીગેરે એવી કવિતા-
ઓની, ઝડઝડમક રચના, તથા અલંકાર શબ્દોની મેળવણી, રસીક
રસીક રાગોમાં રચેલી છે તે કોઈ પણ યાત્રીને યાન, વૈરાગી ને
વૈરાગ, પ્રેમી ને પ્રેમ, આસ્તિક ને આસ્તા, ઉપમા વિના
રહેશેજ નહીં.

કાવ્ય સંગ્રહ ભાગ બીજો (૨).

(શ્રી, આદરકુમારનો રાસ.)

કુહા.

- આદર આદ કરી, ઓવિસમા વૃધમાન;
અટ કરમ ને ક્ષય કરી, પોત્યા સિવ સુનિધ્યાન. ૧.
અઉદસેં બાવન તેહના, ગણુ ધર ગુણુ ભણિ ખાણુ;
તે પણુ સિર મુખેં આસર્યા, જન વચન પરમાણુ. ૨.
તેહ આદે મુજ ગુરુ ભણિ, નમણિ કરેં કર જોડ;
વાગ્ય વાણી સાંનિધ થઇ, પુરજમે વંછિત કોડ. ૩.
તેહ સકળ ને નમિ કરી, ગારુધ આદર કુમાર;
વારે શ્રી વૃધ માન ને, હુવા તેહ અણુગાર. ૪.
વૈરાગ્ય પામ્યા કિણુ વિધે, કેમ વસ્યા ગૃહ વાસ;
સિવ મારગ કેમ આસર્યા, વૃણુવું તેહ સમાસ. ૫.
ચર્મ સરિરી પ્રાણીખ્યા, વિલસે બહુળા ભોગ;
વૈરાગ પદમે થિર થઈ, કેળ કરે સીવ જોગ. ૬.

(ઢાળ ૧, દેસિજ કડિની.)

- ચાક, જંબુભયેરે દક્ષણુ નિવેસ મા,
કમળા કૈજેરે આદન દેસ મા,
ઉચસો, આદન દેસે આદન પુર વર,
સકળ પુરમાં વાજીયો,
તસ પુર આમિ ન્યાય નર વર, આદન નામે રાજીયો,
ખ્યાગ ત્યાગ સત્ ધર્મ વાચક, રાચક પર દુઃખ જાંજણો,
નિજ રાજ નિતીક ભાવ સાંતિક, જાયકનો મન રંજણો. ૧.

ચાલ, તસ ધર ધરણિરે આદ્રિકા સહી,
સતિ ગુણુ રાતીરે કુળ આશ્રમ રહી,
ઉથલો, આશ્રમે રહી લજ્જા ગૃહી,
શૃહી સમત મન વારતા;
પતિ ભગતી સાધન મિલતી સાજન, કુળ આચાર સંભારતા,
અમૃત ઝરણિ ચિત હરણી, રંજન કરણિ રાયને,
તસ ઉર જનમ્યો ભાગ્ય પરિખળ, નંદન સુખ કર માયને. ૨

ચાલ, આદ્રકુમારે નામ સોહ્યામણો,
અતિ ગુણવંતો રે ચિત દયામણો;

ઉથલો, દયામણો સખ જન પાળક,
સારક ચિંતિત કાજને.

કળા અભ્યાસિ સદા ઉલાસી, વધ્યલ ધજન રાજને,
પૃથિત વય મે આય થિરયો, મોહન વેલ સમાન રે,
જીવરાજ પદ્મ નામ ધારક, સુણો સારક અવસાનરે. ૩.

ચાલ, મગધ દેસે રે એક પુર બલો,
રાજ ગૃહ નગર રે સકળ સિરે તિલો,

ઉથલો મુંદિર મંડન શ્વર્ગ ખંડસમ,
અર્ધક પુર દેખ લાજ્યો,
ત્રેણિક નરવર રાજ પાળે, પર્મ જન ભગત વાજ્યો,
નંદા તસ પટ નાર રૂડી, અભય તસ કુળ નંદનો,
સખ લોક સાખી સત્ય ભાખી, અરી કુળકો નિકંદણો. ૪

ચાલ, સૈણિક આદન રાય સું પ્રીતડી,
મન મેળાપે રે રાખે રીતડી;

ઉથલો, રીતડી રાખે છેહ ન દાખે,
સચિવ એક દુઃખ મેટણો.
ત્રેણિક સમી પથિ લેધને ચાલ્યો, આદન રાય બણી મેટણો,
જળ વટમાં ચિર કાળ ચરતાં, આર્યા આદન પુર વાસમાં,

આદન નૃપના ચણું બેટી, બેટ ધરે ઉલાસમાં. ૫.
ચાલ, બેટણુ લેછ રે રંગ ઉલાસમાં,
સચિવ ને પુછે વાત રે વિલાસમાં;
હયલો, આદન નૃપ નિજ મિત્ર સુખની,
કુસળ પુછે ભાવ સું,
તવ સચિવ આદાંત કુષળ, વિગત કહી સમ દાવ સું;
આસન વાસન રાય આદન, સચિવ નેં દતે ત્યાંય જી,
મુનિ ઉમેદ ચંદ કહે છે ભાવે, શ્રોતા રસ છે સવાય જી ૬.

(ફુલો)

આદન નૃપ ભણી તિહાં, પુછે આદરે કુમાર;
મગ્ધેસ નૃપ કવણુ છે, ચરી કહો વીસ્તાર. ૧.
તાત કહે સુત સાંભળો, મગ્ધેસ શ્રેણીક રાય;
મુજ મિત્રિ આતમ સમો, તેહ મુને સુખ દાય. ૨.
ચિર કાળની એ રીત છે, નહિ અંતર લવલેસ;
દુર દેસ છે તોય પીણુ, કિયો છે અંતર નિવેસ. ૩.

ઢાળ, ૨.

કુરકટ અક્ષર લખી કહે તાળ એ રાગ છે.
આદર કુમાર પુછે સચિવનિ આગે, બલે આવ્યા તમે મુજ ભાગેરે
મન મોહન પ્યારા, એહ ટેક.
બોલ વિચાર સાંભળજ્યો હમારો,
ઉપગાર માંન સ્યું તમારોરે, મં. ૧.
મેણિક નૃપને ધરે પટનારો,
તસ અંગળ કવણુ છે કુમારોરે, મં.
નામ કળા ગ્રુણુ રૂપ સમેત,

ક્રોડો જોમ વાધે મુજ હેતરે,	મ૦. ૨.
તવ સચિવ વદે જ્વેડી હાથ,	
સુણો આદર કુંભર મુજ વાતરે,	મ૦.
હમ શ્વામિ સુત અભય ! કુમાર,	
તેહ ને પછી ચાણે સકળ સંસારરે,	મ૦. ૩.
બુધિ ચડ કળાનો અભ્યાસી,	
જોગી ભોગી ભમરલો વીલાસીરે,	મ૦.
વરત ધારક તે વારક છે અવરતી,	
સોમાકાર મોહન મન મુરતિરે,	મ૦. ૪.
પંચ સત મુહુતામે પૃતિ જરી,	
રાય જગત સનમાંનધિ ભારીરે,	મ૦.
વિનય ધરમમાં ચાવો અધિકારી,	
મુજ વયણે સકું ન વિસ્તારીરે,	મ૦. ૫.
જસ લયા દેસ સકળ વિખ્યાતાં,	
સત્રુ મિત્રુ મુખે ગુણ ગાતારે,	મ૦.
મુજ મુખનિ સત્ય એહ વાતે,	
વળી એહનાં ઘણા અવદાતરે,	મ૦. ૬.
અભયનિ વાત આદર કુંભરે જાણી,	
હરખે બુધિ ગુણ પછીચાંણીરે,	મ૦.
સચિવ ભણી વદે નિરમળ વાંણી,	
તસ ગુણધિ મિંજરે રંગાણિરે,	મ૦. ૭.
મુજ પિત્યા તુને જરે પહાવે,	
ગુપ મળજ્યો તમે વડ દાવેરે,	મ૦.
અભય ભણી મુજ પ્રીત રચાણી,	
રતિ વિસર નહી ગુણ જાણીરે,	મ૦. ૮.
એક દિન આદન રાય વિચારી,	
શ્રેણીક સચિવની ફરી મન વારીરે,	મ૦.

ટ્રેણીક કારણ ભેટ વિચીત્રા,
 લેખ આપે છે પુન્ય પવિત્રારે, મં. ૯.
 આદત રાય નિજ સચિવ નેં પ્રેરે,
 ન તું રાજગૃહી તસ નેરે રે, મં.
 દોય સચિવ સગ્ગઢ ઉલાસે,
 આવે આદરકુમરની પાસેરે, મં. ૧૦.
 કર નેડી મુખ વાય ગુણાળી.
 હોજ્યો જય વિજય મંગળ માળીરે, મં.
 ઉમેદ ચંદ કહે સચીવ દો લારી,
 મગ્ધ દેસ ભણી મન વારીરે, મં. ૧૧.

દોહા.

ટ્રેણીક સચિવ જદે મુખ, સાંભળો કુમર મહેસ;
 રાય તણી અતૂમત થઈ, જરૂર અમારે દેસ. ૧.
 આદર કુમર અતિ મુલની, વસ્ત વિચીત્ર પ્રકાર;
 સચીવ ને સોંપી કહે, દેજ્યે એ અભય કુમાર. ૨.
 વળિ નમણ કે જ્યો માહેરી, કેજ્યો મુજ ચિત પ્રેમ;
 આદર કુમરની વીનતી, સદાય કુસળ ખેમ. ૩.
 તવ સચિવ આતિ સાજથી, સામગ્રી ભરપૂર;
 ચિર કાળે તે આવિયા, ટ્રેણિક નૃપતી હનૂર. ૪.

ઢાળ ૩.

ધંડર આંખા આંખલીરે, એ રાગની છે.

ભેટ ભલિ ધરી રાયનેરે, વળી કુસળ કહી વાત.
 આદત નૃપ મન રંગસુરે, કરેછે તુમ ગુણ ખ્યાત, નરેસર,
 લેજ્યેત સમન વાર-ટેક-૧.

આદનનાં સચિવનિરે, શ્રેણીક કરે મન વાર;
 આસનાદિક મન ભાવસુરે, પુરવે તસમિનો હાર. નરે૦-૨.
 સચિવ એક દિન આવિયોરે, અભય કુમરની પાસ;
 ભેટ દેઈ વિગત કહીરે, તે સુણી અભય ઉલાસ. નરે૦-૩.
 અભય સમય વિચાર મેરે, ચિંતવે નિજ મન સાથ;
 નામ સુંણી ને મોકલીરે, ભેટ ઉલસીત ગાત. નરે૦-૪.
 ધર્માર્થિ પુરવ ભવેલે, લેઈ સંજમનો એ વેસ;
 સાધ વિરાધક વૃત તણોરે, ઉપનો અનારજ દેસ, નરે૦-૫.
 ખોલ તણાં અનુભાવ થિરે, જાણું એ ભવ જીવ કોય,
 ખોધ ધરમનો જો કરે, તો ગુણ એસિગણ હોય. નરે૦-૬.
 એહ જગતમાં આવિનેરે, જીડયો સંબંધ અપાર;
 ધર્મ સંબંધ મિજે દોહીલરે, ભાંખે છે વિર નિરધાર. નરે૦-૭.
 અભય મન મત્તો કરીરે, ખોધણી મત કાંણુ;
 ફસરીયો ને મુખ વચ્ચી કારે, આસન કરવાળી જાણુ. નરે૦-૮.
 પેઠ પૂજે પણ તે કરીરે, દ્વાર જીડી દીયે તાળ;
 વસ્ત વિવિધ ભેટ કારણીરે, મેળવિ ધરી ઉજમાળ. નરે૦-૯.
 યત્ન કરી કર સચિવનેરે, દિયે છે અભય કુમાર;
 આદન રાયથિ ગોપવીરે, દેજ્યે આદર કુમાર. નરે૦-૧૦.
 કેહેજો મુજ મુખ વીનતીરે, મંજુસા ગુંજ સ્થાને જાય;
 ખોલિ લેજો વસ્ત આપનીરે, નિર્મોલ એહ જગમાંય. નરે૦-૧૧.
 હવે શ્રેણીક અદિસ થિરે, આદન સચિવ સોહાય;
 આદન પુરમાં આવિનેરે, રાયને સિસ નમાય. નરે૦-૧૨.
 વિનતિ ભેટ શ્રેણીક તણીરે, આદન નૃપ બાણી દીધ;
 ગહવર ગુંજ સામા વસેરે, અવર સંબંધ સખ કાંધ. નરે૦-૧૩.
 અવસર ભેગે તે પેઠનેરે, આદર કુમર હજીર,
 કરી અંતરની વિનતીરે, સુણીને ઉલસે છે ઉર. નરે૦-૧૪.
 અશાગળ હવે હવે જે ચરીરે, સાંભળજો નર નાર,

મુનિ ઉમેદચંદ એમ કહેરે, ચરી તે આદર કુમાર.નરે૦-૧૫.

(કુહુ.)

- હવે આદરકુમર તિહાં, તેહ મગ્નુસ અમોલ;
ગુપ્ત સ્થાનં ધિર ચિત કરી, દેખે પેઠ તવ' ખોલ. ૧.
- મુખ વચ્ચીકા કર ગૃહી, સર્વાંગે ધરે તામ;
ભુષણ રૂપે ન સોભતી, અંગમે કોષ મુકામ. ૨.
- નયણા સ્થાનકે ધારતાં, રંજ્યો તવ તે કુમાર;
એમ ચતુર ઉપ ગૃણુનો, મર્મ લલ્લો તીણુ ઠાર- ૩.
- એહ કૃતવ્યતા મેં કિહાં, દેખી છે પુર વાન;
મુહુરત વિસમતાં ઉપનો, જાતી સમરણ માંન. ૪.

હાજી ૪.

- વામન સિ કૃળ આસ હો, એ રાગની છે.
પુરવ ચરિ વિચારે હો, વિસમીતપણે કુમાર હો
કુમાર હો, લજ્યા વસ મન આપણો રે,
પુરવ મગધ દેસી હો, વસંત પુરનો વાસી હો,
કુણુખી હો, સામા નામે ડાહ્યા પણો રે. ૧.
- બંધુ મતિ તસ નારી હો, ધરતી પ્રીત અપારી હો,
દોષલારી હો, વસ્તા વાસ સવાસ મારે,
ધર્મ ઘોષ ગુર આગે હો, સંજમ કીયો વૈરાગે હો,
તેમ નારી હો, ગુરુણી સંગ ઉલાસમા રે. ૨.
- ધર્મા ચરણિ બંધુ મતી હો, વૈરાગ રંગમાં રતી હો,
સતી હો, ખમ દમ તપ ગુણુ આગળી રે,
સામ મુનિ દિન એક ડંડા, મતિ વિસરણને કહો,
વિવેક હો, તજી મતિ ઉસાંગળી રે. ૩.

પુરવ નેહ વિચારી હો, વીષય મનસા ધારી હો,
 પરવારી હો, સંજ્ઞમ કમળા ભાવે ધિરે,
 એહ ચરી સખ ડાંણી હો, બંધુ મતિ સતિ જાણી હો,
 પહીચાણી હો, ગુરૂણીને કહે દાવ ધિરે. ૪.

ધિગ ધિગ પ્રેમ વિકાર હો, ન ઘટે મુની ગુણ ધારી હો,
 અવ ધારિ હો, અણુ સણુ કરો ગુરૂણી કહે રે,
 ગુરૂણીકાર વિચારી હો, સતિ લહે હીતકારી હો,
 બલહારી હો, અણુ સણુ ગીર સીરપર વહેરે, ૫.
 કાળધરમ વસ પોહો તિહો, સંજ્ઞમ ગુણુ સમેતિ હો,
 વેગેથિ હો, સુર ભુવનમાં અવતરીરે,
 સાંમ મુનિ ચરી મુણી હો, વિસમિને સિર ધુણી હો,
 અવગુણી હો, મનસા મારા વરતરીરે. ૬.

એહ તન ને એ મન હો, જનમ મુજ્યો અધન હો,
 સખધ હો, ધરીયો વ્યર્થા માહેરોરે,
 ગુરૂ મુખે આજોએ હો, અણુસણુ કરી નીજ પાસે હો.
 નિજ દોષ હો, વારે ગુરૂ સંગ જાહેરોરે. ૭.

દેવ ભુવન મે જાઈ હો, મન ચિંતિત મુખદાઈ હો,
 કમાઈ હો, વિલસે નિજ કૃત્ય તે ગધિરે,
 સુર ભુવન આઉ પાળી હો, પદ્માપતી સખ ટાળી હો,
 ગુણુ માળી હો, આદર કુમર હુવો વેગથી રે. ૮.

અભય કુમર મુજ બ્રાતા હો, પરમારથ કરી સાતા હો,
 વિખ્યાતા હો ધર્મો પગરણે બોધીયો રે,
 જાતી સમૃદ્ધની આદ હો, તજ્યો સકળ વિખ વાદ હો,
 પરમાદ હો, તજી ધરમ ગુણુ સોધીયોરે. ૯.

એક દીવસ કુમાર હો, તાત ભણી નિરધાર હો,
 કહે સાર હો, વાત સુણો એક જાહેરીરે,
 અભય ને મળસું જોઈ હો, કારદીયો તમે મોહી હો,

મનસોહી હો, તન મન લલતા માહેરીરે. ૧૦.
 રાય કહે વચ્ચ કાંઈ હો, જાવણુ કારજ નાંધ હો,
 દિન કોઈ હી, હુવો નહી એ સંગથીરે,
 પત્ર મેળાવો આપે હો, પ્રેમ તેહ પરતાપે હો,
 ગુણ જાપે હો, રહો સદા ઈલાં રંગથીરે. ૧૧.
 કુંભર રહ્યો ધરી મૌન હો, કાજ સમાર જોઈને હો,
 છાજ લૈને હો, મળસું અભય કુંમારનેરે,
 ચિત ચળ જોઈને સળ હો, પંચ સત સુભટ તાળ હો,
 તસ સાળ હો, રાખે આદન નૃપ ધારનેરે. ૧૨.
 આદરકુમર ચતુરાખ હો, અશ્વ ક્રિડા મત ઠાઠ હો,
 નિત જાઈ હો, કૈળ કરણ પુર પારણેરે,
 સુભટ હોવે નીત લારે હો, કુમર દિલે વિચારે હો,
 મુજ વારે હો, રક્ષક સેવા સારણેરે. ૧૩.
 એક પ્રવહણુ અધિકારી હો, તિણ સુ કરે મન વારી હો,
 કુમાર હો, ગુપ્તપણે વિતી કહીરે,
 પ્રવહણુ ખેડો તમે જાને હો, લેજો અમને લારે હો,
 પહુઆડો હો, રાજગૃહ નગરે સહીરે, ૧૪.
 એમ દાવ લેઈ ચિત ચાવે હો, રાજ ગૃહી મે આવે હો,
 ભક્ષ ભાવે હો, મળીયા અભય કુંમારનેરે,
 પ્રમુદિત નિસ દિને હો, કુમર બેહુ ગુણ લિને હો,
 રંગ લિને હો, માન રમણ દિલ ધારણેરે. ૧૫.
 વિનવે આદર કુમાર હો, જોગ મિલ્યો હવે તારો હો,
 ઉદે સારો હો, કરતારથ ફલ્યો માહેરોરે,
 ધર્મ મિત્રણુ ઉજમાજો હો, એ યે ચોથી દાજો હો,
 મનવાજો હો, ઉમેદચંદ કહે જાહેરોરે. ૧૬.

(દોહા.)

- એક દિવસ વૈરાગિયો, તેહિ આદર કુમાર;
અભય અનુમત માંગતો, લેવા સંજમ ભાર. ૧.
- જેમ સુખ હોવે આપને, જેમ સુધરે નિજ કાજ;
ચિંતિતારથ સખ ફળે, તેમ કરો મહા ભાગ. ૨.
- સાસન દેવ તિણે સમે, બોલે બે કર જોડ;
ભોગ કરમ અતિ તાહેરે, પોંચે નહિ મન કોડ. ૩.
- કહે કુમર સુર સાંભળો, ત્રાકુ ધનનિ દોર;
ભોગ કરમ એ આપડા, કરે સું એ મુજ જોર. ૪.
- એમ નિઃએ કરિ વેગસું, વૈરાગિ મહા જોધ;
સંજમ ગિરપર રાજ તો, હુવો પરતેક બોધ. ૫.

ઢાળ પ.

- ચોમાસે અગીયારમે જીરે—એ રાગ.
આદર કુમર વૃત આદરીજીરે, વિચરંતા જનપદ દેસ,
વસંત પુર પરી શ્રમમાં જીરે, આવી રહ્યા સની વેસ,
મુણુંદ ગુણી, આદ્રકા નંદન ધિર. એ ટેક. ૧.
- કામદેવનો છે દેહેરો જીરે, જીરણ કાળનું થાન;
તિણ મેં ખંભાશ્રય તે મુનિ જીરે, મૌન મુંદ્રા ધરી ધ્યાન.
મુ. આ. —૨.
- હવે જાવિક જન સાંભળો જીરે, ખંધુ મતિ સુરવાસ;
દેવાયુ ને અંતે ઉપની જીરે, વસંત પુરમાં જન્માસ.
મુ. આ. —૩.
- ધનપતિ એજિ ને ધરે જીરે, ધનવંતી સકળની નાર;
ખંધુ મતિનો જીવ તે જીરે, તસ ઉદરે અવતાર.
મુ. આ. —૪.
- જનમાં તરે તેહ બાળનું જીરે, શ્રી મતિ નામજ દિધ;

[૧૫]

વચ પરણીત જૌબન સમે જરે, રૂપ કળા ગુણ નિધ્ય.

મુ० આ०—૫.

મધુ વાસર મધુ માસમા જરે, તિણુ સમય તેહ બાળ;

સખી મંડળ લેઈ કીડ વાજરે, આવિ દેવળ ઉજમાળ.

મુ० આ०—૬.

બાળકીડા સમે ખોલતી જરે, થંભ વરો બેનિઆજ;

તે જાણો સિરનો સેહરો જરે, તેહસું કરો ધર કાજ.

મુ० આ०—૭.

તવ તે સરવે સુંદરિ જરે, પ્રતેક થંભાનિ લાર;

લાગી રમે પર મોદ સું જરે, ધરતિ હરખ અપાર.

મુ० આ०—૮.

શ્રી મતિ આવિ વેગ સું જરે, મુનિ થંભ દિલ સાથ;

મુનિ થંભ દોતું સંગમે જરે, મન ભર ભરતિ બાથ.

મુ० આ०—૯.

તણે સમે એક દેવતા જરે, ખોલે છે અદ્રસ ખોલ;

શ્રી મતિ પુરખ ભાગેમે જરે, વિંદ મેલ્યો સુર તોલ.

મુ० આ०—૧૦.

રત્નટ્ટી સુર ત્યાં કરી જરે, ધન ગરજે જળધાર;

શ્રી મતિ ખીલીતી તે સમે જરે, મુની ચણે વળગી તે નાર.

મુ० આ०—૧૧.

આદરમુનિ મન ચમકીયો જરે, નીરખે છે નયણુ ને ખોલ;

શાંમાં સ્પર્શ મુને હુવો જરે, સત્ય સાસન દેવ ખોલ.

મુ० આ०—૧૨.

ઉપશ્રગ વારણુ કારણે જરે, ચરણે ઠેલી તતકાળ;

સંચર્યા જન પદ દેસમાં જરે, તથ ચિંતવે તેહ બાળ.

મુ० આ०—૧૩.

એ ભવમાં સિર સેહરો જરે, એ મુજ પ્રાણુ આધાર;

અવર વરવાનાં સુસ છે જીરે, વરતે અલિ ગૃહ લાર.

મુ૦ આ૦-૧૪.

મુનિ પહીયાંણુ કરી ખરી જીરે, શ્રી મતિ વિસમીત ચિત;
તવ વસંત પુર રાજ્યો જીરે, લેવા આગ્યો સખ વીત.

મુ૦ આ૦-૧૫.

દેવ અંબર રહિ એવરે જીરે, કંન્યા દાન અમે દિધ;
કામ ન આવે તુજ પાયકો જીરે, અંત વચન તુજ કીધ.

મુ૦ આ૦-૧૬.

તવ રાય મન રિઝીને જીરે, સકટમાં રિધ ભરાય;
શ્રી મતિ સમેત આણીને જીરે, ધનપતી નેં દતે રાય.

મુ૦ આ૦-૧૭.

સુણો શ્રોતા મુજ વિનતી જીરે, આગળ વાત રસાળ;
મુનિ ઉમેદચંદ એમ કહે જીરે, એહ છે પાંચમી ઢાળ.

મુ૦ આ૦-૧૮.

(દોહા.)

તાત કહે નિજ પુત્રીને, એ ધન દિધેલ કુણ;	
મિ મતિ કહે નિજ તાતને, વામક મધુરે વેણ.	૧.
તુમ જામાત નિયે દતિ, નહિ અવર દુળે કોય;	
વિતક કહી સખ તાતને, સુણતાં હરખિત હોય.	૨.
શ્રી મતિ રૂપનાં પાસમાં, બાંધેલ નર અપાર;	
માંગા કરે ચિત ચાવથિ, વંછે નહિ તે નાર.	૩.
આ ભવ મુજ ને એક છે, પ્રીતમ સિરનો મોડ;	
ભાગ જોગે મળિ આવશે, પુરશે મનના કોડ.	૪.
તાત કહે તુજ કંથને, પરખીયે તસ કેમ;	
બાધ કહે ચર્ણુ ભેટતા, પદમ નીરખ્યો તેમ.	૫.
-

ક્રાળ ૬.

સોવન સિંધાસણ રેવતી—એ રાગમાં છે.

શેઠ કહે તવનિજ આગને, સાંભળો પુત્રિ મુજ વાતરે,
ધર્મ ક્રિયા કરો નિજ મંદિરે, જેમ સોહે નિજ કુળ જાતરે;
વંછિત ફળે રે જેમ આપણો, એ આકર્ણી. ૧

સુખ ભાવનારે અંત રંગધિ, દેખ્યો દેખ્યો મુનિ સુધ દાનરે;
એખણિક વ્રત ગુણ રાખવા, વિનયથી દેખ્યો સનમાનરે. વંછિ—૨.

ભિક્ષા લેઈ જળ મુનિ સંચરે, દેખો દેખી ચરણ નિહાળરે;
પુરવ પુન્યોદયે તેહ મુનિ, આવી મળે તુજ પ્રતિ પાળરે. વંછિ—૩.

શ્રી મતિ બાધરે બોલ તાતના, સાંભળતાં થઈ ઉજ્જમાળરે;
નિત નિત મુનિ પ્રતિ લાભતિ, તજ તજ અવર જગ્ગળરે. વંછિ—૪.

એહ ક્રિયા નિત પ્રતે સાર તાં, બહુકાવ્યા વરસ ત્યાં બારરે;
આદરમુનિરે તવ વિચરતા, આવિયા ગુણધર સારરે. વંછિ—૫.

ભિક્ષા ભાવ માસ અંતે નગરમાં, સાંચરે તેહ અણુગારરે;
રાજ.પંથે ધરીયા સમેતથિ, દેખે દેખે શ્રી મતિ સુનારરે. વંછિ—૬.

પદમ સૈનાણી દ્રિગ દેખને, તેહણુ પ્રેરીરે એક દાસરે;
દાસ આવિનેરે કહે વિનય સું, ભિક્ષારથે આવો ને અવાસરે. વંછિ—૭.

તવ મુનિ મંદિરે પધારીયા, સમ્રામી ભોમી પગ ધારરે;
શ્રી મતિ આવિરે નમી ભાવ સું, બોલે બોલે વચન વિકારરે. વંછિ—૮.

જૈમ્યન વનમાં મેલી એકલી, ગયા તિણુ દેવળથી ત્યાગરે;
દાનદ્રુમ વૃક્ષકળ્યો આંગણે, અપ્પનહીં જાવણુરો લાગરે. વંછિ—૯.

સુર વચન મુનિ અવધારને, વિમ દ્રષ્ટિ અવસર દેખરે;
શ્રી મતિનેરે વહે બોધ સું, ભોળી ક્રમ ભુલે તું વિવેકરે. વંછિ—૧૦.

મુનિ સંગે ચુકિ નવ બોલીએ, વીપય છે દુખરસ વેલરે;
કાંમનિ કહે હવે બોધનિ, લયા સળ નિજ થકી મેલરે. વંછિ—૧૧.

મુનિ વિસમીત થઈ આચરે, સાંભળો સુંદરી સુખતરે;
બાર વરસ રહું આંગણે, પછે તજું જગત વીખ્યાતરે. વંછિ—૧૨.

બોલ લેઇ સંજમ પેહોળાવિયો, ધર્યો ધર્યા જગવાસી ભેગ.,
 વૃત છાંડી ગૃહ માંડી ત્યાં રહ્યા, પુરવ કૃત્ય નિજ રેખરે. વંછિ-૧૩.
 વિર કહે સુણુ વછ ગાયમાં, જગતમાં નિજ કૃત્ય જોરરે;
 ભુગ્તવ્યતા કૃત્યની લીધા વીન્યા, હાલે નહીં અવિચળ ઠોરરે. વંછિ-૧૪.
 આદરકુમર ક્રમ જોગથી, ધરી રહ્યા તીહાં તે ઉલાસરે;
 મુની ઉમેદવ્યંદ એમ કહે, શ્રોતા મુણો આગમ સમાસરે. વંછિ-૧૫.

(દોહા.)

- ત્રિણુ વરસ હુવા જીસે, પ્રગટે એક કુમાર;
 રૂપવંત રણિયામણે નામે જ્યવંત યાજ. ૧.
- દિન દિન વયે કરિ વાધતો, સોભિત મોહન વેશ;
 વરસ નવતો જળ હુવો, રમણુ રમિ કરે ખેલ. ૨.
- તવ આદરકુમર કહે, સાંભળ સામિનિ ધાત;
 હવે આધાર છે તુજને, રાખશે તુજ અખિયાત. ૩.
- હવે સંજમ વૃત આદર, રહૂ નહિ ગૃહ વાસ;
 એમ કહિ પરિયંકમે, પોઢણુ કિયો ઉલાસ. ૪.
- તવ શ્રી મનિ મન વિસમી, કાંતણુની વિધિ સાજ;
 કાંતવા ખેડિ રેંટિયો, સારણુ ધરનાં કાજ. ૫.

ઢાળ ૭.

ધારણી મનાવે રે મેઘ કુમારનેરે,—એ રાગ.
 કેળ કરતો હો આયો નિજ મંદિરે, જ્યવંત કુમર ઉલાસ;
 કાંતણુ ખેડી હો દેખે તવ માતને, રોસ વચન કહે તાસ. કે૦—૧.
 આજતો જનુનિ હો અચરજ એહ વાતની, કરો કાંઇ એહ કામ;
 આસતો ન મેટિ હો ખેડી હેઠી કાંતવા, એહ ધન આવે કાંઇ કામ.

કે૦—૨.

માત તો વિચારી હો હુંવારી વછ તાહેરી, સુણ તું મુજ મુખ વાત;
તાત તો તુમારો હો વૈરાગી રાગી વરતનો, સંજમ લેછ અખ જાત.

કે૦—૩.

આજ મુજ આગે હો વછ તું છું નાંનડો, રહીયું છે તાહેરે મોસાળ;
મુજ .સાવરીયો હો સુપને દેખ્યો નહીં, કેમ કશું તુજપાળ.

કે૦—૪.

તિણે નેં કારણીયે હો મનમેં ધીરજ આદરી, કરશું કાજ સમાર;
તાત ને વિજેગે હો કુંમર અસાંગજો, માત વચન ચિંત ધાર.

કે૦—૫.

ઝડપી સાહી હો કાંતી કર કોકડી, બોલે છે માતનિ લાર;
બંધણ બાંધુ હો પરીચંક સાથ સુ, જવા ન પામે લિગાર.

કે૦—૬.

એમ દ્રઢ ચિંતે હો આયો નંદન વેગંસુ, તાત પરીચંકની પાસ;
માયાની નિંદરે હો દેખે આદરકુંમરજી, અહો અહો બાળકનિ આસ.

કે૦—૭.

સુતર ને ત્રાગે હો બાંધે ત્યા વિચારીયો, જેના તંતુનો વિસ્તાર;
ગણીત કરીને હો મતો મન એક કરી, રહીશું સુતની લાર.

કે૦—૮.

બોલે મુખ બોલી હો રાખો ને પુત્રજી એટલું, હવે ન મુજધિ જવાય;
નયણાધિ દેખી હો કર ઝલી ને ગણે, બાર તંતુ દિલ લાર.

કે૦—૯.

આદરકુંમરને હો કહે મોહ રાયજી, ચળચિત કેમ હોય;
મુદત ન પોહોતિ હો જૈસ તણી તાહેરે, ચાલે ન અપિલ યાં કાંય.

કે૦—૧૦.

જંજરા બંધને હો પડખું અધ ધડી, પિણ નહીં ત્રુટે એ દોર;
કુમર કામનિ હો આદર કુમર કહે, કૃત્ય આગે ન મુજ જોર.

કે૦—૧૧.

અવણ કરીતે હો શ્રોતા મન વિચારજો, આતમ કૃમ શું વિદ્યાળ;
મુનિ ઉમેદ હો ચંદ કહે રંગ શું, સાલમી દાળ રસાળ.

કે૦-૧૨.

(દુહા૦)

આદરકુંભર ધરે ઘિર રહિ, ઐવિસ વરસ જામ;
મુખ સું રહે રસ રંગમે, ક્રિડધિ કરે આરામ. ૧.
ભોગ કરમ ના અંતમે, આયો મુધ મન ધ્યાન;
રહિ મધ્ય જાળ જામની, આઈ પુરવતી સાંન. ૨.

દાળ ૮.

કુટિ આયો જાળ મંદિરે લલનાં,—એ રાગની.
ભોગ ચરમ નિસ સંગમે લલનાં, ચિત ચિંતે હો આદરકુમાર;
જોવો ગતી કર્મનિ લલનાં. એ ટેક.
પુર્વ ભવે અમે આદ્યો લલનાં, નિરમળ હો વૃત અણુગાર.
જો૦—૧.
નિર્તિ ચારપણે આદરી લલનાં, કરતા હો કિંગર વિદાર; જો૦
ચરણ કરણ ગુણ આદરી લલનાં, નિર લેપી હો સંજમા તુસાર.
જો૦—૨.
ત્યાં પિણુ કર્મનાં જોગથી લલનાં, મન વિકળે હો સંજમ વિરાધ; જો૦
મન વચ અસંજમ ભાવસું લલનાં, નામ લલ્લો હો તિહાં મે કુસાધ.
જો૦—૩.
તોહ કર્મના પાસધિ લલનાં, જાઈ ઉપનો હો અનારજ દેસ; જો૦
અસુલ જોગે મુલનો ઊદે લલનાં, અભય મિદ્યો હો ગુણનો નિવેસ.
જો૦—૪.
મુજગુણ કારક તે સહી લલનાં, તસ ઓધે હો મુજ ઉદે ભાવ; જો૦

સંજમ સાજ સમાજને લલનાં, મે તો લલો હો મુનિ ગુણુ લાવ.

જો—૫.

પુર્વે મન વચનથિ ગયો લલનાં, હવે ગયો હો ત્રિવિધિથિ જોગ; જો
સંજમ છાંડ્યો ત્રિણુ વિધિથિ લલનાં, કેમ છુટ્ટ હો એ કર્મ સંજોગ.

જો—૬.

વાધી લવ લતા વેલડી લલનાં, કૃમજોગે હો મેળવ્યો અપાર; જો
મુળ ઉતર ગુણુ લોખીયા લલનાં, દુરલભ જોધી હો રૂઝ રુપ સંસાર.

જો—૭.

અધ્રુવ વિખય રસમાં રચ્યો લલનાં, હવે મોટું હો વિખયતો મુળ; જો
ધ્રુવત્રિ રત્નમે માહેરા લલનાં, ગ્રહું વેગે હો સંજમ અમુત.

જો—૮.

નિસ અંતે ઉડી વેગમું લલનાં, શ્રીમતી ને હો કહે દિલ વાત; જો
મુજ અભિગૃહ પુરો હુવો લલનાં, હવે લેસ્યું હો સંજમ સુગત.

જો—૯.

તવ સુંદરી વિલખી થઈ લલનાં, મુખે વહે હો તું પ્રાણુ આધાર; જો
આપ રેહેસ્યોરે સંજમ વાસમાં લલનાં, અમ ખેલી હો કવણુ સંસાર.

જો—૧૦.

આદરકુમર કહે નારને લલનાં, નિત રેજ્યો હો ધર્મ સમાર; જો
ભવાંતરમાં એહ આસરો લલનાં, તસ જોગે હો સુખ રસ સાર.

જો—૧૧.

એમ કહીરે વૃત આદ્યો લલનાં. કૃમ અરી હો હણુવાને કાળ; જો
મુનિ ઉમેદચંદ એમ કહે લલનાં, અષ્ટમિ દાગ હો પુરણુ થૈ આગ.

જો—૧૨.

અષ્ટ દાગ રે અથ દેખને લલનાં, સમાસ હો વરણુવ્યો એહ; જો
હવે સુત્રનો મત મેળવી લલનાં, કહું ભાવે હો સુણો ભવી તેહ.

જો—૧૩.

દોહા.

- આદરમુનિ સુધ ભાવના, ધરતા મનમેં મુદાર;
મગ્ધ દેસ રાજ ગૃહ ભણી, ચાલ્યા હરખ અપાર. ૧.
વિકટ અરણ્યે સાચર્યા, નિર લેખી મુનિ રાય;
સાંમંત આદર રાયનાં, મિજે પાંચસેં ત્યાંય. ૨.
આદરમુની ચેં પુછતાં, બોલે સુમટ તે વાંણ;
અમ છળિ તમે આવિયા, લોપિ અમે નૃપ આંણ. ૩.
આદન રાયના ડર થકી, અમે લિધી તમ કેડ;
તમ ન મિળા અમ ચે દસા, તસકર નામ આહેડ. ૪.
ધર્મ બોધ મુનિ તવ કરે, ખુજે સુમટ તેવાર;
સંજમ વૃત ગૃહો તે સચે, ગુણ ધારણ અણુગાર. ૫.
હવે આદરમુનિ આવિયા, રાજગૃ: પાસે ઉત્તાસ;
ગૌસાજો નિન્દવ મળયો, બોલે આદરમુનિ પાંસ. ૬.

ઢાળ ૯.

- ભલેરે આવ્યા હો રાવળ રાંમણ—એ રાગની છે.
ગૌસાજો કહે માયા કેળવિ, આદરમુનિને તે વાતણ;
વિરતી ચરીરે તે ન સાંભળી, સકળ જાણું હું વિખ્યાતણ. ગૌ-૧.
આદે એકાત પણો આદર્યો, પ્રતિ બંધન નૈ લેસણ;
એકાકી પણોરે મૌન ભાવ સું, સોદે દિગ મુંદ્રા વેસણ. ગૌ-૨.
જળ લગે અમે તસ સંગે રહ્યા, તળ લગ બંધન નહિ કોયણ;
અવગુણ જાણી અમે મોસર્યા, અમ પાંખે એહ દસા હોયણ. ગૌ-૩.
સાજ બદ થઇ એકલો, ઉભગ્યો પરીસાથિ એહણ;
મોહ બંધન વસ આસરી, ચતુર સંધ થાપે તેહણ. ગૌ-૪.
સમણા સમણી નર નારસું, સુર સુરી આદે સંગણ;
આ છત્રીકાને વસે બોધસું, અતિ સય વાણી રંગણ. ગૌ-૫.

- નિજ માહાંત પણે કેળવી, મુગ્ધજન ભર માયજી;
આસપાસે ખાંધી તે છજે, જાણી કુમત સવાયજી. ગૌ-૬.
- નેક બોધ નહી એહનો, આદી અંત બીન ભાવજી;
આપ અગ્નણે તસ ભેટતાં, લેસ્યો કવણુ કમાયજી. ગૌ-૭.
- કહે આદરમુનિ નિન્હવને, બોલ વિમાસિને બોલજી;
જગત ગુર નાંણુ દરસથિ, અવર નહી તસ તોલજી. કહે-૮.
- રાગ દ્વેષ દોય દાય કર્યા, આદિ અંત લગે તેલજી;
નિરાસિ નિબંધ સું એકલા, છદ મસ્ત કેવળમે હોયજી. કહે-૯.
- આપ રમે નિજ આપમે, તાપ ત્રિવિધિનાં ટાળજી;
જપ ન જપે કોઈ જપમે, મોહ બંધનકું નિકાળજી. કહે-૧૦.
- તારણુ ભવોદય પારથિ, બોધિ કરે ઉપગારજી;
સમ વિસમ દોય પંથથિ, દેસ વરત અણુગારજી. કહે-૧૧.
- એહ દોય મારગ સ્થાપનાં, આદે કેઇ અતુભાવજી;
દુર બુધે તેં તો નવિ પરખીયા, એહ તરણુનો દાવજી. કહે-૧૨.
- સાવધ નૈ નિરવધ બોલતા, કહીયે મૌન સભાવજી;
ખટ દ્રવ્ય ખટ કાય રાખવા, બોધ બીજનો દાવજી. કહે-૧૩.
- શ્રમણુ સારક જગત કાજનો, ત્રિસલા નંદન વિરજી;
પ્રતનિક પણે અબ્યા ખાંનથી, લેસ્યો કેમ ભવતીરજી. કહે-૧૪.
- વિર સ્તવનાંને કારણે, આદરમુની ઉપ દેસ્યોજી;
ઢાળ નવમી ગુર ગુણુ તણી, ઉમેદવારે મુણી લેસ્યોજી. કહે-૧૫.

(દોહા.)

- મૌન રહિ ગૌસાળો તવ, બોલે મન વીચાર;
મુજ ધરમની વારતા, સાંભળ આદરકુમાર. ૧.
- સિતો દક બીજ કાયની, સાવધ પિંડ સમેત;
કારણે રમણિ રમણુસં, મુનિ સંજમ ફળ લેત. ૨.
- વળી એકાકિતું વિચરવું, પુર નગર ઉપ ગ્રાંમ;

વન આરામ નીવાસમાં, દ્વિરતાં વાધે માંમ.	૩.
કર્મ બંધન તસ નવ હુવે, લાભે જસનો હામ;	
આપ પર ઉપગારનો, સરિર સુખ આરામ.	૪.

ઢાળ ૧૦.

ચિત કહે ભૂંલ રાયનેરે—એ રાગ છે.

- આદર મુનિ ગૌસાળક બણીરે, સત્ય ગૌધ ઉપદીશ્યો હો,
ધર્મ એ નહી અણુગારનો, હોવે નહિ એ જગીસ હો;
નિહવ બોલ માંનોને. ટેક—૧.
- દગ સચેત બીજ તેહ પિંડરે, ભુક્ત રમણી અનુસરતિ હો;
વિર જીહુંદ એમ આચરે, એનો જાણો દેસ વર્તિ હો. નિ०—૨.
- ભાગી ઘસત ભોગ કારણેરે, ધન અર્થે પરદેસે હો;
સિતોસ્ત સહે નિસ એકલારે, ફરતા અનેક નિવેસ હો. નિ०—૩.
- ક્ષાંધ્યા ત્રાપ્યાદિકે પિડતારે, કરતા કાય કળેસ હો;
તમારે મતે નર એકવારે, હોસે જગત મહેસ હો. નિ०—૪.
- આદર કહે ગૌસાળા મુણેરે, મુજ વાત ઉલાસ હો;
તમારે બોધે નર બાપડારે, કરસે ઐગત વાસ હો. નિ०—૫.
- તવ ગૌસાળો રસીયોરે, ઉતર દીયેન એક હો;
અન્ય દર સતીને આસરી, બોલે બોલ અટક હો. નિ०—૬.
- ગૌસાળક કહે આદરનેરે, બેખ જગમાં અનેક હો;
તસ થાવર ભાગી તે રહેરે, કેમ નિંદો તસ ધ્રેએ હો. નિ०—૭.
- આદર કહે ગૌસાળા બણીરે, પરનિર્થિની વાત હો;
એમ આપ મત રાખવારે, પરનિંદે છે કુખત હો. નિ०—૮.
- એકાંત દ્રષ્ટિ મતિ એ વહેરે, આદિ અંતમે બિન હો;
શ્વાસ્થ્યે હોય નાડી ત્રાસતા, એ તો મમતે મલીન હો. નિ०—૯.
- નિંદુ નહી કૌ પ્રાણુનેરે, તસ દંતવ્ય ભાંખિ હો;

પક્ષા પક્ષ રાગ દ્વેષ નહીરે, મે તો તસગુણ હાખિ હો. નિ०-૧૦.
 મુજ ધર્મ ગુણ બાહીરાજે, આપ આપ મતે બોલે હો;
 નિજ અકૃત્ય ને સાતીનેરે, પર અવગુણ બોલે હો. નિ०-૧૧.
 સત્યા સત્ય ન અનુભવેરે, ઇહ ભવ મુખ રાચી હો;
 સદ ગુણ બૌદ્ધિ રૂપતારે, તોસે કહું મે સાંચિ હો. નિ०-૧૨.
 મુજ ધરમ જગ સેહરેરે, બૌદ્ધક વિર ઉદાર હો;
 આદ્યંત મધ્ય ગુણ બૌદ્ધમાં, લાભે નૈ કૌ વિકાર હો. નિ०-૧૩.
 નિઃશ્ચે વ્યવહાર દ્રવ્ય ભાવનોરે, જ્ઞાનાદિક બોલ આર હો;
 પ્રમાણુ ચૈ નિષેપ નયધિરે, મોક્ષ મારગ ધારે હો. નિ०-૧૪.
 નિજ ગુણે પર ગુણ રાખવારે, બોલું નિંદક નિવારી હો;
 પર પરવાદે પર દુખીરે, મુજ કૌ ન વિકાર હો. નિ०-૧૫.
 તવ ગૌસાળક મૌન સુંરે, કરે કવણ વિચાર હો;
 દાગ દસમી પ્રસ્નોતરનીરે, કહી મે ઉમેદવારે હો. નિ०-૧૬.

(હોહા.)

ગૌસાળો તવ બોલિયો, સાંભળ જો મહા ભાગ;
 કાયર છે તુજ વિરજી, સાધ સરણે રહે લાગ. ૧.
 રહિ ન સકે યહ એકલો, રખે કૌ વિન પતિ આય;
 પુછસે પ્રસ્ન વાગણે ઉતર દે સ્વં કાંય. ૨.
 એમ નિઃશ્ચે કરી આપસું, તમ સમા મય સાય;
 વિચરિ કરે આજિવિકા, એહ અચંબિત વાત. ૩.
 આદર કહે ગૌસાળને, વિર અનંત મય હોય;
 આપ તર્યા પર તારવા, મુનિ સંગે વસે સોય. ૪.
 અર્ક મંડળ પ્રકાસથી, ઉકુ ગણ ન દિસે કોય;
 વિર વાણી બૌદ્ધ આગમે, છદ મસ્ત જોર ન હોય. ૫.
 એમ અનેક નય જોગથી, ગૌસાળકને દેઇ ડંક;

આદરમુનિ નિજ સિસ મું, ચાલે આગે નિસકે. ૬.

ઢાળ ૧૧.

ભોળીડા હંસારે વીસય ન રાચિયે—એ ગગ.

હવે મળીયારે સાંઘ્ય મતી તીહાં, આદરને સનમુખ આપ્ય,
કહે નિજ ધર્મરે આદર ને બોધવા, સાંભળો અમ મુખ વાપ્ય;
આવો મુનીવર તરણુ યે ધરમમાં. ટેક—૧.

ગૌસાળો માર્છરે ધર્મ આજીવીકા, દાખરે બાહીર બેદ;
અત્રીક વચન યેરે સરીર ધર્મનો, મુંલુતાં ઉપજેરે ખેદ. આ૦—૨.

ધર્મ હમારેરે નહી ચેહ વારતા, જાંણો તમે નિરધાર,
તત્વ પરીમારે એહ સાંઘ્ય મતની, વરણુવું સ્વીસ્તાર. આ૦—૩.

ખજનો પિંડરે વચ્ચ આ છાંદિને, અનારય ધરી મન ખેદ;
નર સંકલ્પેરે સત્ત્ર પ્રહાર મું, જો કરે તેહનોરે છેદ. આ૦—૪.

લાગે કર્મરે તેહને નર તણો, એ કમ દુરગત દેત;
ખજ પિંડ ધારીરે નરને જો હણે, તે કમ ખજનોરે લેત. આ૦—૫.

તુંબો ને બાળરે બાળને તુંબાનો, તે પીણુ ફળ એમ હોય;
ચળી કોઈ પ્રાણીરેહેણીને ચાવતા, ખજ પિંડ ધારે મન જોય. આ૦—૬.

માસ અમણુનેરે પારણો કિજીએ, તે બજ પિંડ સમ જાણુ;
એહ પ્રતિજ્ઞારે ઉતમ અમ તણી, એહ તરણુ ગુણુ ઠાણુ. આ૦—૭.

આદરમુનિવર અચાંબિને જોલીયા, એહ મું સંજમ ફળ જાણુ;
હિંસક મારગ જાણુ તાહેરો, કેમ જાણુ એ શુભ દાય;

આદરમુનીવર વરજો બોધને—એ ટેક ૮.

અહિંસ્યા મારગ સુમત શુપતનો, સાધુ હું ભાવ વિસુધ;
પ્રમા મય નિરે લહી મે ભાવ મું, હવે કેમ હોઇ અપુધ. આદર૦—૯.

ઉર્ધ્વ ને અહોરે તિરીયે દિસ તણાં, મુક્તમ બાદર દોય;
ત્રસ ને ધાવર નામ કરમ વસે, જનમ મરણુ તસ હોય. આદર૦—૧૦.

તે સખ પ્રાણીરે જીવીતલ્ય આસથી, વળી સુખ અર્થ સવાય;
 અર્થ ન સિઝેરે તેહને વિણાસૈતાં, હણે તે દુરગત જાય. આદર૦-૧૧.
 કરણુ ત્રિ જોગેરે હણેહણાવે નહીં, હણુતાને નહીં અનુમોદ;
 જૈન વચનમાંરે મુળ વરત આદે, સેવતાં હોવે પરમોદ. આદર૦-૧૨.
 હિંસક પ્રાણી સમો નર હિંસકી, એહ દોયનો એક મત;
 કર્મ વિપાકેરે સદૃષ કરે નિજ ભણી, ચવિ જાય ભવ દુરગત. આદર૦-૧૩.
 એમ અનેકરે વચન વૈરાગનાં, સાંજ્ય ને ક્રિયો ઉપદેસ;
 જૈન મારગમાંરે જો તમે અનુસરો, રહે નહીં કુમતનો લેસ. આદર૦-૧૪.
 જૈન મત ધારીરે મુનિ સુત આહારસું, દોસ સકળ પરીહાર;
 સિવ સુખ કારણુ પોષણુ દેહનો, મમતા નહીં છે લગાર. આદર૦-૧૫.
 આદર કહેરે તમે રસ લોભસું ક્ષણ કહી જમણુ મનાવ;
 એમ નહીં મુજરે ધ્રુમ નિર લેપમાં, તમ ગુણે અમ નહીં ભાવ. આદર૦-૧૬.
 સાંજ્ય મતીનેરે તેહ નિરા કર્યા, ચાલે આદર ઉજમાળ;
 મુનિ ઉમેદરે ચંદ કહે રંગ સું, એ એકાદસમીરે દાળ. આદર૦-૧૭.

(દોહા.)

- તેહવે આગળ ચાલતાં, વિપ્ર મળ્યા વેદ જાણ;
 જોલેછે આદર ભણી, સાંભળ ગુણુ મણિ ખાણ. ૧.
- એ જો મતને નિરા કર્યા, એ જો વેદ વિરધ;
 તમે મળતા અમ મત ભણી, તૂણુ વચન અતિ સૂધ. ૨.
- વેદ જોધ જગ તારણો, એ સમ અવર ન કોય;
 આવિ રહો અમ મત ભણી, વેદ અભ્યાસી હોય. ૩.
- વેદ વિગત તુજને કહું, સાંભળજો એક ચિત;
 વિધિ યજ્ઞાદિક વિગત સું, ધારણુ કરજો મિત. ૪.

ઢાળ ૧૨.

વીમળ જીણુંદ સોભાગી હો પ્રભુજી—એ રાગ.

વિપ્રજી આદરમુનિ ભણી ખોલે નિજ અંતર ચિત ખોલે;
 સ્માતક નીજ ખટ કર્મે અભ્યાસી, નહી કોઈ જગ તસ તોલે હો,
 રૂપીજી સાંભળે. અમ અવદાત, તમે ઉતમ કુળ જાત હો. રૂપી૦—૧.
 ત્રિદાજે મંજન કરી નીજ અંગનો, વેદાંતું સાર ચિત લાઇ;
 જાગ્ય વિંધી આદે સકળ કૃતવ્ય, સાધતાં કર્મ પુણાદ હો. રૂપી૦—૨.
 વિપ્ર તે વૃત ધર એહવા માદાતમ, દોય સદશ્ર પ્રતાપી;
 ભોજન ભગતિ જોડે નર આપે, તે નર કર્મ કર કાપી હો. રૂપી૦—૩.
 વાંછિત સુખ મીજે તેહ સુગુણને, વાધે નવ નિધ સાર;
 પુન્ય કલ્પકુમ સ્વર્ગતા ફળનો, સુખ સંપત તો અપાર હો. રૂપી૦—૪.
 વેદ વાયક અમ એમજ ખોલે, તેહ જ્યન છે અમોલે;
 તેહ ભણી તમ હેતનાં અરયિ, કહુંછું અમરત તોલે હો. રૂપી૦—૫.
 આદરમુનિ નિજ મુખે ઉચારે, જાણુ' એ ધર્મ વિચારે;
 આપ સનાતક કહી વિષેષતા, તે કેમ જાણું ઉપગર હો;
 વિપ્ર નર, સાંભળો તેહ ગુણ ધાર, એહ જગત નહી તારે હો. વિપ્ર૦—૬.
 ગુણ છતાં કહુંછું રે તમ મુખે, રતિ ન ધરે ચિત દુખ;
 મુખક રિપુ સમ તે નર જાણું, ચોટ કરતાં નહી ચુકે હો. વિપ્ર૦—૭.
 આપેરે સાવધ કૃતવ્ય મેં જીજ્ઞાસા, વેદ અંતરમે ન ભિંજ્યા;
 નિરાસિ ભાવનો ભેદ ન લેખે, આસનાં પાસમાં રીઝ્યા હો. વિપ્ર૦—૮.
 પ્રાણુ વધે વળિ અલિક ઉચારે, અદત ગૃહે સભ ભાવે;
 નિત ત્રિયા રંગ ભોગમાં લુપ્ત, વિત પરાકુ ચિત આવે હેહ. વિપ્ર૦—૯.
 રચણી ભોજન જમ્મે ભલે ભાવે, વેદ ચિતમાં નહી આવે;
 ભુજતને મૃત્યુકાનો પિંડ એ લેખે, મધુ સમવારી મુખે ગાવે હો. વિ૦—૧૦.
 જનમ ને પાણી ગૃહજીને કાજે, મણીંત પિંડ કર ગૃહે;
 પુદ્ર ને ક્ષત્રિ કુળે દાન દો લા, લેતાં ન વિપ્રને શ્રય હો. વિ૦—૧૧.

જ્યાળાનિ ઝાળમાં વસ્ત જુ નાંખે, તેમ તેમ વાધે જગ દેખે;
 તેમ એ વિપ્ર જગ પાસે સ આસી, ત્રસમાં પુરણુ નહી લેખે હો. વિ-૧૨.
 ભુગ્ત દાતાની ધરણી મેન વાંછે, વિષયાર્થિ વડ દાવે;
 દાન દત્યુ સગ જગતનો લેવે, તે કેમ વિપ્ર સોહાવે હો. વિ-૧૩.
 ધર ધરણીને આળ ખે ચાર, જગત જાચીને વરાવે;
 ગુરૂ પદ આપનો નામ ધરાવે, એ કેમ વેગે તરાવે હો. વિ-૧૪.
 એહને ભોજ ન દતે છે જો નર, તે નર સ્વર્ગ નહી ભાજે;
 વિધેનો પોષણુ લાભ લેઈને, કજો તે નરક વિછાજે હો. વિ-૧૫.
 વેદ વાયક ધર વિપ્ર છે દુગ્ન, તસ ગુણુ તમે નહી જુઝ્યા;
 નિંદાન કિધી મે તો વેદ વિરૂધનો, વાયક સુણી નહી રીઝ્યા હો. વિ-૧૬.
 વેદાંતિ કહ્યા શ્રી વીર જીણુસર, ત્રિણુ વેદરે જોહ વારે;
 ત્રિલિંગ ટાળી આપ સંભાળી, પોહોચે સિવ નેદુવારે હો. વિ-૧૭.
 જૈન જયણા સું આપ વિચારી, લહો મે મર્મ તમારો;
 એમ કહી નીરા કરીને ચાલ્યા, ટાળ બારમિ ગુણુ ધાર હો. વિ-૧૮.
 ઉમેદચંદળ ઉમેદ ધરીને, કહે છે ભવી નર ચાવે;
 નિરવચ વેદ ધરો ભાવ આમણુ, સુખ લાભે ઉદે ભાવે હો. વિ-૧૯

(દોહા:)

આદરમુનિને ચાલતાં, ત્રિદંડી સાંકય મતી પેક;
 મજ્યો આદર ભણિ કહે, બોલે ધરિ વીવેક. ૧.
 આવિ રહો અમ વાસના, અમ ધરમ મહા ભાગ;
 પ્રવૃજ્યાપેત્રિ દંડની, એહ તરણુનો લાભ. ૨.
 તમ હમ ધર્મ વિરૂધ નહી, દોષ્યો છે પર તક્ષ;
 અકળ અરૂપી આતમાં, નિઃશ્ચેયે છે અલક્ષ. ૩
 એહ જગતમાં આતમાં, જાણુ પંચ મહાભુત;
 તત્વ પંચ વિંસ પિંડ સું, માન રમણુનો કુત. ૪.

ઢાળ ૧૩ મી.

વિર સુણોતે મોરી વિનતી—એ રાગ.

ત્રિ દંડી સાંખ્ય મતી રે કહે, એહ જગતે હો સકળ એક ચરપ;
 બેદાબેદ ન દુસરો, એક આતમ હો આતમ બ્યાપી અનુપ. ત્રિ૦—૧.
 ઈંદુ બિંબરે લક્ષ પાત્રમે, જળ જોગે હો જળ જોગે અનેક;
 દિસે જેમ નેત્ર ચેષ્ટાધિ, પિણુ ચંદ્ર હો ચંદ્ર અંબરમે એક. ત્રિ૦—૨.
 તેમ સકળ જગેં પરસયો, એક આતમ હો એક આતમ એહ;
 થાવર જંગમ દોયનો, નહિ દુન્ટો હો નહીં દુન્ટો કહે જેહ. ત્રિ૦—૩.
 ભાંમણુ ક્ષત્રિને વૈષ્ણમાં, વળી શુદ્ર હો વળી શુદ્રની જાત;
 એમાં આતમ દુસરો, નહીં હોવે હો નહીં હોવે વિખ્યાત. ત્રિ૦—૪.
 પંચ ભુત રૂપ આતમા, પરસ પરેહો દોયનો એકજ ભાવ;
 એડ વિણુસનાં એડ વિણુસે, બંધ મોક્ષ હો બંધ મોક્ષનો દાવ. ત્રિ૦—૫.
 સુકૃત્ય દુઃકૃત્ય કૃળાચર, નહીં ભુગ્તા હો એહ આતમ દેખ;
 એડ ધરમ જગ તારણો, અમે ધ રી હો ધારી ધરમની ટેક. ત્રિ૦—૬.
 અન્યધર્મિ જગ આપડા, કરે હિંસ્યા હો વસ થાવર અનેક;
 પ્રાણુધાતી અનંત જીવનાં, કરે વૃતિ હેઃ કરે વૃતી તે બેખ. ત્રિ૦—૭.
 અમો કૃતમ આતમાર્થિ, એક દંતિ હો એક દંતિ સંહાર;
 ચિર કાળ તે નિરવાહીયે, ભુગ્ત કિજે હો સકળ જંત કગાર. ત્રિ૦—૮.
 હવે આદર મુનિ બોલીયા, અવિન્યાસી હો આતમ ધર્મ સુજાણુ;
 પુદ્ગળ ધર્મથ બાહેરો, કેમ બાબો હો બેહુનો એક પ્રમાણુ. ત્રિ૦—૯.

ત્રિ દંડી સુણો મુજ વાતડી—એ ટેક.

ત્રસથાવર નાડી દોય છે, ચાર આદે હો દસ પ્રાણુનાં ધાર,
 એકંદ્રી આદે જાતી પંચે, એ સખ જાણો હો તસ કર્મ પ્રકાર. ત્રિ૦—૧૦
 ઉદયા રથ નિજ કૃત્યનો, સુકૃત્ય દુઃકૃત્ય હો કૃળાનો અનુભાવ;
 બિંન્ય બિંન્ય બેદે ભોગવે, છુટયાવિણુ હો નહિ મોક્ષનો લાવ. ત્રિ૦—૧૧
 જગતમાં અનેક જે આતમા, તો તમ હમ હો બિંન્ય કેમ ચલાવ;

ઘટી કારમાં ભિન્નતા, માસા આહારી હો લહેા કેમ એ દાવ. ત્રિ૦-૧૨.
 હું જૈની તમે ત્રિ દંડી, મનસ્સ બેદ હો, નહી એક પ્રકાર;
 હંભોગીનિરવલ્યાહારનો, તુમેરાચ્યાહોઆમીખરસભેખધાર. ત્રિ૦-૧૩.
 સત્ય સરીર ભિન્ન આતમા, પુન્ય પાપ હો કળ સદાય સંસાર;
 અંધ મોક્ષ સદા જાણજો, વળી જાણો હો જન્મ જીવ અપાર. ત્રિ૦-૧૪.
 શ્રમણપણો અંગધારને, પ્રાણ ઘાતી હો તેહ કર્મ અપાર;
 માંસાહારી આપણ, કર્મ આજે હો કળે દિર્ઘ સંસાર. ત્રિ૦-૧૫.
 હું જૈનિ જગ પરગડો, જ્યણા મારગ હો જૈન મુંદ્રા આધાર;
 આણા એક જ્યણા ધર્મનિ, કેમ પામે હો હવે આદર વિકાર. ત્રિ૦-૧૬.
 એમ આદર મુનિ એકલો, જ્ય પામ્યો હો મિથ્યા મત અવહેળ;
 સમોસરણ માંહે આવીયા, અજ્ઞત ઝરતા હો કરતાજ્ઞાનની કેળ. ત્રિ૦-૧૭.
 વાંદિ વિર જીણુંદને, વિધિ આદર હો કરી આરાધન ભાવ;
 કેવળ પદ વર્ધા મહાતમા, સીવરમણીહોવિલસિલિયેસુખધાવ. ત્રિ૦-૧૮

હાળ ૧૪ મી કળસની.

વિર વાણી સુધા સમાણી, આદરે જાણી આદરી;
 નિજ કર્મ કાપે જીન જાપે, સ્થિતી સુધરે તમ પાધરી. ૧.
 આદર મુનિ જૈન ધર્મની, જ્ય કરી જગ દીપતી;
 વાદી હરાઇ નીજ સવાઈ, જીન વાંણી મિથ્યા જીપતી. ૨.
 તેમ કરો સરવે માહાતમાં, ધર્મ પ્રસારક ભાવથિ;
 સમ્યગ્ત ભેટી મીથ્યાત્વ ભેટી, તરો ધર્મ વરનાવથી. ૩.
 ગણુ નાયક શ્રી ગુણુ નિધી, કાંહાંન મુનિવૃત્ત સાયર;
 તસ પટો ધર જ્ઞાનસાગર. લક્ષ્મી ચંદ્ર જગ જાયર. ૪.
 તસ પાટે રાજે ગુણુ ગાજે, ભિંમ મુનિસર જ્ઞાનમું;
 તસ સુત મુજ ગુર કનક રંજક, ધર્મધર સનમાનમું. ૫.
 તસ ચરણે વાસી રંગ રાચી, વાય સાચી ધર્મની;

ઉમેદચંદે અતિ આનંદે, કહી આદર ભવ ચમતી. ૬.

ઢાળ ત્રયો દસ કળસ માથે, ભોભતી રે જેમ કામતી,
આદરમુતી વત્ જોડ મુતીવર, યજ્ઞહારી તસ નામતી. ૭.

સંઘ રંગ ઉમંગ ગુરૂ સંગ, જ્ઞાન દર્શને રાયતા;
ધર્મ રાગી વિનય માર્ગી, ગુરૂ વચનની આસતા. ૮.

ધર્મ ધારી મીઠત વારી, તેહ ના લીધું નિત આમણા;
ભાવનગરે ધર્મ સંઘને, સદાય રંગ વધામણાં ૯.

ખંડ સસીયર જાણુ સંવત્સર, સાલ દ્વિવિંસ જાણુજો;
અધન માસે સુકલ પક્ષે, દસેરા ધર્મ રસ માણુજો. ૧૦.

વાર સસીયર લાર સોભે, રેયણી ને ધીજ રાગજ્યુ;
દયા માર્ગે ચાલતાં ભવી, સુધરે જેમ નિજ કાળજ્યુ. ૧૧.

આ ઉપરનાં, રચેલા ગ્રંથમાં ભાવનાં, એ છે જે, સુભાસુભ
કૃત્ય કર્મનાં ઉદ્યર્થિષ્ઠાં, પેંતીકા વિપાકનો સંઘ, જોગારંભમાં પં
ણુ, આવી વિડંબે છે, તો તેવા વખતનો નીરાકરણુ કરવાનો સ-
મય લાવી, તેવા અસુધ્ય વિચાર દસાવય કરી, સુધ્ય જોગતાનો
વખત ઉદ્ય થાય તેમ કીજો, તો કર્મીનું બંધ વફૂ નહોવે ને પર
મત પાસનો છેદન કરવા રખમ આદર મુનિ વત આવી મજો.

સમાપ્ત.

શ્રી ગજ સુકમાળની ઢાળું વર્ણન.

(ઢોહા.)

વિર ગુણંદ ચૈવિસમાં, પ્રણ મુહિત ચીન લાય;
સુભ મતિ દીયો ભારતી, સુધરે કાળ સવાય. ૧.

તપ દુવાવસ ભેદનાં, દ્રવ્ય ભાવ દોષ જાણુ;
નિજરે કર્મ સકળ દળ પાળે તે ગુણુ ખાણુ. ૨.

ભિષ્મ પ્રતિજ્ઞા બારમિ, આદરી ગજ સુકમાળ;	
અંત ક્રિયા કરી આકરી, ખટ કાયનાં રખવાળ.	૩
તેહ સમાસ કહું હવે, સાંભળજો નરનાર;	
હુવા અંત ગદ કેવળી, અંત ગદમે અધિકાર.	૪
દ્વારામતી નગરી ભલી, શ્વર્ગેપુરી અનુહાર;	
કૃષ્ણ નરેશ્વર રામસું, રાજ તણી કરે સાર.	૫
કૃષ્ણનો તાત વસે તિહાં, વસુદેવ તસ નામ;	
તસધરણી રાણી દેવકી, સિયળે સિતા સમાન.	૬.

ઢાળ ૧. દેસી કપુરની.

એક દિન રાણી દેવકીરે, સુતા સયણુ ધરમાંય;
કેસરી શ્વપન વિલોકીનેરે, બગી તે મન સંતોસાય,
સુગણુ નર, જોજ્યે પુન પ્રમાણુ. —૧.કા
દેવ ગુરૂ ચિત ધારીનેરે, શ્વપનનો ફળ લિધ;
પછે જાઈ નિજ કંથનેરે, સકળ વૃતાંત કિધ. સુ૦. જો. —૨.
શ્વપન અર્થ કંથ સુખચિરે, સાંભળી કરે ગર્ભ પાળ;
માસ સવાનવ આંતરેરે, જનમ્યો બાળ સુકમાળ. સુ૦. જો. —૩.
જનમ મોહોછવ વિધ કરીરે, પગ તળકર સુકમાળ;
નતસુ કુસુમ દિનકર સમેરે, કાંતિ રગ્ત ઉજ્જમાળ. સુ૦. જો. —૪
ગજ તાણુ સમો ક્રોધણુરે, નામે ગજ સુકમાળ.
નામે ગુણે મન લોભતોરે, લધુ વયેં તરણો બાળ; સુ૦. જો. —૫.
કળા સકળ ગુણુ આગજોરે, જોઈએ વયેં ભરપૂર;
ભોગ ભોગ સમ જાણીનેરે, વ્યાહ કરણુ મન ઉર. સુ૦. જો. —૬.
એક દ્વારાપુરમાં વસેરે, સોમલ વિપ્ર ધનવંત;
વેદવિદ્યા ખટ સાસ્ત્રથીરે પુરાણાદિક સુમંહતરે. સુ૦. જો. —૭,
તસસોમ શ્રી ભારજરે, તસઉર તનિયાં એક;

સોમાંનામે બાળીકારે, યૌવન વય સુવિવેક. સુ૦. જો૦.—૮.
 કળા રામાતણી અંગ વસીરે, રત્નિનો રૂપ હરાય;
 ઉરવંસી સુરી ઉપનીરે, માનવ દેહમાં આય. સુ૦. જો.—૯.
 એક દીને તન મંજુનેરે, અત્રાંકૃત કીયો અંગ;
 ચેટક ચેટકિ સંગમેરે, ધરથિ નિકસી ઉમંગ. સુ૦. જો.—૧૦.
 રાજ મારગ નિજ આંગણેરે, ઉભી પંથમે ઊભાય;
 કનક દડી છડી કરગ્રહીરે, ખેલ કરે ચિત આય. સુ૦. જો.—૧૧.
 દાળ પુરણ થઈ રંગનિરે, આગે મુણો નરનાર;
 મુનિ ઉમેદચંદ બાવધિરે, નેમ વંદણ અધિકાર સુ૦. જો.—૧૨

(દોહા.)

નેમજીણુંદ બાવિસમા, સકળ જન હીતકાર;
 દૂરા મતિયેં સમોસયા, સહસા વન મોઝાર. ૧.
 સુણિ વધામણી કૃષ્ણજી, સજી સકળ સન્નય;
 અંગ મંજન વિધતે કરે, હરખ ધરી મનમાંય. ૨.
 બંધવ ગજ સુકમાળને, લેઈ સામ નિજ સંગ;
 દિનકર સસિ રતી લોપતા, આરૂઢે ગયખંધ. ૩.
 નગર મધે થઈ ચાલના, આવ્યા રાજને પંથ;
 દેખી સોમા બાળકી, કૃષ્ણને ઉપનિ ખંત. ૪.
 જૈબન રૂપ કળા આગળી, કેકે પતની જોડ;
 ગજકુમરને વરાવિયે, પોચે મુજ મન કોડ. ૫.

દાળ ૨.

ગામે બેઠી છે ગોરડીરે—એ રાગ.

કૃષ્ણ સચીવ તેડી કહેરે, એ કોણ બાળીકા હોય મોરા લાલ;

- રૂપે અમરી રમણી રંગમેરે, નિરખે હરખે ચિત મોય, મોરાસાચ.
કૃષ્ણ નરેસર જાણ્યોરે—એ ટેક. —૧.
મુહુતો કરજોડી એમ વિનવેરે, સોમલ જાંમણ હેગુણ ખાણુ. મોં
તસતનિયાં એતો દીપતીરે, સોમા ખાળી ચતુર સુખણુ. મોં. કૃ.—૨.
કૃષ્ણ નરેસર ખોલીયારે, સોમલને કરજો જાણુ. મોં.
લઘુ બંધવ શ્રી કૃષ્ણનારે, બ્યાહણુ કરૈ તસ પરગાણુ. મોં. કૃ.—૩.
એમ કહીને એ ખાળીકારે, મુકે અંતપુરને માંય. મોં.
ગજકુમરની યે કામનીરે, કેહેજો મુજ ચિત નીચાય. મોં. કૃ.—૪.
ખોલ સુણી નંદના નંદનારે, મુહુતો સારણુ સકળ કામ. મોં.
સોમલને કહી ખાળનેરે, અંતપુરમાં વાસી તામ. મોં. કૃ.—૫.
કૃષ્ણ નરેસર ચાલીયારે, આબ્યા સહસા વનની સોમ. મોં.
અતિસય દેખીને શ્રી નેમનારે, અભિગમ વિધીપુર્વક જીમ. મોં. કૃ.—૬.
ચરણુ મેટે સીચા નંદનારે, વીનય માર્ગની યે રીત. મોં.
જોગ સ્થાનકે તે આસરીરે, બંધવ દોય ધરી પ્રીત. મોં. કૃ.—૭.
મિજલસ મોટકી દેખનેરે, બૌધ કરે જીન આપ. મોં.
ખપક ઉપસમ ત્રેણુચિરે, મેટે ત્રિવિધી તન તાપ. મોં. કૃ.—૮.
બૌધ પુરણનાં અંતમેરે, કૃષ્ણ નમી જીન નેમ. મોં.
હારા પુરમે આવીયારે, બૌધારથથિ નીજ પ્રેમ. મોં. કૃ.—૯.
ગજકુમર બૌધ અંતમેરે, કહીને ઉભો કર જોડ. મોં.
બૌધ અપુર્વ મે સાંભળીરે, પુણુ હુવો મુજ કોડ. મોં. કૃ.—૧૦.
ખલક એ લક્ષ મૌરાસિથીરે, રૂલીયો મૌગતને ખાર. મોં.
કાજ સર્વો ન કૌ માહેરોરે, વિલયેશ્રમ એ સંસાર. મોં. કૃ.—૧૧.
જનુનિ તાતની આણુસુંરે, રેહેસ્થું સરણાગતમેં આય. મોં.
નેમ કહે સુખ આપનેરે, તવ તે કુમર જામ. મોં. કૃ.—૧૨.
ગજ કુમર નિજ મંદિરેરે, વસુદેવ દેવકી માતા ત્યાંય. મોં.
આવિ કહે નિજ મન તણીરે, રતી વીસમયન કાંધ. મોં. કૃ.—૧૩.
હાળ ભલી પેતો દુસરીરે, ભાગ વૈરાગી દોવાત. મોં.

મુનિ ઉમેદવંદ કહે સાંભજોરે, આગળ વાત વિખ્યાત. મૌં. ૬. -૧૪.

(દોહા.)

- આજ ગયાતા મા અમે, નેમ વંદણને કાજ;
મિજલસ બરી મે સાંભજો, બૌધામત્ય સીરતાજ. ૧.
- માત કહે વજ તાહેરો, પુરણ કૂળીયો ભાગ;
છન વચન રસ રંગમે, ઉપનો તુજને રાગ. ૨.
- મુજ કૂળાંબર દીનકર, તૂં છો કિતમ જાત;
ધર્મિ ભગતવજ માહેરો. એમ તે રંગે માત. ૩.
- ગજકુંભર તવ બૌલીયો, સાંભજાને મુજ વાત;
રહેરયું નેમને આસરે, આસી સચો મુજ માત. ૪.
- દેવકિ માત વિસમીત હુધ, ધરણિ દળિ સુણી બોલ;
વિદુત પાત સમ જાણિએ, હુઈ અચૈતનાં તોલ. ૫.

દાખ ૩.

આજ હમરી દોલો પ્રાહુણો—એ રાગ.

- ચેતના લેઈ મુહુરત આંતરે, દેવકિ માતા બોલે વાંણ, જયા મોરારે;
તુ મુજ આતમ રાખડી, ગુણવંત મુજ મન જાણ. જયા મોરારે.
મેલો ને મન વૃત પાતડી—એ ટેક. ૧.
- તું સું જાણેરે વાત જોગની, હજી લધુ વર તુજ વેસ. જાં
કોટ જતને ને ગોપની, મે તો રાખેલા ધરીને સનેસ. જાં મેં ૨.
- વજ હુધે ભરેલ મુખ તાહેરો, નવિ જાણે ગૃહતણી વાત. જાં
જાણી ન સકો વૃત રીતડી, નવિ જાણે નેદિવસ ને રાત. જાં મેં ૩.
- જોખન વયેં વૃત નવિ પજે, નવિ પજે પંચ આચાર. જાં
મુમત ગુપત કેમ રાખસ્યો, કેમ ગોપસ્યો અતિ ચાર. જાં મેં ૪.

અંતી ધરમ વછ દોહીસો, નિરસોમતા નિર લેપ. જા૦
 જતિ ધરમ દસ મુનિ તણા, તુંજ સું ન પળે એ વિવેક. જા૦ મે૦ ૫,
 પિંડ ગૃહણુ વછ આકરા, સરસ નિરસ સિત લાર. જા૦
 અયાજિ આદે છનુ દોષથી, ઉસરીને લેવા છે આહાર. જા૦ મે૦ ૬.
 દુખ છે પરીસા બાલિસનાં, લોચવા સીર નાચે કેસ. જા૦
 પરચેદાદિક રેણું અંગ ચઢિ, રેહેવું છે વિરવેરે વેસ. જા૦ મે૦ ૭.
 સિત ઉસન કાળે ગૌચરી, શીરતા ગૃહીને ધરખાર. જા૦
 લગ્યા હોસેરે જડુકુળ પતી, તીહાં કરસ્યો મનમે વિચાર. જા૦ મે૦ ૮.
 તિણ કારણેરે વછ વાતડી, સુણો નિજ માતનાં બોલ જા૦
 સોમલની આણી બાળીકાં, પ્રતિક્ષ છે અમરીને તોલ. જા૦ મે૦ ૯.
 પાણી ગ્રહણુ કરો એહ સું, વળી રહો નિજ ગૃહવાસ. જા૦
 અનુમત દેસે નૈ માવડી, ધરે કરો લિલ વિલાસ. જા૦ મે૦ ૧૦.
 એહ મંદિર એહ માળીયા, વછ એહ જદવ પરિવાર. જા૦
 કાણુ બંધવ સિર સેહરો, નિરલજ થૈ ક્યું વિસાર. જા૦ મે૦ ૧૧.
 પુરવ કૃત્ય અનુભાવયિ, પામ્યા સકળ સુખ સૌભ. જા૦
 અરકટ વત અતી આસ જડું, તુમે કેમ કરો અતી લોભ. જા૦ મે૦ ૧૨.
 એ યદ્ધ માતાની વિનતી, હવે બોલે ગજ સુકમાળ સુગુણુ નરરે.
 મુનિ ઉમેદચંદ એમ કહે, એહ યદ્ધ તીસરી ઠાળ. સુચુ૦ મે૦ ૧૩.

(દોહા.)

ગજકુમર કહે માતને, તું સું જાણે મુજ માત;
 જામું નહી સુખ જગતનાં, રામું મુગત સંધાત. ૧.
 ઉદારીક બંધન તણો, એ તન વિણુસ તો જાણુ;
 મૃતિકા કુંભનિ આપમાં, નસ બંધણુ કૃમિ ઠાણુ. ૨.
 અબ્રુચ કાળ લલુ એહનો, કૌટ જતને વિરલાય;
 અસ્તમિજિ નસ જાળ વૃત, નરનારિ તનૂ માય. ૩.
 વળિ બોગ સુખ નારના, કિંપાક સુખને તોલ;

- ઐગત દાયક દુખ તણો, તે કેમ જાણું અમોલ. ૪.
 નાર નિપટ નેહ દાખવે, ખેલેખેલ અનેક;
 મુનિ નિંદે સખ તેહને, જો જો નેમ વિવેક. ૫.
 નેમ ગયા તોરણ તજી, રાગુલ ગઘ તસવાર;
 મુજ વૈરાગે ન યુગ્મતિ, પૃતક્ષ સોમાં નાર. ૬.

ઢાળ ૪.

- કાકિસગ ધ્યાને મુનિ રહે નેમિ નામે—એ રાગ.
 ગજકુંભર ખાલે જનુનિ નેં આગેં,
 વિલંબ ન કીજેં અનુમત કાજરે;
 સોહા ગણ જનુનિ અનુમત દેજ્યો,
 વિનતિ હમારી ચિત લેજ્યોરે. સો—ટેક—૧.
 પુદગળ સુખમેં રાચી જનમ ગમાયો,
 જનમ જરાને મરણુ લારરે; સો
 ધાવર નિગોદ કાચ માંહે રમાણો,
 અંતર મુહુરત નિરધારરે; સો—૨.
 લૂગકે લવ સહુ પણુ સઠ ઉપર,
 પંચ સતખટ ત્રિંસ જાણુરે; સો
 લવ મુહુરતનાં એતા કલા જણુસર,
 અનંત ખુતો હું તેમાં અત્રાણુરે. સો—૩.
 એમ અકાંમે નિજરા કરતી અપારી,
 ત્રસ પુર ઠાયો મે મેલાણુરે; સો
 ણિતિ ઐરંદ્રિ પાંચે ઈંદ્રી પરમાંણી,
 અસંગી પદમાં હું અનાણુરે. સો—૪.
 નર મુર તિરિય પદમેં ઐ ગતી કરા,
 ત્યાં પણુ ખજા મે કીયા ડોરારે; સો

આસને પાસે આંધ્રો જીયરો હમારો, સકળ જગમાં ક્રિયા હેરારે.	સો ૦—૫.
આરંભ પરીઘઃ માહા કુણાં મંસહારી, પયંદ્રી ધાતી નરકે સિધાર્યોરે;	સો ૦
વૈરાણ્ય અધે પરમાં ધાંમિ નિજ હાથે, કુંભી ધરથિ ગૃહી નિધાર્યોરે.	સો ૦—૬.
પુરવ કૃત્યવ્ય મુજને પ્રતક્ષ ભાંગી, કરવતી વેર દૈ વિદ્યાર્યોરે;	સો ૦
કુટારી કરમાં સાહી તનના વિભાગ, કરીને જવાળા માંહે ડાર્યોરે.	સો ૦—૭.
સીતોસ્ત વિપતિ અતિ રતિ નૈ સમો, વિવ્ર વિવ્ર તો અનાથ થૈ ત્યાંયરે;	સો ૦
નાથ વિહુણો કોઈ હાથ ન ગૃહી લે, દસ વેદનાં ખેતર ન્યાયરે.	સો ૦—૮.
અનંત કાળનો હું પ્રોણુલો થૈને, આગ્યોશ્વર દેવકી કુળ કુમારરે;	સો ૦
તમ ધર વાસે હું તો રહ્યો ધણેરો, પુરવિ મુજ મન મનવારરે.	સો ૦—૯.
માત્ર દલાલ નેમજી સંઘાતે લેને, કરીયાણાં નાણુ દરસાદી ચારરે;	સો ૦
સંવરનાં સગડ ભરીને નીર જરા સાથે, સિવપુર જીવણનો વિચારરે.	સો ૦—૧૦.
મનની માંનેલી ગૌરી સીવ માળા મોરી, દેખતિ હોસે મુજ વાટરે;	સો ૦
અનંત કાળ મુજને નૈજ ન દોડો, કરતિ હોસે તે મન ઉચાટરે.	સો ૦—૧૧.
આજા દો તો અમે આણું માતાજી,	

મેઘ મીઝમાંન એક રીતરે; સો૦
આજ નહીં તો વળી દોય ન્હીન વારે,
ત્રાડીને ચાલવુ છે પ્રીતરે. સો૦-૧૨.
માતાજી બોલ સુણી તનુજ કેરા,
સરલેધરેરે મેલે ધાયરે;

બાળકા નંદન વચણુ નીવારો—ટેક.
ગદગદ કંઠે ગંભીર મેલી નીસાસો,
ગજકુમરને બોલે માયરે. બા૦-૧૩.
તુજરે બંધવ જોષ્ટ અનિક સૈનાદિ,
સાતે તણોરે પરધર વાસરે; બા૦
સોળસા જસોદા દોય નારી ઉછરજે,
તસ મનડાની પુરેલ આસરે. બા૦-૧૪.
તું મુજ પ્રાંણુ નયણે લાલ રંગીલો,
ખીણુ નવી કરું નયણાથી દુરરે; બા૦
વાત મુંણીને હરી હજધર દો બાઈ,
આવિ ઉમેલા ગજ હજુરરે. બા૦-૧૫.
હરી હજધર બોલે નયણાં જળધારી,
વિજોગ વાંધુ ન નિરધારરે;

બાળકા વિરજ વચણુ નીવારો—ટેક.
આપું એ રાજ તુજને સેવક હું તારો,
માનસે આંણા સજ તું મારીરે. બા૦-૧૬.
ગજકુમર મૌન રહીયા તિવારે,
કૃસ્ન હુવારે ઉજમાળરે; બા૦
મુની ઉમેદચંદજી ઐમજ બાંખે,
અનુમત બાવે ચોથી દાળરે. બા૦-૧૭.

(દોહા)

- તવ તે કૃસ્ન નરેશ્વર, તેડે સેવક હજુર;
 સિંહાસન અભિષેકનો, સજ કરોને ચતુર. ૧.
- મંજન વિધિ સખ મેળવી, સકળ સગ્નધ મંડાણ;
 ગજકુમર રાજે શર, હુવો સકળ ગુણ જાણ. ૨.
- કૃસ્નાદીક દસ દસારસું, વળી જાદવ પરીવાર;
 સોળ સહસ નૃપ આવિને, ગજકુમર સેવા સાર. ૩.
- કૃસ્ન કહે ગજકુમરને, હવે જે હોવે મનવાર;
 કહો તે કારણ સારીયે, તવ બોલે છે કુમાર. ૪.
- આજ્ઞા દોને બંધવા, રય હરણ પાત્ર સમેત;
 સોપો નેમ સરણમાં, જેમ હોવે મુજ હેત. ૫.

ઢાળ ૫.

કાર્તિક મહીને કાંહાનજી—એ રાગ.

- ચસુદેવ દેવકી કૃસ્નજીરે, કહે કુમરને એમ, કહે કુંઃ;
 સુખ હોવેરે વાલમ્ તુજને, કીજે રંગભર તેમ, કીજે૦. ૫૦—૧.
- શ્રી ભંડાર બોલાયનેરે, ત્રીણસેં સહશ્ર દિનાર, ત્રીણ૦;
 દોય લાખનારે પડખા રયહર, એક લાખ નાપિકનેધાર, એ૦. ૫૦—૨.
- સામત્રિ મુનિ તણી મેળવીરે, મોહોછવ કરેછે મોરાર, મોહો૦;
 આહ્યાખગવત્ સરવે જાણજે, વિવીહા પનાંતિ અધિકાર વિ૦. ૫૦—૩.
- સીવીકાં સહશ્ર નર વાહનીરે, સુર વૈમાન સમ તેહ, સુર૦;
 ગજકુમરને નીવાસીને, આલે પુર બીચે નેહ, આ૦. ૫૦—૪.
- જય જ્યાનંદ હોજે તાહેરીરે, ભદ્ર કલ્યાણની હાંમ, ભદ્ર૦;
 અણુઝીત્યાનેરે તમે ત્રિંતજે, સારજે આતમ કાંમ, સા૦. ૫૦—૫.
- સીવ રમણીનાં સાહીબારે, મળજે તેહનો જોગ, મળ૦;
 દેજ્યે કરમ અરિ સર્વને, તપ અગનીનેરે જોગ, તપ૦. ૫૦—૬.

અજરામર પદ પાંમજેરે, અમચી એહ આસીસ, અમ૦; .
 કેવળ કમળા વિલાસની, હોજ્યો તમે જગ ઈસ, હોજ્યો૦. ૧૦—૭.
 જણુ જણુ મુખથિ યે બોલડારે, શ્રવણ કરતા કુમાર, શ્રવ૦;
 સહ શ્રાંય વન સખે આવીયા, પુરણ નીજમનો હાર. પુર૦. ૧૦—૮.
 ઉતરી સીવીકાંથી આવીયારે, નેમેસરને હજુર, નેમે૦;
 ઉચીત આસને ચિઠે સંગસુ, અતીનેડા નહી દુર, અતી૦. ૧૦—૯.
 વસુદેવ દેવકી ઓચરેરે, સુણુને નેમ જીણુંદ, સુણુ૦;
 રયણ કરંડક સારીખો, સીધ ભિક્ષાયે ગુણુંદ, સી૦. ૧૦—૧૦.
 લેજ્યો આપ છિત પાત્ર મેરે. કરજે એહના જતન, કર૦;
 માન ભંડારમે રાખજે, સીધરૂપ રતન, સીધ૦. ૧૦—૧૧.
 ગજકુંભર નેમ વાંદીનેરે, ધસાંન ખુશુમેરે જાય, ધસાં૦;
 આભૂણાદિક અક્ષરારને, પૃઠવે આણુંદ લાય, પૃઠ૦ ૧૦—૧૨.
 તવ દેવકીમાતા તે સમેરે, શ્વેત સાટિકા લાર, શ્વેત૦;
 બજ્રાબુપણુ લિયે આપસું. નૈણાં ભરે જળધાર, નૈણા૦. ૧૦—૧૩.
 કહે માતાજી વછ સાંભજોરે, વિર જનુનિતું નામ, વિર૦
 દેજે કરમ દળ ચુરને, સારણુ આતમ કાંમ, સાર૦. ૧૦—૧૪.
 એમ કહી ગયા નીજ પુરમાંરે, સજી સાજ સમેત, સજી૦;
 ઢાળ પાંચમી ઉમેદચંદ કહે, ગજમુનિ ધંદ્રી દમેત, ગજ૦. ૧૦—૧૫.

(દોહા.)

- ગજમૂની હુવા તે સમે, સિર કેસ લૂચકીધ;
 નેમ સમિપે આવિને, મહાવૃત અઉ લિધ. ૧.
- સુમત ગુપત ગુણુ આગળા, ગુમ ખરૂ વૃત ધાર;
 સિઘ: આતમ ગુણુ રાખવા, મન સું કરી વીચાર. ૨.
- દિક્ષા ગૃહિ દિન તેહમે, પશ્ચિમ પ્રેહર મોઝાર;
 નેમને આવિ નમિ કહે, અંતર ગત વીચાર. ૩.

ઢાળ ૬.

પ્રાણીકારે તારે છેરે દોય નાર—એ રાગ છે.

જગ ગુરુ હો, મુજ મજરો અવધાર, આપ ચરણે મુજ વિનતીરે;
જગ ગુરુ હો, વિપય સુખનો નિવાર, ઐશ વચન લય લિનથીરે. ૧.
જગ ગુરુ હો, એક હુધરે મનવાર, સિધ કારજ કહું વેગથિરે;
જગ ગુરુ હો, કોઇ મારગ સુખકાર, દેજ્યો ખતાઇ મન રંગથિરે. ૨.
જગ ગુરુ હો, ગજમુનિરે બણી પેમ, કહે વલ્લ સુણો વાતડીરે;
મુનીવર હો, ભિલૂ પડીમાં સમસાંન, જઈ વરો જો એક રાતડીરે. ૩.
મુનીવર હો, અંત દૃયા એ સવાય, ધાતી કરમને નીવારણીરે;
મુનીવર હો, અવણે ધરીને જન વાંણ, વાળી આનંદ રસ સારણીરે. ૪.
મુનીવર હો, નેમને સિસ નમાય, સાચરીયા ચીત આવસુરે;
મુનીવર હો, મહાકાળરે સુસાણ, તિહાં આવેરે ખપક બાવસુરે. ૫.
મુનીવર હો, વસે વનચર ત્યાં અનેક, નૌરધરાને જીવ ધાતકીરે;
મુનીવર હો, વન સુસાણ વિકરાળ, વસે તસકરે મહા પાતકીરે. ૬.
મુનીવર હો, જજો મૃતક ચિતા કાર, દેખતાં ચિત હોવે ગહવરોરે;
મુનીવર હો, કાસુક ભોમી ત્યાં નીહાળ, પ્રતી લેખણ કરી આસરોરે. ૭.
મુનીવર હો, લઘુ વૃધનો થંડીલ, પ્રતી લેખણ કરી આવીયોરે;
મુનીવર હો, વિહાર ભુમી પદ ફાંણ, નીજ આતમ ગુણ બાવીયોરે. ૮.
મુનીવર હો, ચરણ જીગળ સમ રાખ, નમાવી આતમ તનુ કારથિરે;
મુનીવર હો, એક પ્રદેસ દ્રિગ ધાર, સંચાળે નહી કૌ વિકારથીરે. ૯.
મુનીવર હો, દીર્ઘ પ્રતીજાએ ધાર, કાયુત શ્રગ મુંદ્રા આપસુરે;
મુનીવર હો, ખંતી દંતીનો આગાર, જપે છે આપ રંગ જાપસુરે. ૧૦.
મુનીવર હો, નેમનો નંદન ધિર, ચીકેલો સીવ પંથ આસરીરે;
મુનીવર હો, ઉમેદચંદ પટ્ટી ઢાળ, કહી છે ધ્યાન વીલાસરીરે. ૧૧.

(દોહા.)

તવ તે સોમિત્ર વિષ્ણુ ત્યાં, દ્વારા મતિ પરીશ્રમ;

- યજ્ઞ વિધી ગ્રહવા ભણી, ગોપવવા નીજ ધ્રમ. ૧.
 લેવા આળ્યો ઉપવને, દારણુ યજ્ઞયોગ ત્યાંય;
 ડાબ સકંદ કુસ ગ્રાદીક, ગૃહી સકળ ઉમાય. ૨.
 પુષ્પ પત્ર ફળ છાયામે, ભરિ ફરીવળે તેહ;
 સુસાણુ માહાકાળ હુંકડો, સોમલ આળ્યો ગેહ. ૩.
 સંધ્યા સમે જન વરજીત, દીડો ગજ અણુગાર;
 પુરવ વેર ઉદે હુવો, સાંભળજે અધીકાર. ૪.

ઢાળ ૭.

આભીણુ અલંકાર ઉતારી—એ રાગ.

- સોમલ આળ્યો ગજમુનિ પાંસે, ખોલ વદે છે રીસાળ,
 શ્રિંગ પૂં કરણી પિસુન પાપિ, બેગ લિધો કપુ ઉજમાળરે; ૧.
 જાદવ મુજ તનીયા નીરાધાર.—ટેક.
 બેટી છે ગુણતી પેટી સોમાળ, રંચ ન લલ્લો કોઇ વંક;
 નમેરિ થઇ કેમ આશ્યો તજીને, કિથેલી બાળાને રંકરે. જા૦—૨.
 આ ભવના તો એવા કર્મ ન મારા, પુગ્વ વૈર તેં લિધો;
 કંન્યાકાળનો જનમ હરાયો, હવે કરસ્કું તુને સ્ત્રીયોરે. જા૦—૩.
 જોહવો તેં કિધો વૈરનો દાવો, તેહવોજ લેસ્થુ એ વાર;
 જનમો જનમ ન વિસરે મુજને, એમ નયણમાં વિકારરે. જા૦—૪.
 તવ સોમીલ દિસાનો પ્રતિ લેખણુ, કરીને સરોવર કાંડે;
 આવિ મુતિકા પિંડ ગૃહિને હાથે, રોસ ધરે છે ઉલાંડરે. જા૦—૫.
 ધસ મસી રોસ સું અરણુ નયણે, આયો ગજમુનિ પાંસે;
 પાજ બાંધી ખંતી ધરને સિરે, કવિ અંગારા નિરાસરે. જા૦—૬.
 કેમુ કુસમ સમ અંગારા સિરપર, બંધા સોમીલ કુળત;
 ખોપર ફાટે ને નસ બંધ જુટે, કિયો યે સોમા ને તાતેરે. જા૦—૭.
 સોમલ ત્રાસ ત્યાં પાંખી ઘણેરો, આલ્યો વેગે નિજ પુરમાં;

જીપંથ લેધને ગુન્હી ગોપણુ સું, આવી વસ્યો નીજ ધરમારે. આ૦—૮.
હવે ગજમુનિ આપ એકા એક, રોષ ન ધરે ચિત આળ;
થંભ ભુત થઇ રહ્યા નિઃશ્વગતા, ખટ કાયનાં રક્ષ પાળરે,
આતમ મુગ્ધ મુગ્ધ સિર ધાર્યો—ટેક. ૯.

સામાના કર મેળાપે સોમીત્ર, પાગ બંધાવત રાસી;
હવે પાગ છેનાણુ દરસની, બાંધી હોસ્થું અવી ન્યાસીરે. આ૦—૧૦.
સસરા નિપટ છે એહ જગતનાં, નહી મુજ સસરાને તોલે;
હેત ધરો નીજ જમાત સીરપર, મેલે અમરાપુર મોહોલેરે. આ૦—૧૧.
એમ સંતોસિને આતમ ધ્યાને, ક્ષપક ગૃહી ઉપીયોગે;
અપુર્ય કર્ણથિ સંચરી આગે, તે રસમે ગુણુ જોગેરે. આ૦—૧૨.
નાણુ દરસ દો દેવળ પામી, દસ બોલનિ નીસાણી;
ઉજવળ ધ્યાનમે આણુ મનાવી, હવે અજોગતા પ્રમાણીરે. આ૦—૧૩.
સખત બોલ ધર તેહ પદ લારે, આન પ્રાનપર વારી;
સરીર તજી તણુ સમયાં તરસું, જઇ વચો શિવનારીરે. આ૦—૧૪.
મોહોહવ અવસર નિરવાંણુ કેરો, જાણી દેવ દેવિ આવે;
પંચ દિવજીત વિવહારે પ્રગટયા, દેવ દુંદુભિ બળવેરે. આ૦—૧૫.
ગજમુનેસર કર્મ વિણાસિ, નિરયંદ્રુવા ઉજમાળ;
હિમેદ્યંદ તસ સીસ નમાવિ, કહિયે સાતમી હાળરે. આ૦—૧૬.

(હોહો.)

હવે કૃષ્ણજી દિન દુસરે, મંજન કરિ અલંકાર;
ગજરૂઠિ સંગસેન સું, નેમ વંદણુ મનવાર. ૧.
એમ દ્વારાપુર પથમે, આવે કૃષ્ણ મોરાર;
દીડો એક નર વૃધને, ઉમો ઈંટ આગાર. ૨.
એકુકિ ઈંટ કરમે ગ્રહી, મેહેમે નિજ ધર જાય;
પ્રથ દેખિ દયા ઉપની, કૃષ્ણને નિજ મનમાય. ૩.

ગજખંધયિ તે કિતરી, ઇંટ ગ્રહી નિજ હાથ;
 ડોકરને માંદિર ધરી, જાણી સેને અનાથ. ૪.
 સુમટ સવે કૃષ્ણ જીવન, ઇંટ ગ્રહી તીણ વાર;
 ધરી સકળ ડોકર ધરે, સાજ કરી તે અપાર, ૫.

ઢાળ ૮.

નણ દત્તહે નણ દત્ત—એ રાગની છે.

વૃંદને સાજ કરી બત્રી, ચાલ્યા કૃષ્ણજી ઉમાય, હે, સાજન,
 સડસા વનમે આવીયા, અભિ ગમે ચિત લાય, હે, સાજન;
 નેમ વંદણ ને આવિયા.—ટેક. ૧.
 નેમ સમીપે આયને, વંદે બે કર જોડ હે, સાજન;
 વિનય મારગને સંચરી, નમણ કરી પુરે કોડ હે. સાં ને—૨.
 કૃષ્ણ કહે પ્રભુ નેમને, કીડાં છે ગજમુનિ રાજ હે; સાં
 કહોને તસ ચરણાં બેટીયે, પુરણ આસા મુજ આજ હે. સાં ને—૩.
 નેમજીણુંદ મુખે ઓચરે, સાંભજો તમે માહા ભાગ હે; સાં
 આતમ કારજ સાધીયો, મીડ્યો તરણ રો લાગ હે. સાં ને—૪.
 કૃષ્ણ કહે કિણ કારણે, સીંચો ગજમુની રાજ હે; સાં
 અર્થ કહો આદિ અંત મું, જાણું જેમ માહારાજ હે. સાં ને—૫.
 નેમ કહે કાલ ત્રિજે પ્રેરેરે, મુને વાંદી પુછિ તેહ હે; સાં
 મહાકાળ નામે સમસાંને, ધ્યાન ધર્યો ગુણ ગેહ હે. સાં ને—૬.
 એક પુરૂષ અરણ નયણ મું, બોલ બોલિ અવિમાસ હે; સાં
 તસ તનુ અંત લાયને, સીધે કરાયો નિવાસ હે. સાં ને—૭.
 કૃષ્ણ રોપ કરી આકરો, બોલે વિપમય ભર બોલ હે; સાં
 અકાળે મરણ પ્રારથણી. એકત્રો કવણ નિરોળ હે. સાં ને—૮.
 મુજ બંધન પ્રાણ વ્રાતકી, હાંહાં કિયો અકાજ હે; સાં
 ઉગતો કુમ એ ઉમેળીયો, ગણી નહી મુજ લાજ હે. સાં ને—૯.

નેમ કહે સુણો કૃષ્ણજી, હિળી ન નિંદો તેહ હે; સાં
 કારક સિવ પદ સાજનો, ગુણી ગુણે તસ એહ હે. સાં ને-૧૦.
 તમે સાજ કરી વૃધતી, તેમ એહ પણ જાણ હે; સાં
 દિધી આસીસ તુને ડોકરે, તેમ મનમાં ગજ આણ હે. સાં ને-૧૧.
 સંઘ્યા અનંતા ભવતણાં, તેહ ઉદેરી ઉદે આણ હે; સાં
 કૃમ ક્ષેપણ સાંજ સારીને, દિધો પદ નિરવાણ હે. સાં ને-૧૨.
 કૃષ્ણ કહે કેમ જાણીયે, તેહ નર છે કવચ હે; સાં
 કેહેવા કર મુખ પાપેના, કેહેવો યે લગ્યા વિહણ હે. સાં ને-૧૩.
 ઉતરનેમજી શ્વય મુખે, દેસે રાખી વિવહાર હે; સાં
 ઉમેદચંદ કહે આકમી, ઢાળ સુણો નરનાર હે. સાં ને-૧૪.

(દોહા.)

તેમ કહે તવ કૃષ્ણને, સાંમળોને સુજ વાત;
 રોસ કર્મચંદ કારણો, કેમ કરો સુખત. ૧.
 લેણો લેસે આપણો, એહ જગત વિવહાર;
 અત્રેણો કૌ માંગે નહી, એમ ધરો ચિત લાર; ૨.
 દ્વારિકા પુરનિ પ્રોળમાં, પ્રવેશ કરસ્યો જામ.
 દેખિ તે નર તુજને, મણી લેસે તે કાંમ. ૩.

ઢાળ ૯.

નદિ જમુનાકેરે તિર ઉડેરે દાનું પંખિયા.
 શ્રી હરજીરે નેમ ખોલ સુણિને ચિત ચમકિયો.
 ઉડી વિતય કર જોડ જીતને નમણ કાચો;
 સાથ સકળને વિસરજો આરત ચિત આણિને,
 આપ ગજરૂઠ થૈને ચાલે સમો જાણીને. ૧.
 તિજી સમે શોભિલ વિપ્ર ચિતવે મન આપસું,

- જાણશે હરજી એ વાત નેમનાં પ્રતાપસું;
 અનંતકાળનિરે વાત જાણે જીમ જ્ઞાનથિ,
 કાળે કરી મે જે વાત કેશે હરીને કથી. ૨.
- રૂપસે જીવરાયતો મારે મુને સહી,
 હું કેમ કરું દિનાનાથ ઉગર્યાનો આરો નહી;
 કાનકુમર મુને મારશે કવણ પ્રભાવથી,
 જાંડ હવે વ્યાંથિ ભાગ મારગ લેછ દાવથી. ૩.
- એમ મતો કરી આપ શોમીઝ વેજે સાંચ્યો,
 કંપણુ આજ્યાં ધુરે જાંડ મારગ જોઈ પાંસરો;
 પુરદ્વાર માંહિ આવિયો સોમીઝ જાહેરે,
 કંપણુનો ગજરાજ આવતો દિઠેલ તાહેરે. ૪.
- એકાંત થાનિક લુપ્ત સોમિલ ટોટ ભિંતસું,
 થર થર કંપતિ કાય ઉભી વિકળ ચિંતસું;
 સાન ગઈ ને થયો લાન રહીત તીણે અવસરે,
 જેમ આરો પેલો થાંભ નીઃશ્વગ થયો તે પેરે. ૫.
- સોમિલ હરજીનાં ભયે વસે મરણો થયો,
 ધ્રુસડી ધરાપર પડતાં હરજી મુખ સું કયો;
 દેખોરે દેખો એ પાપિ અનાથ કવણુ છે,
 કરીમુનિ બાળ ધાત દુઃખુધિ ગમણુ છે. ૬.
- દેખતાં સોમિલ પરખીયો હરજી તેણે સમે,
 ધન ધન નેમ તારા વેણુ એમ કહીને નમે;
 આવોરે સેવકો દેખો જામાતની ધાતકી,
 એહ વિપ્ર છે કમ્લત મહાકર્મિ પાતકી. ૭.
- એમ કહી કંપણુ નરે સર તવતે આંડળને,
 ચર્ણુ ગ્રહી વીષમ બોમીયે નાંખો એ કાળને;
 તેહ બોમિકાનો બાગ જળે છાંટે આપસું,
 સુધ સમારજ્યો એહ થાનક બચો પાપસું. ૮.

- એમ કહી કૃષ્ણજી આવી મંદિર વસ્યા આપને,
ચર્ણ બેઠિ કર જોડ કહેછે માય બાપને;
મોહ વસેં સર્વે માત પીત્યાદીક ઝૂરતા,
કમ આગળ નહી જોર કરોછો કેમ ઝોરતા. ૯.
- નેમ કહે ધર્મ જોધ સુણો ભવિઆતમાં,
કરસ્યો ન વૈર કૌ સાથ રતિ અતિ વાતમાં;
વૈર કરાવે જીવ ધાત ભવ બ્રમ રાસમાં.
ભોગવ્યા વિણુ ન છુટે જાત ન સિવ વાસમાં. ૧૦.
- ગજ સુદમાળ મુનિ તો સોમિત્ર સુસરા તણો,
દોણુ દેઈ માહારાજ સુધાંયો કાજ આપણો;
ક્ષેમા ધર્મ મન રંગ ભરેલ ચિત એહનો,
અજર અમર પદ વાસ લેણો ન હવે કેહનો. ૧૧.
- સુત્ર અંત ગડ ને માંય સમાસ એનો ધણો,
ત્યાંથિ લેઈને સમાસ વૃણુઓ યે તેહ તણો;
કાલાન મુનિ પરીવારે મુજ ગુર રાજતા,
તપવંત ને ધ્રમ ધાર ગુણુ ધર ગાજતા. ૧૨.
- કનક રંજક માહારાજ ચરણાં યુજ ગંધ સું,
મુજ મન મધુકર કિંત સેવું છું ઉમંગ સું;
અતિ ઉમેદવાર ધાર ઉમેદચંદ ચિતમાં,
દાળ નવમી એ સાર ક્ષેમા ગુણુ રીતમાં. ૧૩.
- સવંત ખંડ સસી રાજ શાલ દૈ વિસ જાણીયેં,
અશ્વત માસ એ સાર સુકળ પક્ષ આણીયેં;
દ્વાદસમીરે તિથિ વાર ભોમ જાણુજો વળી,
ભાવનગર ચૌમાસ સંધને મન રૂળી. ૧૪.

આથે ઉપરની દાળના સમાવેસમાં ભાવાર્થયે જે ઉત્કૃષ્ટ અ-
ભિગૂહધારક મુનેશ્વર આપેઆપ સંભાળી ક્ષેમાદીક ગુણુવંત સ્વ-
કૃત્યનો સમો જાણીને ક્ષેમાધરી સ્વકાર્ય અનુભવી મોક્ષ લાભ

હીયે, રાગ દૈવાદી કર્માનાં વિકટ જાળનાં બંધન ત્રોડી અમર
પદધારક એ નિસંક છે. સમાપ્ત.

શ્રી અરજૂન માળી મુનિની ઢાળ વરણન.

(ઢોહા.)

નમણુ કરે શ્રી વીરને, વળિ ગૌતમ ગણુ ધાર;	
જ્ઞાન ગુરૂ પગ પ્રણમી, વૃણુનું તપ અધિકાર.	૧.
રાજગૃહી નગરી વસે, અરજૂન માળાગાર;	
મહી ઢિય અપરી જીત, બંધુ મતી તસ નાર.	૨.
તેહ નગરને બાહીરે, એક પુષ્પ વન ખંડ;	
દસાર્ધ જાતે એ રંગસું, સહકાર રતિ અમદં.	૩.
જક્ષા લય મોગૃ પાણુનો, ઉનત તેહ વનમાંય;	
ધ્વજ લખીત રાજતો, પ્રતક્ષ દેવ સવાય.	૪.
ચીર કાળનિ પરંપરા, અરજૂન માળિની જાત;	
પુજન કરતા વિચરે, પુરણુ પુરવે આસ.	૫.

ઢાળ ૧.

રસીયાના રાગની.

મોગૃ પાણીજક્ષહો તેહ દેવગ વસે, સહશ્ર પળ મોગરો છે હાથહો, રસીયા;
અરજૂન માળી હો નિત નિત આવે તિહાં, બંધુમતીને લેઈ સાથહો. ૨૦
સુણુજો હો સાજન અચરજની કથા—ટેક. ૧.

પુષ્પનાં બાગ માહો તેહ અવગાહીને, પુષ્પ વેડી વેડી કરે પુંજ હો; ૨૦
જેજુ કુસમની હો ચંગેરી ભરી સદા, જક્ષ પુજ દાખે નીજ યુંજ હો.

૨૦ સુ. ૨.

એમ નીત ક્રમ કરી આગર કુસમ લેધ, આવે આવે રાજગૃહ માંયહો, ૨૦

પુષ્પ આજીવીકા સુનિજ નિરવાહ તો, એમ રહે સદાય ઉછા હો.

૨૦ સુ૦ ૩.

હવે રાજગૃહી માહે ગોઠીલ ખીરાજતા, લલીતાદીક છો અનાથુ હો; ૨૦
કેળ કરે છે હો નીત મન ભાવતી, પ્રીત એકાંગી પરમાણુ હો.

૨૦ સુ૦ ૪.

છોય ગોઠીલ હો ધનવંત જાણીયે, છોય છે શ્વય ઇછા આર હો; ૨૦
રાજગૃહી માહો રહે મન મોદમું, રાયની ન ધરે સીરકાર હો.

૨૦ સુ૦ ૫.

એક તે દિને હો મધુદિન આવિયો, તવ તે છોયે મન ધાર હો; ૨૦
દેવળ આવ્યા હો જક્ષ મોગૃપાંણુને, કેળ કરે મન વાર હો.

[૨૦ સુ૦ ૬.

અરજુન માળી હો મધુ દિને અવસરે, બંધુ મતિનેરે લેછ લાર હો; ૨૦
પુષ્પ ચંગેર હો બંધુ મતી હાથમે, આવ્યા છે પુષ્પ વન દ્વાર હો.

૨૦ સુ૦ ૭.

આવતો દેખી હો તવ છોયે ચિંતવે, કામાંધ થયા દેખી નાર હો; ૨૦
અરજુન આવે હો લેછ નિજ નારને, તેહતણો કરોને વિચાર હો.

૨૦ સુ૦ ૮.

અરજુન સાક્ષી હો મુસ્કેસું બાંધીને, પછે આપે બંધુ મતિ સાથહો ૨૦
વિલસિજે મોગ હો રમણુ રસ રંગે, એમ સંકેત કરી વાત હો.

૨૦ સુ૦ ૯.

એમ વિમાસી હો ગુપ્ત રહ્યા દ્વારંતરે, તેહવે સમે અરજુન માળહો; ૨૦
બંધુમતિસું હો જક્ષને નમણુ કરે, ધરી ધરી મન ઉજમાળ હો.

૨૦ સુ૦ ૧૦.

તવ તે ગોઠીલ હો આવિ સાહે સામટા, બંધન બાંધ્યો તે માળહો; ૨૦
બંધુમતિસું હો વિદાસ કરે તિહાં, દેખો દેખો કર્મ ચંગળ હો.

૨૦ સુ૦ ૧૧.

અરજુન દેખે હો આપ નયણુ કરી, થયો થયો મન રોષાકુળ હો; ૨૦

જોર ન ચાલે હો તેનો પરવસપણે, કેમ ફિટ એહનો મુળ હો.

૨૦ સુ. ૧૨.

સાંભળો ભવીયણુ કરમ વિપાકના, જોહ કરે અરજીન માળ હો; ૨૦
મુનિ ઉમેદચંદ કહે કર્મ વારંજો, એહ થઈ પેહલીરે ઢાળ હો.

૨૦ સુ. ૧૩.

(દોહા.)

અરજીન માળિ મોગૃપાણુને, આચરે મુખનિ વાત;
અકૃત્ય હોવે તુજ દેવજો, ફિટ ફિટ તુજને કુન્નત. ૧.
ચિરકાળ તુને સેવીયો, તે ફળ લાધા આજ;
ધુપદિપ નૈવેદ સવે, કરેલા થયા અકાજ. ૨.
દેવ નહિ તુતો પુતજો, મૃતક સમો લેખુ તુજ;
આપદથિ રાખે નહી, કેટલી કહું હવે ગુજ. ૩.

ઢાળ ૨.

જુમખણના રાગનો.

મોગૃપાણુ જક્ષ તે સમેરે, કોપ ધરી વીકરાળરે,

રમણ ફળ સાંભળારે—ટક.

અરજીનનાં તનમે આસરીરે, અંધ ત્રોડે તતકાળરે; રમ. ૦—૧.
વજ્ર તે સહસ્ર થે પળનોરે, કરમે ગૃહી તેહ માળરે; રમ. ૦ .
ખટ નરને એક નારનોરે, તતક્ષીણુ આણેલો ફાળરે. રમ. ૦—૨.
તે દેવ તસ તનમે સદારે, રહેછે ધરી મન વારરે; રમ. ૦
પુર પરીશ્રમે નિત ખાતસુરે, ખટ નર ને એક નારરે. રમ. ૦—૩.
રાય શ્રેણિક અરી સાંભળારે, કુટુંબી નર તેડી કહેકારરે; રમ. ૦
અરજીન પરવસ આસરીરે, હણે ખટ નર એક નારરે. રમ. ૦—૪.
મત જાજો કોઇ પુર બારણેરે, અરજીન માળીની દીસરે; રમ. ૦ .

પડહો દેરાયો એમ પુરમારે, ચરી સકળ કહી જસરે. રમ૦—૫.
 એમ કાળાંતરને સમેરે, ચૈવિસમા જીવ વિરરે; રમ૦
 ગુણસિદ્ધાવનમા સમે સર્ધારે, ખમ દમ ગુણ સું ગંભિરરે. રમ૦—૬.
 જગપતિ જગ જસ ગાંજતોરે, સકળ જનને હેનકારરે; રમ૦
 સકળ ભવિક જન તારણોરે, મુનિજનનો સણગારરે. રમ૦—૭.
 રાજગૃહપુરમાં વિસ્તરીરે, વિરતાં આગમનનિ વાતરે; રમ૦
 ત્રિક પંચ ચૈક ચાંચરેરે, ગુણ સ્તવે વિરતાં વિખ્યાતરે. રમ૦—૮.
 વાત મુણો મુગુણ આતમારે, વિર નમણુનો છે ભાવરે; રમ૦
 અરજૂનનાં ડર આગજેરે, નવી મળે દરસણુનો દાવરે; રમ૦—૯.
 તિણ સમે રાજગૃહ નગરમારે, સુંગુણ સેઠ ગુણ ધારરે; રમ૦
 શ્રમણ કિપાસક તે સહીરે, દસ વર્તિ મન પ્યારરે. રમ૦—૧૦.
 તત્વાતત્વ ગુણ જાણીયાંરે, ધર્મ પરીક્ષક સારરે; રમ૦
 જનમુખે વિરતાં આગમનોરે, મુણેદો સકળ તે વિચારરે. રમ૦—૧૧.
 પુત્રકીત શૈમ મુદિત તનુરે, વિર વંદણુ ધરી આયરે; રમ૦
 મા તાત ચરણુ આયનેરે, બોલે છે બોલ કિમાયરે. રમ૦—૧૨.
 હાળ કહી મેંતો દુસરીરે, સુદરશણુને અતિ પ્યારરે; રમ૦
 મુનિ ઉમેદચંદ એમ કહેરે, આગે મુણો અધિકારરે. રમ૦—૧૩.

(હોહા.)

માત તાત ભણી વિનવે, સુદરસણુ ચિત લાય;
 વિર વંદણુને આલસ્યું, આમા દિયો મુજ માય. ૧.
 તવ તે સુદરસણુ સેઠને, માત તાત કહે એમ;
 અરજૂન ધાતે માનવી, કારદિયુ તુજ કેમ. ૨.
 ધર બેઠા વિર વંદિયે, જાળ્યો મત આણુ લોપ;
 રૂપસે અરજૂન ધાતકી, કરસે તમુપર કોપ. ૩.

ઢાળ ૩.

નંદ સલુણાં નંદનાં રે લોલ—એ રાગની છે.

કહે સુદરસણુ માતને રે લોલ, દેજ્યે અતુમત-તુમ જાતનેરે લોલ;
 જનસુ' માતાજી અમે એ સમેરે લોલ, કાળ તથારેક્રમ નિગમેરે લોલ—૧.
 રે દ્રપતની જટા રાજતીરે લોલ, આવિ આંગણે મુજ ગાજતીરે લોલ;
 વિર આબ્યારે એમ ભાગધિરે લોલ, જઘને ભેટસુ' અમેલાગથીરે લોલ-૨.
 પ્રમત વસેરે ઘર માંહીરે લોલ, વિર નમણુ હું કૃષ્' નહીરે લોલ;
 જનસુ' વેગેરે ચરણે વહીરે લોલ, નયણાં ભેટિને નમસુ' સહીરે લોલ-૩.
 દુમકપણેરે મતિ કેળવોરે લોલ, મારે મતેરે મન મેળવોરે લોલ;
 કાયર વચન અવ હેળવોરે લોલ, નિષ્ઠ મતીરે તમે હેળવોરે લોલ—૪.
 માતા તું મુજ અનંત કાળનીરે લોલ, પ્રિત રાખી મે ગુણુ માળનીરે લોલ
 રીત ન રાખી જગપાળનીરે લોલ, રતિ અતિરે જગજાળનીરે લોલ-૫.
 ગામ નગર પુર પાટણેરે લોલ, કૃરે જીણુંદ કર્મ કાટણેરે લોલ;
 આઆછે ગુણુ સીલા બાગમેરે લોલ, કૃપ્યા સકળ પુન્ય ભાગમેરે લોલ-૬.
 અરજ શ્રવણુ કરો માહેરીરે લોલ, માતા હું બલ જાઉં તાહેરીરે લોલ;
 માત કહેરે વછ માહેરાંરે લોલ, સકળ હોજ્યોરે કૃત તાહેરાંરે લોલ-૭.
 સુખ હોવેરે જેમ આતમારે લોલ, જાઈ ભેટજો વિર માહાતમારે લોલ;
 માત વચન સુણી વાતમારે લોલ, અંગ મંજન પરલાતમારે લોલ-૮.
 મંજનતિરેરે અલંકાર સુ'રે લોલ, કરી વિભૂષા મનવારસુ'રે લોલ;
 ખાંખી ખમણુ માત તાતનેરે લોલ, વળી મિત્રને નાત જાતનેરે લોલ-૯.
 પાય વિચાર એકાએકધિરે લોલ, શ્રમણો પાસક તે વિવેકધિરે લોલ;
 દેવગ મોગૃપાંણુ સંગમેરે લોલ, આવે સુદરસણુ રંગમેરે લોલ-૧૦.
 મોગૃપાંણુરે દિઠા આવતોરે લોલ, શ્રેષ્ઠિ તેનેરે મન ભાવતોરે લોલ;
 મોગરહજાર પળનો ગૃહીરે લોલ, શ્રેષ્ઠિ સાહામોરે આવેતે વહીરે લોલ-૧૧.
 ઢાળ ત્રિજ્યેં પુરણુ આસડીરે લોલ, આગેસુણુજ્યોરે ચરીજાસડીરે લોલ
 સુનીરે ઉમેદચંદ ભાવસુ'રે લોલ, વિર વંદણુ સુખ લાવસુ'રે લોલ-૧૨.

(દોહા.)

- દિહો દેવ ને આવતો, તવ તે શ્રેષ્ઠિ અસોભ;
 મરણુ ન વંછે આપણો, કરે ન જીવિતવ્ય લોભ. ૧.
 થંડીસ સખ પરમારજી, ખેડો જોડીને હાથ;
 યુઠ મંગળ અવસર લેઈ, કરે નિજ ચિત સાથ. ૨.
 અરિહંત સિધ ગુરૂ ભણી, સ્તવિ વ્રતસુ આજોય;
 વ્રત પુરવેં વિર સંગમે, સિધેલા મિછત મોય. ૩.
 એહ સમે પિણુ વ્રત સવે, સાહેબ આપની સાખ;
 આજોયણુ વિધી મે કરે, ટાળિ દુષણ સંતાપ. ૪.

ઢાળ ૪.

સિયળ ધરીજે બેની સીયળ ધરીજે—એ રાગ.

- એમ આજોચિ સેઈ નિજ મનમા, સાગારી અણુસણુ કીધોરે;
 ધરમ ધ્યાનમાં નિજ મન ભાવે, મૌન ભાવ ગુણુ લીધોરે,
 લેજોરે સાજન ધર્મનાં સરણાં.—ટેક. ૧.
 જેમ ન આવે જનમ મરણુ, દુર પુણાય જે સું દુષ્કરણારે;
 ધરમ ધ્યાન અનંત ભવ તરણાં, સિવ મારગ અનુસરણારે. લે—૨.
 મોત્રપાણુ જક્ષ વેગ સું આવે, સેઈને હણુવાને દાવેરે;
 રોસ ધરી મોત્ર ફેરે નીજ આવે. પિણુ ત્યાં ધાવ નહી દાવેરે. લે—૩.
 યૌક ફેર હેરે દેવતા સાવકને, વિડંબી સમ્યો ન ભાવિકનેરે;
 તવ તે પાછો આસરીને નિરખે. ચઉ ગમન હેરી પરખેરે. લે—૪.
 મુહુરત કાળ દેવતા શ્રીરી ફેરા, સિધ્યા ન કાજ ભલેરા;રે;
 મોગર નાખી મોગર જક્ષ ચાલ્યો, ધર્મ કક્ષપદુમ ફાલ્યોરે. લે—૫.
 જક્ષ ગયે થકે અરબુન માળી, ધ્રસકી ધરણીયેં પડીયોરે;
 મરછાણો તોહિ અચેતન ભાવે, ઉપશ્રગ સકળ વિહકિયોરે. લે—૬.
 સેઈ સુન્દરસણુ કાકત્સર્ગ પાળી, નીરપશ્રગ સમો જાંણીરે;

હઠીને અરજીન સમીપે' તે સ્થીત્યો, દેખે નયણે ગુણ ખાંણીરે. લે—૭.
 મુહુરને' ચૈતના પવન સંજોગે, આવી અરજીનને તિવારેરે;
 આગસ મોડી ઉડી કહે સેકને, તમે છો કવણ કુમારરે. લે—૮.
 જાવો છો કવણ કારણ રસ રંગમે, સેક કહે સુણો ભાષરે;
 વિર જીણેસર ગુણ સિદ્ધા વનમે, તસ વંદણ ચિત આધરે. લે—૯.
 હું છું સેક સુન્દરસણુ શ્રાવક, પહીચાણો મુજને એ વારીરે;
 અરજીન કહે ક્ષયો ભાગ ભવેરો, લેજો મુજને તમે લારીરે. લે—૧૦.
 મેં પિણુ બેઠસ્યું વિર જીણુંદને, એમ કહી હુવો લારીરે;
 અરજીન સેક હરખ ધરી આવે, ગુણ સીદ્ધા વન મોઝારીરે. લે—૧૧.
 વિર તે વંદે વિનય વિગત સું, ચિંટે મરયાદા હુમી લેખીરે;
 વિર જીણે સરેં ધર્મોપદિસ્યો, સગય લાભનો દેખિરે. લે—૧૨.
 દેસનાં અંતે તે પુરમા સીધાવો, સેક ઉતમ ગુણ ખાંણીરે;
 અરજીન વિરને ચરણે નમીને, બોલે અમૃત્ય તુલ્ય વાણી. લે—૧૩.
 ઢાળ એ ચોથિ વૈરાગ સમો જાણી, કહે કમેદ્યંદ ભાવેરે;
 શ્રવણે મુંજીયો ઠાવીયણુ પ્રાણી, હવે છે તરવાનો દાવરે. લે—૧૪.

(દોહા.)

- અરજીન કહે સુણો વિરજી, એક મને મુજ વાત;
 અનાચરણમે કિયો થણો, મોટકા પ્રાણુ નીધાત. ૧.
- કેમ છુટસ્યું એ દોષધિ, લેસ્યું હવે જૂત સાર;
 વિર કહે જોમ મુખ હોવે, તેમ ધરો મનવાર. ૨.
- અરજીન માણિ તવ તિલાં, લિધો સંજમ ભાર;
 દ્રવભાવે તજી વિતને, હુવા છે તે અણુગાર. ૩.
- વિર મુખે ગૃહે અભિશુદ્ધ, છઠ ખમણુ નિસદિન;
 મરણાંત લગેં એ વાંછના, એમ રહું લય સિન. ૪.

ઢાળ પ.

ગૌતમ સમુદ્ર કુમારોરે—ઐ રાગ.

ઐમ અભિગૃહ આકરોરે, લેછ અરગ્નુત મુનિરાય;
 છઠ ખમણનેરે પારણેરે, વિરવંદે ચીત લાયરે, મુની સેમાધર-ટેક-૧.
 ભિક્ષાની અનુમત માંગીનેરે, આવે રાજગૃહ માંય;
 ઉચનિચને મઝમ કુળેરે, શીરતા અરગ્નુત ત્યાંયરે. મુ-૨.
 પુરવાસીરે ટોળેં મિળયારે, અનેક નરનેરે નાર;
 હીજે નિંદે કરે ખીસણારે, તાડણુ તરજણુ લારરે. મુ-૩.
 જણુ જણુ મુખ સું ઓલતારે, ઐહ અનારચ સાધ;
 માત તાત ભાધ ખેંનડીરે, હણીયાં છે ઐણે અગાધરે. મુ-૪.
 નારને ધિયા હણી કહ કહેરે, કોઈ કહે મુજ પરીવાર;
 દુઃકર કરણો ઐ સહીરે, મતિ દેજો કોઈ આહારરે. મુ-૫.
 ધર્મહિન દુરાચારણોરે, પિસુન નરાં સિરદાર;
 આવે જો મંદિર ખારણેરે, દેજો અતી પરાહારરે. મુ-૬.
 ઐમ કહીરે મિજલસ મિજેરે, હિજે તે અરગ્નૂંત સાધ;
 ભાત પાંણી અંતરાયનોરે, પરી સહ ઉદયો અપારરે. મુ-૭.
 વળી પરી સો આઢોસનોરે, વળી સત્કાર પુર્સકાર;
 ક્ષૂધ્યા ત્રપ્પ્યાદીક પરીશ્રમેરે, ધીરજ ધરે અણગારરે. મુ-૮.
 ભાત મજે જળ નવિ મજેરે, જળ જોગે નવિ મજે આહાર;
 સમ ભાવિમુની ગુણુ ધરારે, રતીય ન ભહે તે વિકારરે. મુ-૯.
 ઐહ ધર્માધિ જન સરવેરે, ચુકવે ન જીવત લાર;
 રક્ષક થઇ ઐહ અંગનાંરે, રક્ષા કરે છે અપારરે. મુ-૧૦.
 પાપ બુધિ મે તો કેગવિરે, પુરે હણ્યા નરનાર;
 પ્રાણુ પીયારા મેં હણ્યારે, તે ક્ષણ ઉદયા અપારરે. મુ-૧૧.
 ખટ માસ લગેં ઐકશેરે, ખટ નરને ઐક નાર;
 તેને પરલોકે પોહોચાવિયારે, દુવા લસ સત સાઠ ધારરે. મુ-૧૨.

એમ મળી જન સાંમટારે, નવિ લીપે અરજૂન પ્રાણુ;¹
 વૈર બીજ મે આરોપિયોરે. તસફળ લીકંછુ એ હાણુરે. મુ૦-૧૩.
 સમ ભાવે ભિક્ષા લેઈ વળયારે, આવ્યા વિર જન પાંસ;
 ભાત આજાયણુ કરી મુનીરે, પડી કમે પંચાગમ ખાસરે. મુ૦-૧૪.
 સમતા ગુણી નીર મમતનીરે, એહ થઈ પંચમી હાળ;
 મુનિ ઉમેદચંદ એમ કહેરે, મુનિવર ખટકાય પાળરે. મુ૦-૧૫.

(દોહા.)

આણુ લેઈ વિરમુની તણી, તેહ અરજૂન અણુગાર;
 સંજમ ગુણુ તે રાખવા, બિલભુત કરે આહાર. ૧.
 મુરછા નહિ નીજ તનુતણી, ખટ કારણ કલા વિર;
 ઠાણા પંગમે ચાલીયા, તેમ ચરે મુનિ ધિર. ૨.

હાળ ૬.

મેહલામે બેહા રાંણી કમળા વંતી—એ રાગ.

વિર જીજુંદ નિજ પરીવારસું, પરવયા જનપદ દેસ;
 ગ્રાંમ નગરપુરને પાટણે, ખેડ મંડપ સતીવેસ;
 મુચ્છુજ્યોજી, અરજૂન મુનિ તપ ગુણુ આગળા. ૧૬-૧.
 એક દિવસ અરજૂન ચિંતવે, કરાળ તપે ક્ષિણ દેહ;
 ધમણી ચઢેરે ઈરીયાતાં પંથમે, પંજરનિ મંસીનો એ ગેહ. સુ૦ અ૦-૨.
 યુજિને વિરજીજુંદને, અંત ક્રીયારે ઉજમાળ;
 કહું હું અપહિમ ભાવસું, પોહોચ્યો છે અવધનો કાળ. મુ૦ અ૦-૩.
 એમ મતોરે કરી આપસું, વિરનિ અનુમત ધાર;
 અણુસણુ કરે એકજ પક્ષનો, ત્રિસ ભુક્તનો પરીહાર. મુ૦ અ૦-૪.
 ખટ માસનો સંજમ પાળીને, અંતે તે કેવળ નાંણુ;
 દરસન વરિને અંતગડ કેવળી, સીવપુર ક્રિયાં છે મેલાણુ. મુ૦ અ૦-૫.

રચનાં રમીને અનંત કાળની, ભવ લયા છેદી સનુર;
 તેમ સુંણીને ભવિચલુ પ્રાણીયા, વિમાસો આપને હનુર. સુ० અ०—૬.
 વૈર ન કીજે કૌ જન પ્રાણુસું, વૈરે જનમ વાધે રોગ;
 વૈરે ભમેરે ભવતણી રાસમાં, વૈરે ન મીળે સીવ પુર જોગ. સુ० અ०—૭.
 પ્રાણી હણે જો મનવચ કાયથી, બાંધે તે નરકનું આય;
 ચાર ભેદરે જીનવરે વરણુચા, સત્ય છે ત્રિજા અંગમાં. સુ० અ०—૮.
 અરજૂને હણ્યા નૈયે જક્ષ દેવતા, એક પરવસતણો ભેદ;
 સયળ બાંધે મુનીવર નિસ્તર્યો, ભવીચલુ કરજો સંસે છેદ. સુ० અ०—૯.
 અરજૂન સમાસ અંતગડ અંગમાં, ત્યાંથી લીયો છે એ સમાસ;
 છઠી ઢાળરે સિવગત ગામની, ઉમેદચંદને મનવાસ. સુ० અ०—૧૦.
 કનક રંજીત ગુરુ મુજ સીરવસે, તપવંત ક્ષેમાવંત સાધ;
 કિચ્ચો ઉપગારનીત નવારંગનો, જ્ઞાન તણોરે ભેદ લાધ. સુ० અ०—૧૧.
 ગુણુ ઓસિંગણુ તેનો કેમ હોઉ, તેહનો છે એક પ્રકાર;
 અંગ પંચરે મનવચ કાયસું, નમણુ કરું હું ગુણુધર ધાર. સુ० આ०—૧૨.
 સવંત વાડને ભોમિ જાણુજો, દૈ વિંસ સાલ તસલાર;
 અશ્વનમાસ સુકળ પક્ષમે, ચતુરદસી ને સુક્રવાર. સુ० આ०—૧૩.
 આ ઉપરનિ વાખ્યામાં ભાવાર્થ એ છે જો માહાપુરુષો વૈરા-
 ગાર્થિ વૈરાગ ભાવનાં વખતમાં મહા તિવ્ર પરીશ્રમ પુર્વાનું બંધનાં
 ઉદેથી પ્રગટ થૈં ઉદે આવતાં અરજૂન માળી મુનીવર્ત સમતા
 ભાવે સહે તે અવસ્ય તત્વજ્ઞાન પામેજ. સમાપ્ત.

શ્રી નેમનાથને રાજુલની અનુપ્રાસે મળતિ પ લાવણી.

શ્રીકૃષ્ણકા દરસન કરકે આય સદાશીવ ગોકુળમે.

એ રાગની છે.

ચરન કરન ધર સાધ સવેસર, તાસ ચરણુ મુજ સિસ નમે; અરતા૦

- ખ્યાલ કરણ મુજ ચિત રમણુરસ, ગુનિગુન આલક તાસ ગમે. ૧.
- જાદવકુલ સરસાંમ મરાલર, તસ પતની જગના રસરે; અં. તસગુન ગાયન મુજ મન ચાચન, ભવિક શ્રવનકર ચિત હરે. ૨.
- એક દિના છન નેમ બાલવય, ખેલ કરન ચલે આગનમે; અં સાચિડા મિલ લાર ખરાખર, તુરસા ઝુલાવત પાગનમે. ૩.
- ખેલિ ખેલ દિર આપ પુરનમે, કાલાન આઉધ ધરલાર અરે; અં હાર પાળકર જોર વહે મુખ, સાંમ બીના યે કૌ ન ધરે. ૪.
- પાચ શ્રવનકર નેમ મમતધર, કાંચ ગૃહિ નિજ હાથ નમે; અં ચાદિ પનજ ટંકાર કરત તખ, બ્રાંત પરીહરી આતનમે. ૫.
- હાથ ચક્રકર સંખ ગિરાજે, અનુચર ડર ચિત સંક ધરે; અં ચક્ર ભૂંમાવે કયૂ બનવે, જગજનકું હૈરાન કરે. ૬.
- હરી સુણીધર આપ આઉધ ધર, નેમ રમણુ રસ રંગ કરે; અં અલ્પ ઉમર મુજ બ્રાત ખેલકર, મુજ આઉધ ધર રંગ જરે. ૭.
- હરી વહે મુખ સામ સુગવચ, ખેલ કરન મુજ લાર અરો; અં આઉધ ધર ધરની કસી કંમર, નેમ સામ સંગ આપ ખરો. ૮.
- બાંહ પસાર હરી છન આગે, જોહેત કાંચ સમ વંક કસી; અં નેમ બાંહકર સાંમ ધરી તખ, કપીચન વત ઝુલે ઉષ્ટ ડસી. ૯.
- ત્રિવિધ કૈળકરી આપ સભામે, હરી હરદે વિસમય ધરે; અં નેમ અનુગ બલ કોઈ સમાવસ, રાજ મીજ્યો નિજ હાથ કરે. ૧૦.
- એહ ન ચિંતો આપ દિલાચર, બળધર તો ત્રિય પાસ પખે; અં તરણ કામનિ બ્યાહ કરણ ચિત, રાય સકળનિ બાળ લખે. ૧૧.
- ઉચ્ચ સૈન તનિયાં ગુન સાંબળ, નેમ લઘુ નિરધાર કિમે; અં લઘુ દિવસ સંગ જનન સજી હરી, ઉચ્ચ સૈન દરબાર ગીયો. ૧૨.
- ગુણગુણતા ગજરાજ સાજ સખ, કૈકાણે કૈકાણે ખડે; અં રથ ખળકાર સમાર સખેતન, છપન કૌંટ જાદવ ચડે. ૧૩.
- અઉટ કૌટ કુમાર કેસરીયા, રંગ ઉમંગુ ગુલજાર ખતે; અં નવ નવ વેસ ધરે તન ઉપર, આપ ખડે સખ નેમ કને. ૧૪.

નેમ તોરનકું આય જાનસંગ, રાગુલ તળનિજ જાંખ ચડે; અ૦
સખ સખીયનકો સાથ સરેખીય, પિઉ કિરતન નીજ બૈલવડે. ૧૫.
ઉમેદ્યંદ રસરંગ વદે મુખ, સયણ મુણો મુજ વાયસરે; અ૦
રાગુલ તવ નિજ સયર્ સંઘાતે, પિઉરંગ રાતિ વાત કરે. ૧૬.

લાવણી ખીલ.

લગ્યા સખી ઇસક પુરા જાંજલ—એ રાગ.

આય સખી સામ મિજે સિરદાર, આય સખી સામ મીજે સિરદાર,
લારે બળ ભદ્ર કાંહાંનકુમાર. આય૦ ટેક.

હતિ મે પુરવનકી ચૈડીરે, મિલાઈ વાં તનમનકી હૈડીરે,
ત્રાડી અખ બિરહનકી બૈડીરે, આય ખડે સાંમ મિજે નૈડી;
ઝુલો, સિવાદેવિકો નંદનો, સકળ ગુણે અમંદ,
રૂપે અમર ચિત લોભતો, એતો, સરદ પુનમકો ચંદ;
ગુણકર જગ જનકો સણગાર. આય સખી૦—૧.

ચાલ, વદત સખ સખીયનકો પરવાર, સામિની વચ સુનતુંલગાર,
સામતુમ ગુન મનકો આધાર, બરતું ક્યા નખ સીખકો સનગાર;
ઝુલો, સખિ કહે પિઉસાંમ, જુગલ નહી અનુહાર,
ગુણોપિત દળ અંગસું, એતો, સોભીત રાગુલ નાર.

ગુણ૦ આ૦—૨.

ચાલ, બચન સખ સખીયનકે ધર કાંન્, રાગુલ ભઈ પીઉરસમે ગુલતાંન,
ગર્વધર કહે સખી દ્રિગતાંન્, નકટ ક્યું ભઈ સખે બૈમાંન્;
ઝુલો, સામ મીજ્યો નભરાજ, મુજ તન સોમાકાર,
સાંમ પાવસ અમે દાંમની, એમ વદે છે રાગુલ નાર.

ગુણ૦ આ૦—૩.

ચાલ, હસીરંગ મહીલનમે સખ બાળ, વસી અંગ મિલન કરીઉજમાળ,
રતી ધરે સાંમ સુરતની હાળ, ગતી શ્રય પતની જેમ મરાળ;

ઝૂલો, દક્ષણ લોચણ ફરકીયો, વિરહા નળ આગાર,
વિદુત પાતવત જ્ઞાન કે, અળ્ય ચમકત રાગુલ નાર.

ગુણાં આ૦—૪.

ચાક્ર, ફરફ દ્રિગ યુંજતણી ચીતહાર, રાગુલ નિજમનમેલદિલગાર.
હરખ મુજબદન તણો અપહાર, હુવો સમજાય સયણુ ધસવાર;

ઝૂલો, એમ વિસમી તેકામનિ, બેઠી નીજ આગાર,
ઉમેદવાર તસ મનનકે, તમે સુનો સકલ નરનાર.

ગુણાં આ૦—૫.

લાવણી ત્રીજી.

ઉપરના સમાસને મળતી છે.

વાંનજીક જાય કેં કૈયો, પરદેસી પીચાકી—એ રાગ.

ધરી આહ નેમ જળ્ય આયે, મંડપ કે દુવારે,
જરે દાર ધર ખીચહારે, બનચરખું પોકારે—ટેક.

કુરંગ પતની લવેચારે, સુત જાદવકે કુમારે,
હમ પ્રાંન હરન મત આરે, એ તમન સમારે.

ખીનચુન્હે પ્રાંન હમ સાયે, ગતકર્મનકે કુવાસી,
કરં રાંન પાન ચુજરાની, હમ શીરતે બિહારી;

તુમ નાહ ખીન નીરધારે, બનવાસે સીધાયે,
રહું મરન ડરન નિસવાસી, તોય વાંસે સહાયે;

એક ધરણીકે કર મિલને, હમ સખકું સહારે.

જરે૦—૧.

સુણી સરણાયક વચ સારે, વિસમીત હુવારે,
તળ સાંમ બચન મુખ હારે, રથ ધરકું પોકારે;

કર જોર વહે રથ ધારી, સુંત વચરે સહુનાં,

પસુ રચણ અંત વિપનાસી, એમ કરસે મહુનાં;

ચંરી શ્રવન ધર જીતરાયે, નિજ દિલમેં દુખારે.

જરે૦—૨.

એહી દુમત આઠ મન કાંસે, યૌગુન્ધી દસારે,
 એહી પરતી પાસ રણુ કાંસે, મુજ જરીરે લક્ષારે;
 ઉસ અહન કીયે પસુ રૂપે, જગ હાંસી મચાવે,
 દીયું પ્રાંત દાંત જન ખાસી, એહી મરજી રચાવે;
 એમ ચિંતી રથ ફેર ચામી, નીજ ધરકું સીધારે. જરે૦—૩.
 ધુર ખરસી દાંત દેઈ શ્યાંમી, નીજ સમય મુધારે,
 વળી એક સદસ નર લારી, ગીરવરકું પધારે;
 છદ મસ્ત ધરન જીન રાધ, ચૌપનમે દીનેરે,
 સખ ઘાતી કર્મ ખીરસાધ, કેવલકું લિનેરે;
 એમ રાણુલ સુની અવદાતા, દિલ ધરતિ ઉદાસી,
 મુજ પ્રાંત પ્રીયે બનવાસી, દુખ એ કથું ખમાસી;
 કહે ઉમેદવાર ધર ખ્યારી, સખી મુખપે ઉચારે. જરે૦—૪.

લાવણી ચોથી.

ઉપર પ્રાસમે મળતી.

હમ પંથિ પરદેસી મુસાફર, આયતે સૈલાની.
 પિઝ પંથિ પરદેસી મુસાફર, આયતે મિલનેકું; મુસા૦
 મસુ લયા રસ આપ શ્રવનધર, વિરહ કિયો મુજ વરનેકું. ૧.
 સિવસરમાં પદ આપ સહાવન, જોગ લિયો જૈ વનવાસી; અરજો૦
 ફેજ કરે રસ રત્ન ત્રયસંગ, મુને ધરી ધર દુખ રાસી. ૨.
 આપ ખીચાર કરી દિલધારી, માત તાતકું જન કિયો; અર૦
 સાંમ મિજે તજ જોગ મિંતલજ, મુજ ખીના બન સાથ લીયો. ૩.
 મીઝન કરન તસ પાસ ગાસ ખીન, જગત લગતા સખ સુના; અર૦
 ખીજોગકા સર તનપર પરતા, ઉદાસ ભઈ મુજ દિલ રૂના. ૪.
 માત તાત તમ સુનોમો અરજી, જોગ ધરંબર મીજલસમે; અર૦
 એહીરાગની બન લાર ચલુંગી, રહું સદા પિઝ ખીજમતમે. ૫.

એમ ધાર સખ નાર લાર વહી, આય ગીરંનહી કુંજનમે; અ૩૦
 થાટ ઘાટ ગુલ્જાર દેખ બન, ઉરપ લગી સખ નીજ મનમે. ૬.
 દિસ દિખન બન પવન પરસપર, ચિહોર દિસ સેવાય અલે; અ૩૦
 અંબ રગતસેં ઘટા ઉતરી, અભૃ પડળ સર આય મલે. ૭.
 ઝરમર ઝરમર અંબર સરસેં, દરવર દરવર દરે ઝરી; અ૩૦
 ગીરી સીખરસેં ઝરન ઉતરે, ઝખક ઝખક બીજુ રાજ ખરી. ૮.
 ઉસી બખતમે સાથ સહેલીયાં, બીખર ગદ્ય સખ જંગલમે; અ૩૦
 સાંમ તની પતની વાં સુકૂતની, આય ખડી ગીરી બંગલમે. ૯.
 પ્રેમનૂનમતન ચિર ચોરાર્થ, સુકાવતી દરી દરમ્યાને; અ૩૦
 હીયર મુનીવરતનુ દરસ કર, અરતુ ધર તે ચર ધ્યાને. ૧૦.
 સુનો વરત ધર સાર સમે કર, ઉમેદવાર સખ ઉરવાસી; અ૩૦
 વિસે સમરદિલ સાર ઝર એહ, રહે નેમ કરે અરદાસી. ૧૧,

લાવણી પાંચમી.

ઉપરનાં પ્રાસને મળતિ.

આગર સેહેર બડા બંકા, દલી દખા નાકા—એ રાગ.
 સાંમાં માહા જગત જનની, સીયલસે રહી રતી લલની;
 લાજ ધર સાર કરે તનની, મિલન મનવાર કરે જનની. ૧.
 પરત તખ તનકા અંજવારે, બસત જેમ નલમે દીનકારે;
 મિટત તસ દરીકા અંધકારે, દેખ મુનિ તનસેં લલચારે. ૨.
 વદત તખ મુખસેં બચ ન્યારે, સાંમની મન કયું દીલગારે;
 મુનલે સત્ય બચન મારે, હોવેગા લાલ સફલ તારે. ૩.
 છાંડ મન નેમ તણી લગરી, ખોલ દીલ બાત કહો સગરી;
 સરે કરો આજ સમે બીગરી, મિજે રસ પ્રેમ બરો ગગરી. ૪.
 સતી તસવાય શ્રવન ધારી, તનુ દક તાંન ધરી સારી;
 સાહાસીક હાંમ હીયે ભારી, વહે એમ સાંમતની નારી. ૫.

ભુલ મત બોલ બચત ભૌરા, છોર સુધ ગેલ મિલન દૌરા;
 સીરનપર કાલ શીરે તૌરા, માંન સય વાચ અરે છૌરા. ૬.
 બ્રાત તમ વૃધ તની પતની, માત સમ દત્રેખ દેખ સતની;
 બ્રાત લહી એહ દુરગતની, સકુલકી લાજ ગમી મતની. ૭.
 અગધન મનધર ધન કારો, વામી બીખ ધરે ન મનવારો;
 અય તમ થકી યેં ફનધારો, વસીગત તિરીયંચ મે સારો. ૮.
 જડુકલ અંબરમે મુરો, સીવાનંદ લાલ જ્ઞાન પુરો;
 રડું તસ જપ મીજે ઉરો, તજુ નહી તાસ ચરન દુરો. ૯.
 શ્રવન સતી બ્રાત દીલે ધારી, રહે નેમ અંતરમે સારી;
 ખંતિ ધર માત સમે મારી, વારી તુજ નાંમ બલેહારી. ૧૦.
 ચિંતતા તન મનકી ટારી, રહે નેમ દેવર ઉપગારી;
 સતિ જઈ વસી જનંદ લારી, ખીનકમે હુવા કેવલધારી. ૧૧.
 સીધ પદ પાય ગત્યાં તરકેં, સાંમ ધુર કર મનસેં લરકેં;
 લાલ લિયો જ્ઞાન દરસ ધરકેં, અર્જ સુન પીર મોરી હરકે. ૧૨.
 હિમેદયદદાસ ચરનપરકેં, કરે કર જોર ઉમંગ ધરકે;
 કરો મુજ પાર સરે કરકેં, મરન જન સયલ પરા હરકેં. ૧૩.

લાવાર્થ,—આ ઉપરની પાંચ લાવણીયો, નેમ રાજુલનું
 મૈરાગ્ય ભાવની છે મતલબ કે, નેમેશ્વર દયા ધર્મ નીરવાહક, પં-
 જર પુરેલા અનાથ પ્રાણીયોને નીરખધન કરવાને અર્થે રાજુલને
 તજ, સંજમાનુષ્ટાંને વરતતા હવા, પરંતુ, આપને વીવ્યહારી ભો-
 ગનો પ્રતિબંધ પણ નહી હોવાથી, જોગારંલ વખત, દીલધારી
 આપ સાધન સમયમાં, અનુસર્થા વિશેષ, રાજે મતી પણ ભોગ
 બંધનથી વિરગત હુવા, તેપણ એમજ પણ નહી પ્રેમાર્થે, વળી વૈ-
 રાગ્ય ભાવે રહે ને મને તત્વ બોધનો લાલ આપતા હવા તે પણ
 આપની ચેષ્ટાઈનો ભાવ દરસાવી થય પદસ્યાદ્યો તેમજ શર્વ ભ-
 વી અવસર સાધે છે.

મુનિ બૌધનાં ૧૨ માસ.

હમકું છાંડ ચત્રે બન માધુ, —એ રાગમાં.

- મનકું વાર દેરો વૃત સાધુ, નહીતર જોગ ખીરે ખીનમેરે. મન—૧.
 અપાજો આસ હરો સખ જગડી, આસા પાર પરી ક્રીસકીરે;
 અનંત કાલ સખ ભટક ગમાયો, અખ ન પાસ પરો ઇસકીરે. મ—૧.
 આવણે સાંત ખરી સત ગુરૂકી, દેખો આપ ખરે તનમેરે;
 ગ્યાંત દરસ ખીન પાર ન પાવે, એહી ખીચાર કરો મનમેરે. મ—૨.
 બાહુર માસ ભરયે જૈઅનમે, સુધા અંતુ બ્રહ્મ ચાસ્નમેરે;
 ગ્યાંત ધ્યાનકી કુંજ ગલનમે, તરન વેહી ભવ પાસ્નમેરે. મ—૩.
 આસોમે આરત છાંડ અબ્યાસી, એહી સૌચ રહે ખીરલારે;
 નિષ્ઠ મિત્રન અનિષ્ઠ નિવારન, એમ જાન મનકું ચિરલારે. મ—૪.
 કાર્તિક માસે કરો સુધ કરની, કાંક્ષા મોહ તજી ધટનારે;
 દ્વૈ છક નિરજરા ભેદ અંતરમે, ઉતસે ટરે જગમે લટનારે. મ—૫.
 માગસીરે માંન હરો તપ જપસે, સાધાં સાજ કરો સખતીરે;
 નમણુ કરણુ ત્રીવિધ ચિવરાંતે, ઈછત આતમુ આપ બનીરે. મ—૬.
 પોસેં પાપ અપ્રા દસ વારી, સિજે બોલ અકારમુતીરે;
 વિર મુખારથ આપ સહાયો, દસવિ કાળીક માંચ મુતીરે. મ—૭.
 માધેં તે માયા વંચનાં પરકી, જનિ ત્યાગ ગૃહો સરનારે;
 ચૌગતસેં સખ આપ ડિગારો, તો શીર ન આવે જન મરનારે. મ—૮.
 ક્રાગણે કુલ તજી ગુણુકારો, નિજ બૌધ કરો ડરમેરે;
 આપકું આપ પિછાંન ન હારો, તિસેં હોવેગે સીવ વરનેરે. મ—૯.
 ચૈતરે ચૈતન આપ અરૂપી, તાંકે આસ ન ક્રાસ રસેરે;
 જરત તજી હુવા અત્રખ સમેસર, તનપુર આસરે આસ બસેરે. મ—૧૦.
 વૈસાક માસેં વરત સુધારી, માજી ધાર ચસો ધરમેરે;
 ભાવનાં પણુ વિસ નિત સમાચર, નિરતિ ચાર પણુ વરનેરે. મ—૧૧.
 જોડે જોગ લહી નર ભવકો, ચાપો આરજ કુલનમેરે;
 ધર્માચર્યુ પણુ ચિત અનુસરકે, ચાસેં કાજ સયળ બનેરે. મ—૧૨.

માસ દુવાદસ સાધ સમરકે, ભાવોભાવ અરથ ધરીરે;
આપ ક્રીપા ધર હાથ મિજે સીર, ઉમેદચંદ એમ અર્જ કરીરે. મ-૧૩.

ભાવાર્થ, અહો માંહાન્ પુરૂષો, આપણો સદા સુખાનંદ, આતમાંજ્ઞાન દરસણુ ધારક, પોતે પોતાનાં સદા સુખપિંડને ભુલિ નૈ, યૌગતરૂપ માહા મોટા ભવાલય, કાળા ગૃઃ તેમાં, પુદ્ગળ વાંછનાંનિ મનૂજ, વરતારા રૂપ થૈ, પરવસ્તુનો ગૃણુ, પોતાની વસ્તુનો વિપરણુ, એમ વરતતાં, અનંત અનંત કાળ જીવંતગાર વખતનો, લાભ લે. અકાંમ નીરજરાનાં પરભાવથી, સંમી પદ-સ્થાપનમાં ઉત્પત્યો, તેમજ છતાં સુકૃત્ય ઉદે, દુષકૃત્યનો લય, થૈ જવાથી, મુધ જ્ઞાન દરસણુરૂપ, શ્રદ્ધર્મનો લાભ લેછ. પુદ્ગળાનાં ભાવથી ઉભગી વ્રતવ્યઃમારગ નિરૂપણુ કરતાં, ભવાદમીમાં પૃથ્વ-ળીત પદ છે તે લય થૈને સીધી ખુધી મુતીપદાનુ સારી થાઓ, સમંતં.

અધ્યાતમી લાવણી પેહેલી.

એક દિન સુમતકે દ્વાર, આતમ દિલદાર, કરત મનવારી;
તેહી ખીરીયનકે દરમ્યાન, અચાંલ યેક ભારી.—ટક.
મગરર કુમત દિલનાર, વદત મુખગાર, સુમતકી લારી,
મુજ પતિયનકું ભરમાય, રમત હગારી; -
મેરી સકલ પુરાની પ્રીત, મીલન દીલ રીત, વીલય કહી ચારી,
મેરી કુંન્ સમચન્ તકસીર, વદને મુખ સારી;
તુમં પીસુન મતી મન કૈજ, વહે તું મુજ વૈર, હમત ધુતારી. તેહી-૧.
સુનિ વદે સુમત ધર ધીર, બચન રસ ખીર, આતમસીર ધરરે,
મુજ ભમી સુન અખરીત, સમ્યગ અતુસરરે;
તું દુરગતકો ચિતડાર, વહો ન મુખગાર, કથન ચિત ધરરે,
તુજ પતી મીજ્યો સીરદાર, હુમત મત ભરરે;
તુમ સામમિલનકી ખાંત, સુનલે મુજ આત, ચરન ગ્રહોવારી. તેહી-૨.

જીવ્યાદ કરત કુનાર, સુનત પૌકાર, ચૈતન અકુશાંતા,
 ધિગ તુજે દુમત સઠનાર, સુમત ધરનાં નાં;
 તુજ મિલનુ ભયો જીસદિન, સમ્યગવિત ખીન, ગમત સુવં ભાંતા,
 તુજ સૈજ ધરણુ મુજ પાય, યૌગત બિચ જનાં;
 અખ તુજ તન વરકી છાંય, દ્રિગન મુજ ચાય, ઠર તું મન ધારી. તેહી-૩.
 અવગુણી થકી તવ નાર, લહી દીલ્ગાર, કરે અરદાસી,
 મૈં ચરણુ રમણુ પૈઝર, કરો મત હાંસી;
 નૌ તન સુમત ધર નાર, મુજે ન ખીસાર, લહું ગલ્ દાંસી,
 તુમ જુગલ્ ભયે રસ રંગ, મિજે જીવ જાસી;
 એહી વાય સુણી જગનાથ, સુકલ્ ધ્યાનુ સાથ, મુગત તૈયારી. તેહી-૪.
 અવ ચઉદસમે ગુન સ્થાનુ, અજોગ દિલ જન, દ્વિગનુ લલકાંતી,
 સમયાંતર ગત બાર, અંતર ગત ધ્યાંતી;
 તખ સુમત ભઇ હજુર, રતી નહી દુર, રહે કેવળાસી,
 ઓ દુમત લહી નીરધાર, રહી યાં જગ બાસી;
 કહે ઉમેદચંદ રસ રંગ, સુખ અભંગ, સકલ સીરદારી. તેહી-૫.

આ ઉપરની રચનામાં એ છે જે, અનંત કાળમાં, પુદ્ગળ-
 ની મમતાનો, પરાધીનપણાનો દાંસો લેઇ, અનંત ભવરાસમાં,
 કુમતી નામની અસ્ત્રીની સાથે કીડા રાંમતી વસ પડયો, એમ
 કેટલોક વખત ગુજરતાં, આર્ય ક્ષેત્રે આર્ય કુળને આર્ય ધર્મગુરનો
 મેળાપ થયો, તે જ્ઞાન બોધ ગુરવે, જગતવાસી, કુમત કાંમની વસ
 દુખીયા જોઇ, સુમત નામની અસ્ત્રીનો મેળાપ કરી, કુમત તજ-
 વી તારે કુમતી સુમતી, સું લડવા તૈયાર થૈ તારે સુધાતમાં, સુ-
 મતીને સાથ લેને, સીવપુરમાં નીરમે પદે સ્થીત્યા, તેમજ અહો
 ધર્મિ જનનો, એહવા ભાવનો વખત લૈ, કુમત ટાળી, સુમત
 અનુભવો, તેના પ્રસંગમાં અવ્યસ્ય, અજરામર પદ, હોવા વીગર,
 કદી રહીતોજ નથી, અવસ્ય હોવે, સમતં.

પાંચ ઇંદ્રિનાં વિષયફળની લાવણી.

સખ દુખીયારે સંસાર વિષય મતરાગી; વીષયમતરાગી,
 વીષ સંગસેં સત ચિત લાર આનંદરસ ત્યાગી—ટેક.
 અખ વિષયારથકી ખાત સુનો નર નારી, સુનો.
 ખન ચર જન કુરંગ શ્રવણ ઐન ધારી,
 તજ કુંજ રંજ મન સંગ આય પુર દારી, આયપુ.
 ચિત હરની કે નામ ઠ્યો શ્વર લારી,
 નર સમર સર ક્યાંન તાંકે સિર ખાગી. તાંકે૦ સખદુ૦—૧.
 દ્રિગ ભાસ તાસ વિકાસ રૂપ લવ લારી, રૂપ૦
 છિન છિન નવ નવ રંગ ધરે નર નારી,
 એક પૈવ નયન ઉવેખ પયંગ ચિત ધારી, પયંગ૦
 લખી કનક પુંજ નિજ અંગ ભનિ પરજારી,
 એહી નયનતાણે રસ ત્યાગ કરો વૈરાગી, કરો૦ સખ૦—૨.
 એક પ્રાણ ગંધ સખંધ રતિ કર ભારી, રતિ૦
 મધુકર મન ધર હાંમ કુમુંદ ખીચ ઠારી,
 તિન સમય આય ગજરાજ કુવિંદ ઉખારી, કુવિં૦
 ભવતબ્યતા ભુજત દિયો કમલ મધુ લારી,
 દુખ સર સમ જાંની ગંધ તજે ચિત જાગી. તજે૦ સખ૦—૩.
 અખ જગ ખાસી સખ જાંત ઉદર વસપરરે, ઉદર૦
 સખ પ્રાણ લુસ ચિત આય ઉમંગ હર ધરરે,
 પિણુ સરવર કે જળ મીન સુન મત અરરે. સુન૦
 રસનાં ત્રસનાં ગાર આયો તસ મરરે,
 એમ જીહવા કો રસ ત્યાગ માંગ ચુત પાગી. માં૦ સખ૦—૪.
 સુન સુનરે સ્ખાંના સંત તાંત પરહરરે, તાંત૦
 એમ અનંત કાળ ભવ માલ કાંસ પરજરરે,
 જહાં મુગ્ધ લોક ગજરાજ દાંત ચિત ધરરે, દાંત૦

તસ મેલુણુ દો સંચ ગરતા પરધરે,
 તસ કરસ વરસ ગજ પરત મરત દીલ દાગી, મર૦ સચ૦—૫.
 એહી ગ્રામ ધર્મ સર જાંની વિષય મત વારો, વિપ૦
 તસ વિષય વિંસ ત્રિ ઠાર જ્ઞાન અંજ વારો,
 ફર ધરે રત્નાત્રય લય દુઃખ આરો, લય૦
 જગ સિરપર ધર વાસ સિધા લય તારો,
 કરનેરી કરતા અર્જ ઉમેદ પદ માંગી. ઉમે૦ સચ૦—૬.

ભાવાર્થ, અંહા અધર્મિ અજનો, આયે સંસારમાં એક જૌ-
 યન વન વિકટ જીવ્ય ભરેલું ને તેમાં પાંચ ઈંદ્રીરૂપ મહા જી-
 લમ્ અવરતાનાં આપનાર તરફરો સદાસુખ સદલજ્યાંરૂપ લક્ષ્મીનો
 નાશ કરનારા છે તેની વૃજમાં આવી જનારા વિષે મત રાગી
 મુગ્ધ જનો ઘણીજ નયમળી હાલતમાં આવી ભવ ભૂમણ્ણતામાં
 વસી દુઃખ ભોગવે છે, મતલબ કે જેમ મૃગશ્વરનો રાગી. (૧).
 ખતંગ ચતુરૂપનો રાગી. (૨). ભ્રમર નાસીકા ગંધનો રાગી. (૩).
 મછ જીલવા રસનો રાગી (૪). હાથી વૃથા હાથણીનાં વીષય દર-
 સનો રાગી (૫). એ પાંચ પ્રાણીયો એકેક ઈંદ્રી વસ જીવ્ય થે
 પ્રાણુનો નાસ પામવાનો વખત થઈ પડે છે, તો આ મનુષરૂપ
 દેહમાં શદ્ધ પાંચે ઈંદ્રા રસ વસ થઈ જાન ભુલેલા પ્રાણીયોને
 કેટલેક દરેજ દુખનો વખ મળવો છે તે હે વિગ્ઝ જ્ઞાનચક્ષુ ખો-
 જીને દેખતાં તરત માલમ પડસે, એવા ભોગાર્થિનો દુખ વખત
 જોઈ પોતાનો સુધાતમાં રાખવા ધર્મ રસ આખવા, પુદ્ગળી કવ-
 જ્ઞનો નીરાકરણ કરી નીર મમતી ભાવે જ્ઞાનાદી સુધ્ય કૃતચ-
 તાનો અનુભવ કૈને સમભાવે વરતવાનો સમય સુધારી વખ-
 તો વખતનો લાભ લેતાં સદા જય ને અક્ષય પદ સ્થિતિનો
 લાભ જેમ મળી આવે તે સમયે વિષયરસ નિષેધન છે.

પંચ માહાત્રતની લાવણી.

તું ભજ લેરામનામ, પ્યારે એક પક્ક ગૌકુલમે મથુરા ગામ.
એ રાગ.

મત કરરે માન, ધરરે સાન, જાંહાંન,
પ્યારે એક પક્ક નહી રહીનાં જગના દાન—ટેક.
જન મરરે હાંન, જરરે આંન, ભાંન;
પ્યારે નૈક કરન ધર ટેક મેક ગુજરાંન,
કર અભય દાંન, જન સનમાન, ચાંહાંન;
પ્યારે દેખ ચરન ધર | ધરપર મેર કર જાંહાંન. મ૦—૧.
સચ વચરે આંન, અલિક ગિહાંન, માંન,
પ્યારે રેખ બચન દુખ દૈન સૈન અસમાન;
અણુ દત હૈરાંન, તસકરતાંન, બાંન;
પ્યારે અલિક અદત મત વર તું સુધ વૃત બાંન. મ૦—૨.
બ્રહ્મ વૃત દિલ્લજાંન, જન સનમાન, માંન,
પ્યારે જૌપમ ગિર મંદિર સમ એ વૃત જાંન;
ત્રસનાં હર આંણ, વિત દુખ ખાંણ, તાન.
પ્યારે વિત રસન ડસ નિરમમ પંચ વૃત વાંન. મ૦—૩.
પંચ વૃત રસ ધ્યાન, સુખ હે નિદાન, સાંમ,
પ્યારે એહ અલપ સમે તન ધરનો પરમાન;
ભિંત બાહ સુખાન, ધર ચિત તાંન, જ્ઞાન,
પ્યારે કહત ઉમેદ ધર સુત્ર બચન પહી આંન. મ૦—૪.

ભાવાર્થ, શ્રી વીરસ્વામી વાચ, અહો ભિક્ષુ, દ્રવ્ય ભાવ, પં-
ચ માહા વૃત, તે, ને, આરાધવાને અવસરે, ન કર પંચ પ્રમાદ,
મતલબ કે, પ્રાણાતિપાતાદિ જનવ પરીગૃહ સુધિનો વિરમણ, તે
તો દ્રવ્યે કરી આશ્ર વ દ્વાર શંકવે, શંકર ગુણ પ્રાપ્ત નીપજે,
પિણુ ભાવનાં, ભરપુર ધરી, પ્રદેસાશ્રીત કર્મોનું બંધથી ઝરી ની-

જૂતવુ તે, સુધ ભાવ માહા વ્રત છે એમ દ્રવ્ય ભાવ ગુણાશ્રીત
વરતારે વરતતાં અહો માંહાંનું નિકલ્લકી પદ પ્રાપ્ત હોવેજ. સમંતં.

સમાયકનાં ૩૨ દોષ ટાળવા વિષે ચાખખા.

૧૦ મનના દોષ ટાળવાનો ચાખખો. ૧.

આવક વૃત સામાયક ધારો, દોષ તો બ્રિસ મનથિ વારો—ટેક.
દોષ મનનાં દસે કહ્યા જીન, ધુરે ^૧વિવેકતા ધારો;
^૨યસ કીર્તિ મન દુરે કરી, પછે ^૩ધનવાંછા મન વારો. શ્રા૦ ૧.
^૪ગરવ ન કીજે ^૫અય વિસરીજે, ^૬નિદાન મનડે ન ધારો;
^૭કૃણ સંસય વસ વૃત ધરે નર, ઉતરે કેમ ભવ પારો. શ્રા૦. ૨.
નિજ અંતરમાં ^૮વિનય ધરી, અવિ નયને દુર નિકારો;
માન તજીને નમણુ કરી વળી, નર ભવ લાવ લ્યો સારો. શ્રા૦. ૩.
સુર વર નરની દેખી ^૯મુણી રીધ, પરભવ રટે ખીચારો;
મનના નવમાં બોલ વસે, નર બાંધેલ કર્મનો ભારો. શ્રા૦ ૪.
દસમે આવક સુધ વૃત ધરી, ^{૧૦}રીસ ન કરે લીગારો;
ઉમેદચંદ કહે મનથિયે વરજ્યા, તો બોલનું કેમ એ વીચારો. શ્રા૦ ૫.

હવે દસ વચનનાં દોષ વિષે ચાખખો બીજો.

આવક સામાઈ રતનને તોલે, પેલુ મુખે ^૧આપખબદ નહી બોલે—ટેક.
ધ્રાસકા કારણી ^૨વાણી વરજીને, સરલ વચન અમોલે;
^૩વિષયા ગાયન દુરે વિસરજી, આપણે ^૪જાંદે ન ડોલે. શ્રા૦—૧.
મુજ પાકનો ^૫સક્ષેપ કરે નહી, ^૬કળેસવચન નહી બોલે;
^૭દંતકથન વૃત દુષણની સવે, કરીને વૃતને રોજે. શ્રા૦—૨.
સામાઈ વૃતમાં ^૮હાંસિ મસકરી, ગુણી જન મુખડે ન બોલે;
હવે શ્વરે કપુ ^૯વાચ વદે નહી, મૌન ધરે છે યે સમોલે. શ્રા૦—૩.
જાવઆવ ^{૧૦}નકહે એ તો અવરતિને, વાંછી વદે વૃત તોલે;

હસ દુષણને તો તજી સુગુણ નર, જોલો સુમત ગુણ જોલો. આ૦—૪.
 સમતા ધરને દિલે લાવે વૃત, મુરખ સુંણી ડમડોલે;
 ઉમેદચંદ કહે સુધ સાવક નર, દ્વાર ધર્મનાં જોલો. આ૦—૫.

હવે ખાર કાયાનાં દોષ ટાળવા વિષે ચાખખો ૩.

આવક સુધ સામાયક પાળે, દોષ ખાર કાયા તણાં સખ ટાળે—ટાળે.
 હાથે કરીને વચ્ચે ^૧પલાંડી, વૃતમાં કખ નૈ વાળે,
 ખેસે ^૨એકાસન સદા સુમત ધર, ચિર રહે ઉજમાળે. આ૦—૧.
 નર નારીનાં ^૩અંગ ન નિરખે, ચપળપણે ચિત ચાળે;
 સાવચ ^૪કૃતવ્ય ગૃહસખાંધિ, નિજ તનુ સંભાળે. આ૦—૨.
 ભિંત થંભાદિક ^૫ઉઠિંગી ન ખેસે, કાયરપણો પરખાળે;
 અંગ ^૬ઉપાંગનિ સંચારણાં, એ તો કરે નહી કૌ આળે. આ૦—૩.
 આળસ ^૭નમોડે ચિંત્યાનું સરડે, ^૮ટાચકા ન ફેડે અંગ ઢાળે;
 સસુકા અરથે નિજ સરિરધિ, મેઝ ^૯કપ્પુ ન ઉખેળે. આ૦—૪.
 દંસ મંસાદિક આવિ વિડંબે, પુંજીને અંગ ^{૧૦}ખંજ વાળે;
 વિસામણો કરી ^{૧૧}અંગ ચંપાવતા, સામાઈ કળ નહી લાળે. આ૦—૫.
 સામાઈ કરીને ^{૧૨}નિંદ્રા નિવારે, ખારમો દોષ દુર ટાળે;
 ખત્રીસ દોષ એહ ટાળીને આવક, આતમાને અંગ વાળે. આ૦—૬.
 મન વચ કાય ચિર કરી, સખ આપ આપને સંભાળે;
 ઉમેદચંદ કહે એવા આવકને, દુરગત નૈ કૌ કાળે. આ૦—૭.
 ભાવાર્થ, એમ મનનાં ૧૦, વચનાં ૧૦, કાયાનાં ૧૨,
 કુલ ૩૨ દોષ ટાળીને સામાઈ વૃત પાળતાં ભવરૂ. સમુદ્રમાંધિ
 તરીપાર પામવું તે નિસંક છે. સમંતં.

મિથ્યાત્વ તત્ત્વ વા સમ્યગ્ત તત્ત્વ પરિક્ષાનો ચાખખો.

સૌ ગુરૂ સાંન કરી સમજાવે, ગુણીજન સાંભળજ્યો ભલ લાવે—ટેક.

નિજ ધર્મનિ જોજ કરી નહી, અન્ય મતમાં લગ્નચાવે;
 પથર પિતળ દારણી ધડી, મુર્તિ ધરી ગીત ગાવે. સ૦—૧.
 ધ્રુપદિય કરી ભરી નિવેદ થાળ, માનતા માન વડ દાવે;
 પુરવ કૃત્ય નિજ ઉદ્ધે હુવા, દેવી દેવજ્ઞા કૌણ હહાવે. સ૦—૨.
 ધનપુત્ર સતમાનાદિકની ખાંત, અતિ સદાચ મન ભાવે;
 જન્મ મંત્રને જડી ઔષધી મુલ્ય દે, ભુવા બ્રામણ ધુણાવે. સ૦—૩.
 જતિ જોગી કડી કાપડી અનેક ભેખ, દેખાદેખી રીત્રાવે;
 ખાન પાન દે માન આસન ધર, વિતક વાત મુશાવે. સ૦—૪.
 તસ ચરણ રજ લેઈ નીજ અંગ, ધરે મુરખ ગુણ ગાવે;
 જોળ જોળ રસ એક ગણે, એવા કુકરને કુણ તાવે. સ૦—૫.
 ધરમની મત ધારીને દિગમુદ, થઈ મીથ્યાત રસ લાવે;
 પૃથ્વી અપ તેઉ વાકે વણસઈ, આરંભ રંગ મચાવે. સ૦—૬.
 ખિંતિ ચૌરંદ્રી જીવ પંચદ્રોને, હણી ઘણું ગભરાવે;
 પાપ આશ્રય મતિ ધહાંએઠો, એ તો દુરગતિ આર ઉદ્ધાવે. સ૦—૭.
 એમ કુદેવ કુગુર કુધર્મનો, બોધ કુગત દરસાવે;
 દ્રઢ ધર્મ સમકીર્તીની આગળ, મિથ્યાત મત નહી ફાવે. સ૦—૮.
 અટકર્મ દળ હંતા જગત દેવ, આર ગુણે અર ચાવે;
 ગુર સુધાતમી આપેં તરે ભવ, પરને લારે તરાવે. સ૦—૯.
 ભવ ભ્રમણમાં ઝાઝ સમો જોહ, ધરે ધરમ સદાય;
 આઠ પ્રવચન માન દયા સત, જગમાં ત્રિણે સચાય. સ૦—૧૦.
 આપ ને પરકી જોજ કરો ભાઈ, નિંધા ન કહી જીન રાવે;
 ઉમેદચંદ કહે આપેં સુમત ધર, વિલી અમરપુર જાવે. સ૦—૧૧.
 ભાવાર્થ, અહો પ્રમાદી, આ સંસારમાં મનુષ્ય ધરી,
 પોતાનો શ્વજ્ઞાન દરસણ ચારીત્ર યે રત્નત્રયને આછાંદન કરી,
 કુબુધીરપ કૃદમનો લેપન બાહાર દેખાવ કરી કમરપ પુદ્ગળનો
 વાહો થકો સંસાર રૂપ ચૌકમાં અજ્ઞાન રામતી રમતો વિચરેછે,
 ઇતી આશ્ચર્ય, કે જેમ લઘુ બાળકી, પોતાનો સંસાર વીણહાર

રસ નહી જાણતાં, પુતળા પુતળીની રાંમતે રમત રમે, પણ કા-
ળાંતરે વીજ્ઞાન પ્રાપ્ત કાળે, વીવહારાનું સરી બાળ રાંમત તજી
ગૃહકાર્ય લાગે, તેમજ હે આતમારામ, અજ્ઞાનરૂપ બાળ દૃશ્યાનાં
પુતળા પુતળીની કીડા રાંમત તજી, સનાથપણો ધરાવી આપણુ
રત્નત્રયરૂપ કૃતવ્યતામે પ્રવેસતાનો લાભ લે સ્વત્વરૂપ ભાવો. સમંતં

સતવંતી મહીળાનો ભાવ સણુગાર વર્ણન.

તિરયનિ આસાતના નવ કરીયે—એ રાગ.

ચરણ કમળ ગુર રાજને નમુ ભાવે, હાંરે નમુ ભાવેરે નમુ ભાવે;
હાંરે તેથી સરસ કવિત રસ આવે, હાંરે ધન ગુરનો ઉપગાર.

ચૌ—૧.

સતિરે સિરેમણી નારને મનમાને, હાંરે પેહેણુ સમ ભાવનુરે સનાન.
હાંરે સમકીત આડ લલાડમે તાંણુ, હાંરે નયડી જીન નામ સાર.

ચૌ—૨.

અંબોડો અનુવ્રતનો સિરપર રાજે, હાંરે કાંને સગ્રાધની ગ્રાલ ખીરાજે;
હાંરે ધર્મ ધ્યાનનાં ઝુંમણાં છાજે, હાંરે સુકળ ધ્યાનનો હાર.

ચૌ—૩.

સેમા કંકણુ કર ચુડો પેહેરે ભાવે, હાંરે સીયળ કડીમે ખળા ખળકાવે;
હાંરે નવપુનકાંખી કડલા સોહાવે, હાંરે સોભે સકળની નાર.

ચૌ—૪.

ભીંવનાં પંચવિંસ જાણુજો વૃતલારે, હાંરે તેને માનજો ધુધરા ઠારે;
હાંરે સોહે તેથિને પુર ગ્રથકારે, હાંરે ભાવ આભરણુ ધાર.

ચૌ—૫.

સુધ ક્રિયાનોરે કંચવો કસ્યો તનસું, હાંરે હેડે હાંમ ધરી સુધ મનસું;
હાંરે સતિ સોભે સદા સોહાગણુસુ, હાંરે રતી નહીરે વિકાર.

ચૌ—૬.

ધર્મ પ્રેમ રંગ લાલનીરે પટોળી, હાંરે ઉપસમ રસ રંગમાં ઝળોળી;
હાંરે પેહરી રમે સુમત સખી ટોળી, હાંરે સતગુરને દરબાર.

૨૦—૭.

નાંણુ દરસ ગીત ગાય ને વડ ભાગી, હાંરે તાત સતગુરને પાય લાગી;
હાંરે ફળ અમર પદવીનાં માંગી, હાંરે આપી કરો ઉપગાર.

૨૦—૮.

અમર ફળ રત્ન ત્રયનાં ગુરૂ આપે, હાંરે જીમી સકળ કરમ દળ કાપે;
હાંરે આપ સુધ કીમ્મો આપ જાપે, હાંરે પોહોતી સુખ મોઝાર.

૨૦—૯.

પાવિસમાજીનનેમની એહ પતની, હાંરે રાજીલ રાખી અખીયતયેસતની
હાંરે એહવી બાળા અનેક જૈન મતની, હાંરે વાંદો નર ને નાર.

૨૦—૧૦.

માત જનમ પરમાંણુ છે એહવી નારી, હાંરે જોણે લધુ વયે તજ્યોવીકારી
હાંરે ઉમેદચંદ તેની બલહારી, હાંરે નહી રજો સંસાર.

૨૦—૧૧.

ભાવાર્થ, અહો સતવંત ધારક સર્તિ આય, જગતમાં, વેહે-
વારવંત મહીજાનાં વેહેવારી સણુગાર વા અલંકાર વિભુખાવંત
ઉદારીક સરીર, ગંદગીની ખાંણી, બંદગીની હાંની પહુંચાડનાર,
એહવા અનીત્ય સરીરનો, સણુગાર દેખી, આપ પોતે, તેથિન્નુક-
લટો ભાવ સણુગાર, સજી જ્ઞાન દરસણુરૂપ, ગાયનક્રોડ, રામતી,
મહીત જ્ઞાનગુરૂ એ દતેલા રત્ન ત્રયરૂપ અમર સહકાર જમી
સીવ મંદિરે, રાજેમતી વત્ પધારવાનો વખત, પ્રાપ્ત કરો, ભાવ-
સણુગાર વિન્યા સ્વકાર્યની સીધતા ન હોવે, મતલબ, આતમનો
અજ્ઞાન મેલ ટાળી સુધ થાઓ.

શ્રી વીરનાં નિરવાંણુ સમયે, ચૈતન કાયાનો વચન વીલાસ.

લાવણી અધ્યાતમકી.

એક દિના તન ધરનિ પીડપર, પરે કરે નીજ ફરમાસી, અરૂપરે
રાંમ છૌર મિત્રે ચલે મંગલ ધર, જાય બસે, તમ સીવ વાસી-ટેક.
મમત ધારમેં પરી જંગલમે, કૌ ન કરે અખ મોય આસી; અરૂ.
ખીયાર ધર હું સદા નગનં મે, ખીહાર જન કૌ મુજ આસી;
મહીર મોય દિલ્દાર નાહી તુજ, હાથપરી મેં જનમાસી. અરૂ. રા. ૧
ગત્યાંત તનમે અનત કાળકી, પાળ પ્રીત અખ કાંચ ડરે, અરૂ.
રખન લાજ મુજ આપ સહાવન, સંક દિલે નિજ કૌ ન ધરે,
વાચ સાંચ કહો આપમો આદર, જાઓ ગોરી મેં ધર આસી. અરૂ. રા. ૨
વદે નિરાસી ચું સુનો હુ કુલની, કરો ન અખ મોય નરમાસી, અરૂ.
સદા સુખાનંદ રહું જોત મે, આનંદ ધન મે કેવળાસી,
ગત્ય ચતુર ચૌવિંસદંડક શીર, આંઉન અખમે ચૌરાસી. અરૂ. રા. ૩.
વાચ શ્રવનધર કહો ઉદાસી, ખીજોગની રહું મનવાળી, અરૂ.
જોગ ધરં મેં નવલ અંગપર, આખ ઢેર કરં જેર પરજળી,
મેરી ગત પીડ મેરાતનાંપર, આપ સદા રહો સુખ રાસી. અરૂ. રા. ૪
મેં હું અકળ ગત પિછે આઈ મત, કરની અખ મોય કૌ ન લગે, અરૂ.
ખોલ્યારે ચાલ્યા માફ કરનાં, લલનાં અપની એમ રગે,
અરજ એમ કર દેહ ધરાપર, આંન પ્રાન સગ ખીરલાસી. અરૂ. રા. ૫
ત્રિસલાનંદ સદાય સુખાનંદ, મીલનં ગીલનં તનં દુર કીધ્યો, અરૂ.
ક્રુપદ સદગુણ નાણુ દરસધર, સર્વે સુધારસ પાન પીયો,
આપ સરન માહારાજ દિજે મુજ, ઉમેદચંદકી અર દાસી. અરૂ. રા. ૬

ભાવાર્થ, અહો સુધાતમાં, ચૈતન સરીરથી વિકરગ્ત થયા આ-
દ અમોલ સગ્તી છે, તોપીણુ, ભાવ એમ છે જે, વિષ્ટ પુરૂષ,
અંતકીયાના અવસાનમાં, જીવીતવ્ય મરણ અવાંછકપણે, આપણાં

સુખપિંડ સદા, ધ્રુવ્ય પદને વિષે સ્થિતીને, આપુભાવતા વિચરે.
તે વખતમાં કાયાનો મમત્વપણો, વિગતપણોના ભાવને પામે છે.
અને હયરૂપ વસ્તુ થૈને આપણી ઉપાદાન વસ્તુનો સમા ચરવા
પણો પ્રગટે છે, તો કાયા તો આપેજ છાંડવાપણો હોવે છે. પછે
એ સરીર પુદ્ગલ પુદ્ગલમા મળતો સંભવિયે છે, ને આપ સી-
વપદમાં, મળતો સંભવીયે. સમંતં.

અધ્યાતમ લાવણી શ્વપર સખંધી વિષે.

અસત્ય કુટુંબ વા સત્ય કુટુંબ વર્ણન.

જગપતી સુખાનંદ રાજ કેવળ પદ ધારી, કેવળ;
સત્ય અસત્ય કુટુંબ પરીચાર વદત પૌકારી —ટેક.
ભમે અનંત કાળ ભવ રાસ, રાગ ધ્રેખ ધારી, રાગન;
નર સુર તિરગત જાય નરક હુવારી;
એહી ચતુર ગનિ ચૌવિસ, દંડક નિરધારી. દંડકન;
ત્રસ થાવર સુક્ષ્મ નામ બાદર પદ લારી;
તિહાં વેદ ત્રિન તનુ લાર, પરે નરનારી, પરેન; સત્યન—૧.
તિહાં સગપન કિથ્યા અનેક, તાત માત લાઇ, તાતન;
તિહાં ભણી ત્રિયા સુત મિત્ર બેટિ સગાઈ,
વગિ સાસ સુસરને સાળા સાળી ચિત લાઇ, સાળીન;
અતિ પ્રેમ ધરત મૌસાળ તણી સવાઈ;
એહ અસત્ય મિથ્યો પરિવાર ધાર દોસારી. ધારન; સત્યન—૨.
તિહાં જન્મકાળકે અંત જૈયન્ વય આઇ, જૈયન;
સુખ કુળકિ પરખી ચેક નાર પરણાઇ,
તસં લરકા લરકી દેખ મમત ચિત લાઇ, મમન;
એમ ચરતાં ચિર તે કાળ વ્યર્થ ગમાઈ;
એહ બહીર કુટુંબ શ્વય અર્થિ આવે નહી લારી. આવેન; સત્યન—૩.

એહ અનંત દુખાંકી રાસ દેખ કો માની, દેખ૦;
 અખ ક્ષય અર પરકો ભાવ અંતર દરસાંતી;
 તખ સત ગુર ચરણે આય પુનર જનમાંની, પુન૦;
 તિહાં ધર્મદાસ તસ નામ ગુણેશ્વર હાંતી;
 તિહાં સત્ય કુટુંબ પરીવાર મિલ્યો રખવારી. મીલ્યો૦; સત્ય૦—૪.
 તિહાં જ્ઞાનતાત રદ્યામાત ઝધીરજગુન ભાષ, ધીર૦;
 બડી યુગુધી બહીન હીતકાર યુગ્મત ત્રિયા આષ,
 તિહાં વિનય પુત્ર સંતોષ મિત્ર સુખ દર્ઠ, મિત્ર૦;
 ધિ જન્યણાં સાસુ ક્ષુધ દ્રષ્ટી જણાર્ઠ;
 જહાં સસરો અભયદાંત સાસકો યારી. સાસ૦; સત્ય૦—૫.
 અખ ૧૧વિવેક સાજો અર સાળી ૧૨નીવર્તિ જાણો, નીવ૦;
 નિજ ખીજમત કારી ચૈરી ૧૩ખીમા ચીત આણો,
 તસ માંમાં મામી ૧૪દાંત ૧૫છરીયા પહી આણો, ઈરી૦;
 નહી દંત કચનકી યાત સુતર મત આણો;
 ૧૬અપરમત માકો તોત પૌતાકી લારી. પૌતા૦; સત્ય૦—૬.
 નિજ માકી મતા સુધ ૧૭લેસ્યા ચિત આષ, લેસ્યા૦;
 તવ નિજ ધિક્કે અંગ ૧૮કેવલ દુસુન જાઇ,
 તિહાં ૧૯બ્રહ્મચર્ય નિજ દાસ દેત વધાર્ઠ, દેત૦;
 તખ આતમ ધાતી કર્મ ચાર વિરલાઇ;
 તેક ગુણ હાંણે કે અંત અન્નેગ સુખકારી. અન્ને૦; સત્ય—૭.
 પિછે અગરામરપર વાસ આનંદ ધન રાજે, આનંદ૦;
 એહ સત્ય કુટુંબ કે સંગ જગત જસ ગાજે,
 તુમ સત્ય ગુણે માહારાજ અસત્ય સખ ભાજે, અસ૦;
 અખ ઉમેદચંદ્ર ઐધાર આય કર છાજે;
 મે ગુન ગાયા ધર રંગ ભિમંગ કિર ધારી. અંગ૦; સત્ય૦—૮.
 ભાવાર્થ, અહો સુજ, આ ભવરૂપ, ભ્રમનાંતો વાસમાં, પુર્વા-
 પર અનંત કાળ ત્રિગુણો; ત્યાં અનંત જીવા જ્ઞેનમાં, અનંત સ-

મધીનો, સમંધ મેળવી, પુનઃ તેને નીરા કરી, ગત્યાંતરે જઈ,
અન્ય સમંધી ને મીડ્યો, એમ અનંત કાળ થયા પીણુ, કૌની
આસા અપ્રાપ્ત પાણે પુરણુ ન હુધ એમ કાળાંતરે, સત્ય ગુરૂ ચર
ણુ વાસમાં, પુનઃ જન્મ્યા હુવો, ત્યાં અણુગારે જાયા એવું નામ પ્રાપ્તી
થયો, ત્યાં સત્ય કુટુંબનો આશ્રો મળવાથી, અસત્ય કુટુંબ જન્મ
વાસી અનિત્ય સર્વ અંતઃકરણીય લય હુવા ને, સત્ય કુટુંબનાં સં
ગવડમાં, અપવર્ગ પદને પ્રાપ્ત હુતા હવા, એ બાવાઈ, સમંતં.

રાજેમતિનો ગરબો.

સુરતનાં ગરબાની દેરીમાં ગવાય છે.

સૈયર સિદ્ધને મેહેલેરે ખાલા વેસમાજે,
આપ જોગ લે આલ્યા પરદેસમાં જો.
તોરણ આવેલ જાદવ જન જોડનેજો,
જોડે લાવેલ જાનૈયા છપન ફોડને જો;
પંજર પુરેલ પસુધિ ચિત અહોડીને જો,
લટિ ગયા પુરવ પ્રીત ત્રોડીને જો.
નેમ વીન્યારે ન રહું ઘર વાસમાં જો,
મુને મેહેલી છે ભવન બ્રમ રાસમાં જો;
દિન કેમ નિગમુ મે ઉલાસનાં જો,
મારી મરી ગૈ વિપય મુખ વાસના જો.
નેમ વીન્યારે નૈ લલમારે દુસરી જો,
હુંતો ભોગની દસારે સર્વ વિસરી જો;
છડી આસન છાંડીરે જોવા નીસરી જો,
ફેમ ન રહી પ્રીતમ તણી રીસરી જો.
સૈયર સાંમટિ મળીને કરે વિનતી જો,
સાંભળ સાંભળુ સુંદરે રાજે મતિ જો;

સૈ૦—૨૬.

સૈ૦—૧.

સૈ૦—૨.

સૈ૦—૩.

ચાલ ચાલરે સાંભને મિલણુ લીનથી જો,
 કેસ્યું આપણુ વિતીરે સકળ ત્યાં કથિ જો. સૈ—૪.
 એક મતોરે કરીને ચાલિ ચૌપથિ જો,
 વિકટ જંગલ દેખીને દિલ કાંપતિ જો;
 પાવસ જોગથિ આવેલ ગીરીશ્રંગથિ જો,
 વસ્ત્ર વરજીત થઇરે વિરવા અંગથિ જો. સૈ—૫.
 દેવર દેખીને ધ્યાનથી લટી ખોલનાં જો,
 ખોલ ખોલે વિકળ વિષય લોભનાં જો;
 સતિ વર્જે આળા ચે વચને સોલનાં જો,
 રાખો વરત રતન સીવજોગનાં જો. સૈ—૬.
 વિવીધ વચન સતિના વધરાગનાં જો,
 થયો થિર તે મુનિરે મુંણિ આમા જો;
 સતિ કુળરે લીયેછે સંજમ આગમાં જો,
 જઈ બેટેલ નેમેશ્વરે ચે લાગમાં જો. સૈ—૭.
 કમ્બે જ્યાળી ને કેવળ પદ પામિને જો,
 ભવ બ્રમણુ વામીને તેહ લાભની જો;
 પ્રીતમ પેહેલાં પોહોચેલ સીવ ગામની જો,
 ઉમેદચંદ્ર તો નમેરે દિન જામની જો. સૈ—૮.

સાધુજીના ગુણ વિષે લાવણી.

આઓરે ધન સાંભ, મેરે દિલકે ધ્યારે, મેરે મનકે માને—એ રાગમાં.
 ગાઓરે ગુન જાન, સારે સાધ સમારે, સાં
 જગજનૂકા પ્રતિપાળ, દિલદાર હમારે, ગાઓરે—૧.
 સમદમ્ સેં સમદ આંન, નિરજર કું દિલે માન, નીરં
 અંધન છોર ધરે ધ્યાન, અતમમાન ઉગરે. ગા—૨.
 તનુ મનૂકી મમત માર, તપ જપ્સેં દિલ ધાર, તપ

જન્મ મરન કીન ગાર, રમન રામ રમારે. ગા૦-૩.
 દિન્ દિન્ પેં બહત વાંન્, સકળ ખલક સુખ છાંન્, સ૦
 ખુમન સામા દિલ ઠાંન્, વિષયન્ કું નિકારે. ગા૦-૪.
 નિસ દિનકી નિરતી ચાર, ચત્રે જૈનકી મતિ લાર, ચ૦
 ત્રાકે મિથ્યા મતિ લાર, સુલભ યૌધ ઉગારે. ગા૦-૫.
 દમ્ દમ્કી સુરત સાધ, અનુભવકી મુરત લાધ, અ૦
 રત્ન ત્રયકી નીરા બાધ, સ્યાદ વાદ વીચારે. ગા૦-૬.
 યુન્ યુન્ પેં આગર જાંન્, દતે જન્ કું અભેદાન્, દતે૦
 ઉમેદચંદ્ર તસ ગાન્, આનત મંન્ ઉદારે. ગા૦-૭.

ધર્મનાથજીની ડુમરી.

અરમે કનૈયારંગ ભીનો યાલીમેરાદીલકી જનન ખાત મેરામરે-એ રાગ.
 ધર્મ આનંદ રંગ ભીજારે, હાંજી મેરા દીલ દરમ્યાનનમે લલ ઠાંતરે,
 ધ૦-ટેક.
 ધર્મ આનંદ જગ સુમત સુહં કર, તારક ભવો દય જાંન્, હાંજીમે૦-૧.
 ધર્મ જીનંદ ત્રિ રત્નરે ચિર કાર્ઠ; ધર્ત ધરમ કોએ ધ્યાંન્, હાંજીમે૦-૨.
 કર્મ કટન કીયો દૈ વરસાંપર, વરત્ તે કેવલ જ્ઞાન્, હાંજીમે૦-૩.
 જગજીવન જગ જનકો ઓધારન, કારન અમર વૈમાન્, હાંજીમે૦-૪.
 ભંજન ભવ બિર ભરમ નિવારન, ધુપદ સદા મન માન્, હાંજીમે૦-૫.
 ધર્મે અકર્મી જીકી નવલ જીપી પર, ઉમેદચંદ્ર યુલતાંન્, હાંજીમે૦-૬.

શ્રી માહાવીરજીની સ્તવના.

જંગલો ડુમરી.

૩૫૫૬૭૨૨ે કાંનડકા, લરકા દેખ્યા નંદ આયરકા; ૩૫૦-એ રાગમાંછે.
 દરસ લહુરે જીન વરકા, ચરનાં ભેટયા સંત સાધરકા, દરસ૦-ટેક.
 જાંદે ચરન કમલ ચિત ચિર કર, દરસ કરન નિજ કરકા,

ચરન રચન દ્રિગ સિસ ધરત તસ. મનતો મોહન મિત્રે ધરકા, ચરનાં ૦-૧.
 જાંતુમે સિદ્ધાકૃત લાંછન, કાંચન તન મન હરકા,
 રસનાં મૃત્ય વચ ધરત કરન જન. હરતો હરન જન મરકા, ચરનાં ૦-૨.
 લાંછન સહસ અષ્ટ જન તનમે, સાસ આસ નલીનાં સરકા.
 અધુર રંગ અભંગ વિદુમ લર, દંત દંતરે અનાર તુંબરકા. ચરનાં ૦-૩.
 ગ્રીવાસેશ્વર સરસ પરત ઝર. નાણુ દરસ જલ ભવતરકા,
 સરનાયક લાયક સમ્યક, અંકુર ઉદયા ભવિ ધરકા. ચરનાં ૦-૪.
 સુર નર મુતીવર ચરન સરન કર, હરન કરન લર કૃમ ચરકા,
 મનસી સાથ તાત હાથ લૈ. તાર ઉમેદયં દ્ર લરકા. ચરનાં-૫.

સાધુનાં ગુણ વીસે હુમરી.

જાઓ જાઓ છમીલા છેલરે, મોરી રસીયા ગૈલ ન રોકો-એ રાગ.
 ખંતિ દંતિ ખડે મુનિરાજરે, આય મુજ અંતર સર લેહેરો. ખંતી ૦-૧.
 મહા ખરત પંચ સુમત આચર, સારત નિજ પર કાજરે આય ૦ ખં ૦-૨.
 દાયક સુખ મુખ વાયક નિરવજ, સાયક ભવ ભિર ભાંજરે આ ૦ ખં ૦-૨.
 ખડીર દ્રટકટ મેટિ અંતર ગત. ચેતે ચતુર ચિત ગાજરે. આ ૦ ખં ૦-૩.
 જાંત દરસ જસ રસ સુધાવસ, પાંત પુરણ કર ચાજરે. આ ૦ ખં ૦-૪.
 નામુ નમન કર જોર વિદુત નર, ઉમેદવાર ધર આજરે. આ ૦ ખં ૦-૫.

જિન સરણા વિષે પોતાની વિનંતિ.

રાગ જંગણો.

જનવર જીવ જીવન પ્રભુ પ્રાંત—એ દેસી.

જનવર સરન કરન મીજે ચાંદાંત, જીવ જીવન મીજે જાંત. જનવર-૧૬.
 અનંત કાલ ભવ જાલમે લટતા, અથ આઈરે મીજે સાંત.

નરક નિગોદ ચીહુ ગતમે રૂળીયો, કર્મ ભરમ ગુલતાંન.

જન૦ જવ૦ જન૦—૨.

સુર તિરગત લટ નર ભવે આયો, આરજ કુલ ધર્મ કાંન.

જન૦ જવ૦ જન૦—૩.

સુત્ર ખચન સત્ય સરધા ધરિ ચિત, અખ લહું સદા તુજ ગાંન.

જન૦ જવ૦ જન૦—૪.

ઉમેદચંદ્ર લરી ચરન નમન કરી, અકર્મા તુમે સુવ્રતાંન.

જન૦ જવ૦ જન૦—૫.

સાધુજના ગુણ સ્તવન વીષે.

જંગલો.

ખંસરીમે લલચાયરે, ખંસરીમે લલચાયરે, મેતો નંદલાલા, ખં

એ રાગ.

મુનિંદા જીવન પ્રાનરે, મુનિંદા જીવન પ્રાનરે, જન લધુલાલા.

મુનિ૦—૮૬.

શાંત સુધારસ પાંન કરન ચિત, જ્ઞાન સરન ધર ધ્યાનરે.

જ્ઞાન૦ જન૦ મુ૦—૧.

ચરન કરન ધર રજન જાંત કર, મમત તન ધન છાંનરે.

મમ૦ જન૦ મુ૦—૨.

સાજ કાજ નિજ અંતર ગત રીઝ, અંગ ઉમંગ સંગ તાંનરે.

અં૦ જન૦ મુ—૩.

ગલન મલન પુદ્ગલ ન લલ.નીજ, જાંન ન જગ જવલ કાંનરે.

જાં૦ જન૦ મુ૦—૪.

આન પ્રાન ધર ધ્યાંન તરન સર, ઉમેદચંદ્ર દિલજનરે.

ઉ૦ જન૦ મુ૦—૫.

ભાવાર્થ—એહ માહાતમાં જગત જલ પ્રતીઅંધ નીકંદન ક-
રી આપ તરવાને પૃવરતે છે, તેને અનુસારે વરતનારાયો સુલભ

બેધીને તરવા કિસો આશ્વર્ય છે, તેપણ તરેજ,

રાજેમતિની વિનંતિ વિષે હુમરી.

ભમરાંરે હમ પરદેસી લોક—એ રાગ.

સામરીયારે પિયા ગીરવર મત જાત્રુ, હારે પીયા ગીરવર મત જાવ.
પીયાં સામં—ટેક.

હુમગિના તો મોરી સાંન હરાંનીરે, શોરી અરજ ચિત લાવ.
પીયાં સામં પીં—૧.

પ્રીત પ્રીતમ તોરી ક્ષાર પુરાંનીરે, મોસેં મિલન તુમ આવ.
પીયાં સામં પીં—૨.

ખીજમત લાવકો દાવ મીલ્યોનાંરે, ચુક પરી સો દરસાવ.
પીયાં સામં પીં—૩.

આયો નહી તો નીજ લાર લ્યો નારીરે, મો મન મિલતો કરાવ.
પીયાં સામં પીં—૪.

શ્રૈરાગની જન કર્મ નિવારીરે, ઉમેદવારી સીવ આવ.
પીયાં સામં પીં—૫.

ઉપદેસીજનને બૌધ.

ગગ જંગલો.

જસોદા જીવનનેરે કેળ્યો તારા કાનુંડાને, જસોદા જીવનનેરે,
વારો તારાં—એ દેસી.

મમ્યાકિ લગનમારે, ભુલ્યો બોળા બાળુડા તું, માં ટેક.

માયા માયા કરકેં જોરી, આસ તો ન મેટિ તોરીરે;

એ વિદેસાંમે દોરી જોને, ભુલ્યોં માયાં ભુલ્યોં. ૧.

દાંમ તેં કમાઇ બારી, ઘાટ તો ઘડાઈ નારીરે;

આ કુલ્યો તું લખારી જોને, ભુલ્યોં માયાં ભુલ્યોં ૨.

- તનકી સમારી સારી, રટેતું પરાધ નારીરે;
 આ લગ્ન નૈ અનાડી જોને, ભુલ્યોં માયાં ભુલ્યોં ૩.
 જગતમાં તું આધ ભાધ, કિની નૈ ભલાધ કાંઈરે;
 આ લગ્નઈ તેં માધ જોને, ભુલ્યોં માયાં ભુલ્યોં ૪.
 સરણે ગુરાં કે આરે, જોધ તો દૈ લારેં તારેરે;
 આ દુમત સેં નિકારે જોને, ભુલ્યોં માયાં ભુલ્યોં ૫.
 કરી લે ઉમેદવારી, મુની લે તું વાચ હંમારીરે;
 આ સાંયાંને નૈ ખીસાર જોને, ભુલ્યોં માયાં ભુલ્યોં ૬.

ભાવાર્થ, અહો બાળ બાળ એટલે, વિજ્ઞાનથી મુન્ય, તેજ બાળ દૈ એં તેમાટે, અરે બાળ, આ દિર્ઘ દુસ્તર જુલમી સંસારમાં, આવી તું, માયા મોહ મમત વસ પડી, આપણાં આતમારૂપ રત્નને, અજ્ઞાનરૂપ કીચમાં રોળીને, અમુલ્યતાપણાંનો નાસ કરી, કંકર વત લહુ મુલનો નામ ધરાયો ઈતી આઃશ્વર્ય, હું બાળ આર્ય ગુરૂ ચરણમાં નીવાસકર, તે રચણ પરીક્ષક રૂપ છે, તે તુંને અનેક યુગ્તી જોધ ન્યાય સિધાંતાર્યે કરી તાહુંશે કર્મમળ, ફેડી નીચપણો કરી, અમુલ્યતાપણો, દરસાવસે એ સત્ય છે.

શ્રી વીરજીએસરનો જોધ વરસાદ રૂપ તે વીષય.

રાગ મેવાડો.

- ભિંજ્યોરે સરીર, ભિંજ્યોરે સરીરે, જગજીવન જલધારરે. ભિંં-ટેક.
 વરસાજો વિર વરસતોરે, ઉપસમ રસ ઝર લાગ;
 ગર જરવધન સારીજો, એ તો ધૈંન ગંબીર અથાગરે. ભિંંજં ભિંં-૧.
 બાદલી દ્વાદસ અંગકીરે, સોહે જીવાંખર લાર;
 નંય નીસેપકી દાંમની, સિંચે જોતા ધરા જલધારરે. ભિંંજં ભિંં-૨.
 સમકીત અંકુર ઉગીયોરે, સાસન બાગ સમાર;
 દ્વિ સાખા નાણુ દરસની, ઉપ સાખા પંચ વ્રત લારરે. ભિંંજં ભિંં-૩.

લઘુ સાખા ઉતર પચ ખાંણુનીરે, પત્ર પ્રવચનાં કાર;
 કુસમ સંજ્ઞમ આસકી, મુનિ મધુકર કરે મુંજનરે. ભિંં ૦ જાં ૦ ભિંં-૪.
 અંગ અઠો જન આગમેરે, સીવ શ્વર્ગ દો સહકાર;
 મુખ રસ સિંધ મુરનાં, લેઈ ભરી કરે ભવપારરે. ભિંં ૦ જાં ૦ ભિંં-૫.
 તર્યા તરે તરસે ધણારે, એમ ભિંંજી નરનાર;
 વિર જીણુંદનિ દેસનાંપર, વારી તે વાર હજનરે. ભિંં ૦ જાં ૦ ભિંં-૬.
 મુનિંદને સિર સેહરેરે, ત્રિસલા નંદન વિર;
 ઉમેદવારે ઉમંગથિ, મુને કિતાર જ્યો ભવતીરે. ભિંં ૦ જાં ૦ ભિંં-૭.

ભાવાર્થ. અહો વિભુખાર્થિ, એકંદ્રી યાદે પ્રાણીને વિડંબી
 ઉઘાડે ભીખઈ આનંદ માંનો છે, તો, એ કેટલી અજ્ઞાનતા છે, એમ
 નહીં કરતાં જીનેશ્વર મુખ વાંણીરૂપ વરસાદ, રતમાં ભિંંજી વિ-
 ભુક્ષીત ભાવે સીવ આરામે આસરતાં, કરમરૂપ મળદુત રેહેસેજ
 નહીં અને જનમ જરા મર્ણરૂપ પરીશ્રમ રહીત થાવા યોગ્ય એ
 ભિંંજી પરમાણુ છે, એ સરદીનાં ભાવને પોહોચાડે છે, અને
 આભા વાંતરૂપ સરદિ પારવાનો કારણ ખરેખર જ્ઞાની જનોને
 મન ભાવેજો છે, એજ દુખ અંતકારક છે.

સાધુ સંગતે ૧૦ ગુણ પ્રાપ્ત થાય તે વિષે.

ગરબી.

વેરાઘ ગીયારે વેરાઈ ગીયા, લીલા લવીંગડા વેરાઘ ગીયા—એ રાગ.
 વૈરાંગીયારે વૈરાગીયા, મુનિ મંગલ સંગ વૈરાગીયા—ટેક.
 મુનિ સંગત કરો દસ ગુણ જિજ્ઞેરે, વિવહા પતંતિમાં વિરેં કીયા. મુ-૧.
 સમકીત ગુણુની વૃધી પેહેલેરે, બિજે માત્ર ગુણુ વેગેં લિયા. મુ-૨.
 વિનય રીત લઘુ વૃધિની ત્રીજેરે, ચોથે વરત ગુણુ લાભેં થિયા. મુ-૩.
 સંજ્ઞમ ગુણુ સુધ પંચમે આયોરે, છડે નિરંતર સહવાસીયા. મુ-૪.
 તપ ગુણુ વૃધી સામે હોવેરે, અષ્ટમે કૃમ ગત દુરે રીયા. મુ-૫.

ક્રોધ તજી ક્ષેમાં નવ મેં ધરસેરે, દસમે સીવ શ્રમા કરાઈ રહ્યા. મુ-૬.
એ દસ ગુણને અંગમે લીજોરે, રિઝી ઉમેદવારેં રસ પિયા. મુ-૭.

નેમનાથનિ હુમરી.

નેમ પ્રભુજીએ જોગ લીધો, ગીરનારકી ખતા જા હુંગરીયા—એ રાગ.
નેમ પ્રભુ નિજ નાર તજી, ગીરનાર ગયા પસુ હુંગરીયારે. ને-૦—ટેક.
સિવાદેવિ નાંદ સાંમ સધિર ધર, રથ ધારક મુખ્ય ઐચરીયારે. ને-૧.
એક જહાંન મુજ કરકેં મેલાપે, બનચર સખ મન સૌચરીયારે. ને-૨.
ઐર કરીને સખ વૈર હરનકું, સાંમ સહસા બન પાંચરીયારે. ને-૩.
જગત જાલકી ગાલ મીટા વન, સાંમ ને માહા શ્રત આદરીયારે. ને-૪.
સાંમ સુમત ધર કુંજ ગલનમે, કેસર ગીરવર ટૌચરિયારે. ને-૫.
ઉમેદવાર કર પુરન પ્રિત ધર, ચરન કમલ ચિત મૈધરીયારે. ને-૬.

ભાવ ગંગાયે તીર્થ કરનાર સ્નાન દેવ પુજા જન્મ વિષે ઝિઝોટિ હુમરી.

ખીંગરી કૌન સુધારે નાથ ખીના ખી-૦—એ રાગ.

એ કાંમત ભર ગંગ ગગનપર, ઝરન ઝરત ધર પરતારે. એ-૦—ટેક.
અવસર પૈતી કે સુસમ હુસમે, આર્ય ક્ષેત્રે ગંગ આઈરે;
સમ્ દમ્ ત્રટ જલ માંન નિરમલ, ઉપ્સમકી લૌલ સવાઈરે. એ-૦-૧.
વેધક વૈદ ત્રી મેલ નીવારન, સારન આપ કમાઈરે;
તુરીય સંઘ સખ સાજ સજી કર, સકલ જનકું આઈરે. એ-૦-૨.
વિપ્ર્યાં બરકું નિવરક ધારક, ચેતાંબર ચિત લાઈરે;
ધિરજ ધર તટની અવ ગાહત, નિરમલ હોત વાં નાઈરે. એ-૦-૩.
સ્તાનાંતર નિજ અંતર દેવલ, દેવ ખીરાજે ત્યાં આઈરે;
ધ્યાન ધુપ કર જ્ઞાન પુણ્ય ધર, આતમ જીન અરચાઈરે. એ-૦-૪.

પુજાંતર ધન ધાનક ચરી દલ, ચુરે કેવલ પદ પાઈરે;
ઉમેદચંદ્રકે પ્રાંત જીવન સખ, સિવ નગર પહુચાઈરે. એ૦—૫.

શ્રી રાજેમતીની વિનંતી કરેલ તે વીધે.

રાગ ખિભાસ.

આજ તો સખીરી કોઈ કાનકું મનાવેરે—એ રાગ.

આજ તો સખીરી કોઈ સાંમ કું ખતાવેરે, સામ૦ મેરે પ્રાનકું બ૦
ખ્યારા પ્રા૦ આ૦—ટેક!

સાંમ તો નમેરી મેરી પીર કુંજન હેરીરે;
રોપ તો ઉછેરી ચેરી ચિત કકું સતાવો, ખ્યારે ચિ૦ આજ —૧.
ધસકી પીછેરી મેરી સાન તો જલેરી રે;
ગુંજ કકું ખોલાવો મેરી ટેકકું નતાવો. ખ્યારે ટેક૦ આ૦—૨.
સાંમનિ સતાવે યાકું જોગ ક્યું સોલાવેરે;
ખેલ કરી જૈયો જાણે આંગણે નટાવો, ખ્યારે આંગ૦ આ૦—૩.
ગુંજ તો ચુનાકી મેરી મેરે સુખ આકરે;
જોગ મે જુલાઈ મેરા નાંમ ક્યું ખતાવી, ખ્યારે નાંમ૦ આ૦—૪.
નેમ ન રીઝાય બન ચર પંજરે ખીજાયરે;
જલાંત સેં સમેરી હોકેં આપકું ચેતાવો, ખ્યારે આપ૦ આ૦—૫.
ખીનતિ ઉમેદવારે સુણો કૌ હમારીરે;
જગરો મચાવો સજીલ નેમકો પતાવો, ખ્યારે નેમ૦ આ૦—૬.

ઉપદેસની ભૈરવી સવારમાં ગવાય તે.

આલમ્ છરી યાંત મારો ખ્યામ—એ રાગ.

આલમ્ સુખ ખ્યાર ન ધારો સાર, આલમ્ સુખ ખ્યાર ન ધારો સાર—ટેક.
પ્રતંગ રંગ સમ બહીર બરતીરે, તેરા મરનાકે અંતે સંગ નાપ્.

આલ૦—૧.

તન્ ધન્ જૈઅન વરી તેરા નૈ થિરતેરે, જલ વત ઝર ઝર સઅ જય.

આલ૦—૨.

રૂપ હુકમ્ તેરા રૈના ન પાવેરે, તેરા નૈનાંકિ આગું ખીરલાય;

આલ૦—૩.

સાંઈ સમર લૌલા ચિતકું અસ કર, તેરા ખેવા તો પાર હોઈ જય.

આલ૦—૪.

ઉમેદવારે જૌલા ચરન પરકર, તેરી જૈનાકી ચારી અલ જય.

આલ૦—૫.

રાગ ભૈરવિ ઉપર પરમાણે.

આલમ્ મિલનાં કરાવો સાંમ, આલમ્—ટેક.

સીવ સામા તો મેરી જૈરન હૌકર, મેરા પિયાકું ચાહાતિ ભરમાંન.

આલ૦—૧.

ભોલપ અસ સેં મૈન પિછાંનીરે, તેં તો મોસે કીતી અહીમાંન.

આલ૦—૨.

સાહકી મતી મૈરી સાંમ ન જાંનિરે, તોસેં મિલનેકિ સદા ચાંહાંન.

આલ૦—૩.

સિવ સાંમની સંગે મિલ્ કેં રહુંગીરે, બજી જાંતુગી મેરા દિલ જાંન.

આલ૦—૪.

નેમ ત્રિયા કે અય શ્રવન ધર કર, મૈર કરકેં દેવત સિવ દાંન.

આલ૦—૫.

નિજ ઉમેદવારે નમન કરુંગીરે, તેરા ગુનકા કરેં મે તો ગાંન.

આલ૦—૬.

સમકીત પાંમવા વિસે છોગુણ વર્ણન.

બનજશે.

- મોષ છોડ કહાં કું સધાર્યા, નંદ લાલ મુસાંફર ખ્યારા—એ રાગ.
 એક અર્જ મુશો નર નારી, સમકીત રતન ગુણુ ભારી—ટેક.
 શ્રી વિર જીજુદ મુખ વાંણી, દુખ હરણુ ભવી પહીચાણી જી,
 તીહાં લહે સમ્યગ મુખકારી. સમ૦—૧.
 ખટ ગુણુ ધરે નિજ અંગે, તસ સમ્યગ હોવે ગુર સંગે જી,
 તેહ સાચ કહું વિસ્તારી. સમ૦—૨.
 ખટ કાય જગતમે પ્રાણી, દીયે અભય દાંત ^૧દયા આણી જી,
 તેહ લહે સમ્યગ ઉર ધારી. સમ૦—૩.
 સત્ય ^૨વચન ગુણુ જેહરા તો, તેને ધર્મકરણી સંગ નાતો, જી,
 તેહ સમ્યગ વરી લહે પારી. સમ૦—૪.
 અંતરંગે ^૩સિયગ જેહ પાળે, તેહ જ્યણાં મારગ અંજવાળે જી,
 તેહ લહે સમ્યગ બલહારી. સમ૦—૫.
 દુખદાઇ પરીગૃહ જાંણી, તસ આસ ધરે નહી નાણી જી,
^૪દ્રવ ભાવે તજે મનવારી. સમ૦—૬.
 વળી જેહ સમગ ગુણુ માયે, તેહ ^૫પુદ્ગળ ભાવે ન રાયે જી,
 તેહ હોવે જગત સીરદારી. સમ૦—૭.
 દ્રવ્યભાવ ^૬સંજમ ગુણુ પાળે, તેહ કર્મી ગમણુ દુખ ટાળે જી,
 તેહ સમ્યગા ચરણુ અણુગારી. સમ૦—૮.
 ખટ કારણુ સમકીત જાંણો, તેહ ભવિયણુ નિજ દિવ આંણો જી,
 તેથિ હોસે જનમ મુખકારી. સમ૦—૯.
 દ્રવ્યભાવ દેવ પહીચાંણો, દ્રવ્યભાવે ગુર ગુણુ માંણો જી,
 દ્રવ્ય ભાવ ધર્મ ભવતારી. સમ૦—૧૦.
 એહ ત્રિણુ તત્ત્વ કીયારી, નર નારી આપ વિચારી જી,
 વરો આપ તાપ નીવારી. સમ૦—૧૧.

સત સઠ બેદનુયથી જોલે, સમકીત રચણ છે અમોલે જી,
કહું જ્ઞાન દરસ વીચારી. સમ-૧૨.

તેહ કેવળ જ્ઞાન પદ પાછ, એમા રતિ વિસમય પીણ નાંછ જી
મોય અર્જ લેજ્યો ઉપગારી. સમ-૧૩.

એહ ખટ જોલ ને દિલ ધારો, તજી કુમત મિથ્યા ધર પારો જી,
એમ ધરો તે ઉમેદવારી. સમ-૧૪.

ભાવાર્થ, અહો માંહાંનું ભાવ, સમ્યક્ પ્રાપ્ત કરનાર ખટ
ગુણ લક્ષણ ધરનાંર જનો, ૬૭-જોલ પ્રાપ્તી પામીને અનાણુ તી-
મરતાથી, ઝોસરી, જ્ઞાન પ્રકાસમાં સ્થિતો.

આઠ જોલ ધારે તે તિરથંકરનો મરગ પાળે તે વિષે.

ઈંદ્ર સભામાં ગવાતી.

રાગ ગજલ.

ધરસેં ઇલાં કૈાન ખુદા કે લીય લાયા મુજકું,

કે સીતમ્બાર ને સુતેસે જગાયા મુજકું—એ રાગ,

આજ અરજ ધાર મુનિ સાજ નિજ કાજકું,

ગિન રાજ સિરતાજ એમ વાય વદતા તુજકું;

જોલ અષ્ટ આચારોયે પાંસરો સુખતકું,

જનરાજ ફેરે મારગેં યે સાંચરે ખુસામતકું. ૧.

૧ ખંતિકર જાંહાનપર પ્રાંન મત હારી તું,

ગિવતરકી હું આસ વિસવાસ સેં મયાં કરી તું;

૨ દંતિ પણો આદરે તે સાંચરે યે મારગે,

ગ્રામ ધર્મ આપ વસેં કર્કેં સિધાર્યા શ્વરગે. ૨.

મુનિ મહા ભાગ રસ ત્યાગ કરે શ્વાદનકું,

અર્સ નિર્સ લાલ લેઈ રગત રહે આનંદકું;

ફુવાર પંચા શ્રવ કે ફૂલગ ધૃત લેનકું,

આરત હરી આપકીરે જાપ જાપ વેમનકું. ૩.
 પઆવ સક નિસ દિન અંતમે સદારતી,
 દુઃકૃત્ય હરણુ આપ તરણુ જૈન મતમાં વરતી;
 વસ્ત સકળ આદરી નિ જિતી ચાર માંવસે,
 મુળ ઉતર દોષ અવસાન અંતરમાં ગમસે. ૪.
 સત્ય' જીવહાર લયા દોષ મુખ જનનતું,
 જન રાજકી હે આજ્ઞા જિવેક કરતા મન તું;
 મર્મ ઉપર આપસે ન બોલે સમો લે અતિ,
 મર્મ માહા પાતકી રે ધાતકી વરે અરતી. ૫.
 જો અષ્ટ ગુણુ આદરે મુનિ તરે સમારસે,
 તસ લાભ માહા ભાગ વરી જૈન માર્ગમાં રમસે;
 આજ શકત કાજ મીજે પાર પમાંયા જકું,
 હમેદ વારી આપ મહારાજ કુંમિ નૈ મીજે કું. ૬.

રાગ હોરી.

અસંત માસ રંગરસે આયો, આયોરે; અસંત માસ રંગરસે આયો,
 મુનિ જને ખેલ રચાયોરે. અસંત માસ૦ - ૮૬.
 સાસન બાગમે સંત મિલ આપ, ધિરજ કાજ ભીરાયો;
 અરી અરીજાલા ધીર૦,
 પ્રેમ પુરન સમજીત પિયકારી, ઉતસે હાથ મિલાયો;
 જ્ઞાન ગુલાબમે ભરાયોરે, અસંત માસ૦—૧.
 • પુનં પતંગસે સત્ય ઘટ ભરકે, સંત મંડળ છીટકાયો;
 અરી અરીજાલા સંત૦
 વેરાગ ઉપરણી ને મુળ ગુણુ મુગટ, વિનય કો વાઘો બિંનયો;
 મુગ્ધ મન સત્યકો રીઝાયોરે. અસંત માસ૦—૨.
 હરીયા અબીલ આગમ લે અરગન, ગુપ્તી ગુલાલ સદાયો;
 અરી૦ ગુપ્તી

નિનુ દરજ સખ આપે મિત્રાકર, પૃતિતી દેઠ પાત્ર ભરાયો;
મુઠ ભર ભરકે કે' કિડાયોરે. અસંત માસ૦—૩.
ખમ્ દમ્ સમ્કિ સુગંધ આપો, ચંદન શ્વાંતિ અરચાયો;
અરી૦ ચંદ૦

તપ જપ મેચા મીઠાઇ નીરોપમ, સત્યદ્રો તંબોલ ચવાયો;
મુનિ મુખ લાલ રંગાયોરે. અસંત માસ૦—૪.
સ્વાદ વાદ કા મૃદંગ મહુરા, બેના વિવેક અન્તયો;
અરી૦ બેના૦

સુમતિ નિવરતી સખી દોનું સંગસે, જ્ઞાનસે ગુક મચાયો;
આનંદ અનુભવ દરસાયોરે. અસંત માસ૦—૫.
ઝેરી ખીચ ખેલ મુશુંદકો ઉમંગસે, છનકે દુવારે રચાયો;
અરી૦ છન૦

આનમરાંમ કરમ મળ તજકે, અમરાંરે પુરમે' સિધાયો;
ઉમેદવારે ફાગમે ગાયોરે. અસંત માસ૦—૬.

ભાવાર્થ, અહો જન્મવાસી, જન્મ જનનમાં કર્મોનુસારે', વિ-
કળ તાળનો ભાવ રોઇ, અસંત માસમાં. નિરલજ પણો આચર્યું
કરી પોતીકા શ્વભાવને ભુલી જઈને. એકાંત અનાર્થ મતી વસે', પ્રા-
ણ ભુત જીવ સત્વ, અદાર દ્રવ્યદીસા અથવા, ભાવદીસાથી,
પ્રગટ થયેલા, ત્રસ સ્થાવર, જીવાર્થિ, સુખાર્થિનો પ્રાણપહાર ક-
રી, જીવમ આરંભ ને વસ વરતી, પુદ્ગળી ભાવ ને અનુસારે, અ-
પવન્દ બોલી, પૃથ્વ્યાદીનો, આરંભ સમારંભાદી, કૃતવ્યતાએ,
જ્ઞાન દરસણુ રૂપ સુખપિંડ વસ્તુને કર્મ રૂપ મળમાં, રજાવે છે,
છતી આઃશ્ર્વય, નૈ નૈ એમ ન કરતાં, સંજ્ઞત રૂપ, શ્વજ્ઞોનાં મંડળ
વત, અસંત માસની, ભાવના રૂપ ખેલ કરી જ્ઞાન ગાયન, વાગ્ન
વાજુત્ર, ખાન પાન તંબોળ, આદે, શકળ મીજલસના સંગવડમાં,
એ, રામતી રમતાં, જનમ લામ, પ્રાપ્ત કેમ ન હોવે, હોવેજ,
છતી ભાવ.

શ્રી દયા મારગે વરતનારાયોને પુન્યોદયે ૧૦

ગુણ પ્રગટ તે વિષે, રાગ હોરી.

નિરવચનગુણુંદ મુખ વાંણી, વાણીરે, નિરવચનગુણુંદ મુખ વાણી;
વાંણી રસ સુધા કે સમાણીરે, નિરવચન—ટેક.

દયા ધરમકી ખાત સુશુદ્ધ, ભવિન્ન સત ચિત આણી,
અરી૦ ભ૦

નિસંક પણે જ્ઞાન નયન ઉઘેરી, ખટ કાય જંત પછીચાણી;
હવતદાન દીજે સનાણીરે. નિરવચન—૧.

સુત્રભ બોધિ જન દયા નિત કરિજે, દયાસે દસ ગુણુ ગ્નણી;
અરી૦ દયા૦

^૧આકિ દિર્ઘ વળી ^૨કાયા નીરોગી, ^૩રૂપ અનોપમ માંણી;
^૪દ્વનવંત પદ તસ હાંણીરે. નિરવચન—૨.

^૫માંછિત ભોગ મીઝે મનવારે, સકળ ^૬સંતોષકી ખાંણી;
અરી૦ સક૦

દયાવંત ^૭નર દેવ સુપદવિ, દયા ^૮સુર દેવ નીચાંણી,
ઉહાં દસ મુખ રચાંણીરે. નિરવચન—૩.

દયા ધરમસે ^૯મુનિ પદ પાવે, ત્રયો દસ નામ થપાણી;
અરી૦ ત્રયો૦

સકળ કરમ મળ તજકેં ગુણાકર, અંતમે હોવે ^{૧૦}નિર વાંણી,
ઉમેદવારે દયા પ્રમાંણીરે. નિરવચન—૪.

ભાવાર્થ, અહો પુન્યાતમાં, જોયો કે એ વિતરાગતી, નિર-
વચ વાણી, એ નીરાપક્ષપણે, સુધ્ય, સકળ જંત ને, હિતોપદેસ
પ્રતક્ષપણે, સિધાંતમાં, તત્વ મારગ દરસાવે, તે નિઃસંક છે, પિ-
ણુ આશ્ચર્ય જો, આ જગતમાં, ક્રીયાવાદીના ૧૮૦ મત છે, અક્રીયા
વાદીના ૮૪ મત છે, ૬૭ અજ્ઞાન વાદીના મત છે, ને ૩૨ વિન-
સ વાદીનાં મત છે એમ કુલ ૩૬૩, મત પોતપોતાના મતાનુ

સારે, વરતે છે, તેમાં પોતપોતાના મતની ટ્રેડાઈને, અરથે, અ-
નેક, જ્ઞાતના પ્રબ્ધાવૃત્તી રૂપ સાચ્છોનો, વાખ્યા, પરંપી મત દ્રઢ-
તાપણો, ધરાવે છે, અને દયા સત્ય છે ને દયા ધર્મનો મુળ છે,
ઝોમ પરંપતા, વિચરે છે, પણ તે શરવ સાચ્છોમાં આદ્યંત મ-
ધ્ય, વૃવરતારાઓ, પૃથગ્ત પૃથગ્ત, ભાવ છે, દયા ત્યા પ્રાણ વધ્ય,
એ એ સહ, સર્વ મતે, પ્રતક્ષ દેખાવ માલમ પડે છે, ને તે પર-
માણે, નીપજનપે પણ છે ને, તે આરંભાદીથી, અનિવ્રતમાન, થ-
કાજ વીચરે છે તો તે, ભાવનાયિ કિલગીને, શકળ જંતને સુખા-
ર્થિ જૈન મત, મુધારસવાંણી, નીરવધનો, ખાન કરી જ્ઞાન નૈત્ર ખો-
લી, અવીલોકન, કરતાં, પ્રતક્ષ ભાવ દીસે છે, જે આદ્યંત મધ્ય-
માં, નીરવધજ પરંપણા, અને સાવધન નીરાકરણ છે, ને તે સ-
મ યોધનુ ઉસાહ ભાવે અગરણ, કરતાં, મુધ ઉપયોગી, વરતારે,
વરતતાં, અકર્મી પદનો, પ્રાપ્ત પણો, ઉદેશ્યજ, બળી, ઉપસમ
રસમાં મદતાં દયાને અનુસારે, મુખ દ્રા પુન્મોદયથી, દસ જ્ઞ-
તનું લાલ જગ્ત વાસનો પીણ મીઠે છે, પીછે દ્રાગાંતરે, મુન્મ
માર્ગ નીસર્ણિ કપકપણો અવસ્ય પ્રગટે, છતીભાવ.

પરભાતી નીત્ય કૃત્યની.

રાગ રાંમગરી.

જ્ઞેયનમેરે દીજ્ઞાની કાયા, તે મુખ રાંમ ખીસારીરે—એ રાગ.
જ્ઞગોનેરે મારા ઉતમ પ્રાણી, કાજ સમારો સવેરેરે—એ ટેક.
મિથ્યાત રૂપ રજની કે અતે, જ્ઞાત અરક ઉદીયયોરે—જ્ઞગો ૦ ૧.
સંત સરોવર કુરણાં જળમ્, ભરેલો ગુણ તો ગહીરેરે;
કિંજાલ ઉપસમ આપ સુહંકર, આવે વચન કિલહીરેરે—જ્ઞગો ૦ ૨.
સંતોપ કળસ મેં કુરણારે જળભર, મંજણ વિધ નીત કીજેરે;
કર્મ મળ પરશ્વેદ નીવારણ, નીજ અંતર જેમ રીઝેરે.—જ્ઞગો ૦ ૩.

અનિત ભાવનાકો પહીર પિતાંબર, ધ્યાન ધરમ ચિત દીજેરે,
 વૈરાગ રસ સેં રાગ નિવારી, નિજરા કરી ફળ લીજેરે—જગો ૦ ૪.
 નિત કૃતવ્ય એહ જાણી તમેરો, અવસર મમત મત હોરોરે;
 ઉમેદચંદ્ર કહો આપ પિયારી, કરોતે કાજ ભલેરોરે— જગો ૦ ૫.

પરભાતી રાગ વેળાવળ.

ઝાડ અનોપમ ધર્મનો, મારે આગણે રોષ્યું—એ રાગ.

આજ અરજ સખી માહેરી, સાંભળ ને મન ભાવે;
 સુખ સેજયિ જગતાં, વાન સુણી વડદાવે. આ ૦—૧.

સુરપતિ મન રળી આવીયા, સમોસરણુ રચાવે;
 ત્રિસલા નંદન વિરજી, નિજ આણુ મનાવે. આ ૦—૨.

સંઘ સકળ મન રંગ સું, નમણુ કરવાતે ભાવે;
 કરી સજ્જા સાંમટિ, સમોસરણુમાં જાવે. આ ૦—૩.

વિર વચન પર ભાવના, કરસે સંઘની સાથે;
 નિજ નિજ ઉદયનાં ભાવયિ, ગૃહસે નિજ દાથે. આ ૦—૪.

ચાલો સખીરે હવે વેગ સું, સમોસરણુમાં જાધયે;
 જ્ઞાન વચન પુરભાવના, ત્રિસલા નંદનિ લેયે. આ ૦—૫.

એમ સોહાગણુ સુંદરી, લેજો લાંણુ સભાવે;
 ઉમેદવારી તો એહ વિન્યાં, કોઈ કામ ન આવે. આ ૦—૬.

ભાવર્થ, એક દિન, શ્રી વીરનો સમોસરણુ, પ્રગટ હોવાના
 વખતમાં સુમતી રૂપ સખી, નિવરતી સખીને, કહે છે, અહો બ-
 દીતી, સુભ ઉદે ભાવનો જોગ, આજ પ્રગટ થયો, કાંજે, મે
 એકવી વાતનો, અનુભવ આજ અજ્ઞાન રૂપ નિંદ્રાથી જગતાંજ
 સાંભળ્યો જે, ત્રિસલા નંદન વીર શ્યામી, સમોસણુ ખીરાજે છે,
 તે આજ પરભાવના, કરે છે, તે જ્ઞાન દરસન રૂપ પરભાવનાનો
 લાભ લેયા, આજ જ્ઞાન રૂપ સુર્ય, ઉદયના કાળમાં, સર્વ ભવી પ્રા-

છી શજ ચૈને જય છે, માટે હે નીવરતિ સખી, ચાલ, હું સુમ-
તીની, લારે, આજ વીરની વાંણી રૂપ, પરભાવના લૈ, ને, પર્મ સં-
તોષનો લાભ લીજો, એવી રીતે, સમકીત પ્રાપ્ત થાવાના કાળમાં,
બધી પ્રાણીયો, વીરને વાંદીને, ધર્મ યૌધ રૂપ પરભાવના, લૈ, મો-
ક્ષ ધર્મ રૂપ, મંદીરે, પહુંચે છે, તેમજ અહો, જગતવાસી સાં-
મીનીયો, ખાંડ પ્રમુખના ચાર પતાસાના, લોભવસેં પડીને, પો-
તાના ધર્મ રૂપ ધરનો, કારજ ભુલી જઈને, લોભે વાહીધકી, અ-
જોગતા પરભાવના લેતાં સમર સમાયકા દીકનો અલાભ હોસે,
એવો અવગુણ પુદ્ગળની વસ્તુનો છે, તે છાંડીને, યૌધ રૂપ, લાં-
ણ લીયો તે લાંણુ અખુટ છે ને શ્વપદને પોહોચાડવાનો હેતુ છે,
એ નીસંદેહ.

પરભાતી ભૈરવિ.

ભોર ભયો ભોર ભયો, પ્રાણીલાલ જગોરે—એ રાગ.

રજની ગમાઈ સારી, ભુલ ન ખીચારીરે. ભુલ૦, પ્રાણીભુલ૦ રજ૦ ટેક.

ભૂમના મે ભુલ્યો પ્રાણી, કામ કયું ન મારીરે;

વિખે રસ રાચી જીન, નામ કું ખીસારીરે. રજ૦—૧.

કામકિ કમાઈ લાઇ, માંનમે નમાઇરે;

જૈનકું ન ગાઈ લવ, રાસકું બઢાઇરે. રજ૦—૨.

સાધકી સગાઇ નાંઇ, કુમતમે રમાઈરે;

સુમત ના બોલાઇ કાંઈ, ગમત ચિત ચાઇરે. રજ૦—૩.

એક દિન એસી આઇ, દુઃખનકી સરાઇરે;

સાથ તો ન આવે કાંઇ, ખુલે હાથ જઈરે. રજ૦—૪.

એમ જાણી પ્રાણી મેરી, અર્જ ચિત હેરીરે;

જ્ઞાનકી કમાઇ તેરી, સાંઝ ને સવેરીરે. રજ૦—૫.

આપકી કમાઈ કીજે, આપ દીલ રીઝેરે;

ઉમેદવાર સાર ધારી, આપ પદ લીજેરે.

૨૪૦—૬.

શ્રી ચંદન ખાળાની પરભાતી વરણન.

રાગ મલાર.

ખંદલો છે ચતુરસુખનંરે, બેની તેરો ખંદલો છે ચતુરસુખનં—એ રાગ.
ચંદનાકી પીરકો નીવારરે, વીરબેની ચંદનાકી પીરકો નિવાર—ટેક
ત્રીસલાકો નંદન જગતકો વંદન, ત્રયોદસ અભિગૃહો ધારરે. વિ૦-૧.
દુવાલસ વચ નયને નીહારીરે, ખહુડ તપી છે મનવારરે. વિ૦-૨.
વિસમિત સતી વીલપત અતિરે, નયનાં સું પરે જલધારરે-વિ૦-૩.
વિલપત બાઈ નીહારતે આછરે, બાકુળા લૈ કરકું પસારરે. વિ૦-૪.
વિરૂપ ગત સખ મંગળ રચાવત, તનપર ધરે સણુગારરે. વિ૦-૫.
વ્રત ગૃહી સતિ જગ ગરૂ સંગતી, જાઈ જ્યુરી સીવ પુર બારરે. વિ૦-૬.
ઉમેદવાર ધર સતિ ગુણ અનુસર, નિતનિત હરખ અપારરે. વિ૦-૭.

શ્રી આદેસરજીની પરભાતી.

રાગ સામેરી.

. સાવરીયે પધારેરે મેતાજીની કુંભરીરે—એ રાગમાં ગવાય.

લગની હમારીરે લાગી જગનાથસુરે, ઉદયલ બાગનો અંકુર,
જબ જ્યાનંદરે મરદેવા નંદજીરે, વસે મુગ હછડા હજુર;
લગની હમારીરે લાગી જગનાથસુરે. ૧.
જુગળા ને ધર્મરે વારણ સાહેબોરે, તારણ સંધને ઉદાર,
ધારણ ધર્મરે સીવ સુખ કારણોરે, કારજ સકળ સુધાર;
લગની હમારીરે લાગી જગનાથસુરે. ૨.
વરસ દિહાડેરે ઈશૂ રસ ધારસુરે, પ્રતી લાભે અંસરે કુંમાર,
જુગાદિ જીજ્ઞાસેરે કરમે કરે પાંતસુરે, વરસે ત્યાં રચણીને ધાર;

લગની હમારીરે લાગી જગનાથસુરે. ૩.

કરમ ચઉ ટાળીરે દેવળ સમાં વસેરે, સીવપુર નગરનોં ધાંમ,
અજર અમરરે અવિન્યાસી ઝાહેરેરે, નીજ પદે સારેલારે કાંમ;
લગની હમારીરે લાગી જગનાથસુરે. ૪.

સરણા યરનેરે સમેરી નીલાળજોરે, ટાળજો કર્મનો પાસ,
કરને જુગળરે જોડી સીર નામી દેરે. ઉમેદચંદ મનમે ઉલાસ;
લગની હમારીરે લાગી જગનાથસુરે. ૫.

(સમંત.)

ચાર તિર્થરૂપ વેપારી જનનિ ઓળગ કરે છે.

પરભાતી માફ રાગ.

ધુમરનિરે એલીરે માયા તારી, ધુમરનીરે એલી—એ રાગ.
આંવેલ આસ ભર્યારે, આવેલ આસ ભર્યારે, જનંદા અમે આ૦—ટેક.
અમે તો દેસાઉરી વણજ વેપારીરે, ચક્રગત પુરમાં ફર્યારે.

ચ૦ જ૦—૧.

લખતો ચક્રરાસીયે ઉપગ્રામ ધારીને, વસીયા જૈ તીહાં ચિત લાર;
આ, લાલ ન દેખત કઉ વસ્ત ગ્રાહમે, પુદગલમે તો ન ઠર્યારે.

પુ૦ જ૦—૨.

આ, જસનિ લયા તુજ શ્રવણ સુણી અમે, વિદેસમાં મુતી જન પાંસ;
આ, હરખીત ચિત અમે સાચકું મીલાઈરે, તિહારે ચર્ણમે આસધારે.

તી૦ જ૦—૩.

આ, અરજ હમારી ધારી સાહેબ વીચારીને, દેજ્યો મોયે તમ પુર વાસ;
આ, આસ તો વણજકી પુરવું એ વાસરે, એમ કહી વાસ ત્યાં કર્યારે.

એ૦ જ૦—૪.

આ, દલાલી જીણુંદકી ભાવ તો સુંમાલમે, સાહ સગ સંધ હરખાત;

[૧૦૧]

આ, વણુજડી કમાઈ લૈ સીવ શ્રગ જાઈરે, ઉમેદવારે જુમણુ તો હયાંરે.

ઉ૦ જી૦—૫.

શ્રી અયમંતા મુનિની ઢાળનો વરણુ.

(દોહા.)

શ્રી ગુરૂ ચરણુ કમળ નમી, ત્રિવિધે ખે કર જોડ;
અયમંતા મુની ગુણુ ગાડ. આગસ અગગો છોડ. ૧.
પોળાસ પુર સોહામણો, રિધી સકળ ભરપુર;
શ્રી વન પરિ શ્રમે રાજતો, દેખતાં હરખે ઉર. ૨.
વિજય વૃષ છે પુરપતી, શ્રી દેવિ તસ નાર;
તસ તનુજ ગુણુ આગગો, અયમંત નામે કુમાર. ૩.

ઢાળ ૧.

વિચરંતા નેમી જીણેસર આવીયારે—એ દેસી.

વિચરતા વિર જીણેસર આવીયારે, પુરવાનું પુર્વ તે કરતા વીહાર;
ચક્રદય સહસ મુની સંગે સોભતારે, ગુણુમણી સકળ ગુણુનાં ભંડાર;
ભવિજન વંદોરે જગ ગુરૂ ભાવસુંરે—ટેક. ૧.

વન પાળક આવી દીપે વધામણીરે, હરખ્યા તે વિન્યા દીક નરનાર;
સજ્જ મેળવિ સકળ ગ્રહી ભાવસુંરે, આવી નમ્યાં વિરચરણુ સખ સાર.

ભ૦—૨.

વિર જીણેસર દિધે ધર્મ દેસનાંરે, સાંભળીનેં હરખે ભવીક ચિંતસાર;
દેસનાં અંતે સકળ મન ભાવસુંરે, વંદીને વળયા વીન્યાદીક નરનાર.

ભ૦—૩.

તિણુ સમે સીખ વડારે જન વિરનારે, ગુણુ મણી સોહે ગોયમ ગુણુધાર;
પુરવ ચક્રદ નાણુ ચક્ર આગળારે, વૃત ધર ભવીજનને હેતકાર.

ભ૦—૪.

જાત કુળ બળ રૂપ તપ સંપનાંરે, લાઘવને વિપુલ તે જીલબ્ધધાર;
છઠ્ઠા અમણુ કરે ચિર કાળનારે, ક્ષેમાં ધર સદા સુમત અણુગાર.

ભ૦—૫.

એક દિન છઠ્ઠા અમણુને પારણેરે, તવ તિહાં ઈંદ્રભુતી મુનીરાય;
સઝાય કરી પોરસી જાણી આગળીરે, પોરસીયે ખીજી યે ધ્યાન સવાય.

ભ૦—૬.

ભિક્ષાનો કાળ જોઈ વીર નંદનોરે, ધ્યાનાંતરે ધીર ધરી ચિંત સાય;
સમ ભાવિ આપ રક્ષણુ ઉજ્જમાળસુરે, ઉપગૃણાંદિક પુંજી ગ્રહે હાથ.

ભ૦—૭.

વિર તણે ચર્ણુકમળ સીરનાંમીનેરે, આંણા ગ્રહી જાય પોળાસ પુરમાંય;
ધરીયામાં ચાલે જુગ ભુમી લેખનેરે, રક્ષણુ તો કરણુ તેહ અટ કાય.

ભ૦—૮.

ગૌતમનાંયુજીતોધણાંછેકેમ વર્ણુવુંરે, ભવિજ્જેજ્યો વિવહા પનંતિ મોઝાર;
પ્રથમ સંધેણુ સંહણે મન લોભતોરે, રતી નહી પ્રમત તણોરે વિકાર.

ભ૦—૯.

અનુતર વાસીયિ અધિક સોહ્યાંમણોરે, ગણુધર રૂપ છઠા અંગ આદ;
અમ દમ સમ મન નહી રાગ દ્વેષમારે, નિજ સુધ કૃત્યમે નહી પરમાદ.

ભ૦—૧૦.

ધર ધર દુરતા તે ગૌતમ ગૌતરીરે, ઉચ નિચ મધ્યમ કુળ આગાર;
લાભ અલાભ સમે સમ ભાવનારે, નિરમમ વિનયવંત તે મનવાર.

ભ૦—૧૧.

હાળ યે ગુરુ ગૌતમ ગુણ આસરીરે, નમુ નમુ તસ ચરણે ધરી પ્યાર;
મુની ઉમેદચંદ કહે અયમંતાનોરે, ભવિ સંજો આગે સુતર અધિકાર.

ભ૦—૧૨.

(હોહા.)

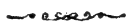
તિણુ સમે વીજ્યાનંદ, અયમંતોરે કુમાર;

- મંજન કરિ વિભૂષા સહી, ધરી વિવીધ સણગાર. ૧.
 સાથ સકળ તે મેળવ્યો, અનેક કુમરી કુમાર;
 લધુ વૃધ નિજ થકી ઘણા, ચેટક ચેટકી નાર. ૨.
 નિજ મંદિરથી સંચરી, આવ્યો પુરનિ બગર;
 ઇંદ્ર મોહવ મધુ દિન તણો, તિહાં ફિડે તે કુમાર. ૩.

ઢાળ ૨.

- અરીહંત આવ્યારે ચંપાવન કે ઉઘાન્—એ દેસી.
 ગૌતમ આવ્યારે પોળાસ પુરનિ બગર,
 ધર્મ ઘોરિંધરે ગજ ગતે તેહ અણગાર;
 ઇંદ્ર મોહોછવેરે રમતા તેહ કુમાર,
 નયણાથિ દેખેરે આવંતા તેહ અણગાર—ટેક.
 ચાલ, તવ તે કુંભર હરખ ધરીને, રાંમતિ છાંડે તે લાજ વરીને,
 મોહોછવ ભોંભિથી તેહ આસરીને,
 ઉથલો, ગૌતમ હજુરેરે ઉભો તેહ કુમાર,
 એ કર જોડીરે સીર નામી વંદે તિવાર. ગૌં ૧૦ ધ૦—૧.
 ચાલ, અયમંતો બોલતો તેહજ હાંમે, શ્વામીજી પુરમાં ફીરે કુણુ કામે,
 વિગત કહો પ્રભુ આપ ગુણુ નામે,
 ઉથલો, ગૌતમ બોલેરે સુણુજે વચન સંભાળ,
 નિચંથ અમેરે ખટ કાય જંત રખવાળ. ગૌં ૧૦ ધ૦—૨.
 ચાલ, ભીક્ષાનો લાભઅંતરમેવીચારી, છઠ્ઠખમણુઅંત આજનીરધારી
 તેહ કારણુ ફરં ધર ધર બારી,
 ઉથલો, નીર લેપી લીજેરે દોષ સકળ પરહાર,
 લાવનાં ભીક્ષૂરે અમાઈ અમે અણગાર. ગૌં ૧૦ ધ૦—૩.
 ચાલ, તવ તે અયમંતો કુંભર તે વારે, નમણુ કરી મુખ વયણુ ઉચારે,
 ભિક્ષાર્યે મુજ મંદીર દુવારે,
 ઉથલો, આપ પધારોરે મેહર ધરી મુજ લાર,

- માત હમારીરે પોપસે પાત્ર ઉદાર. ગૌ૦ ધ૦—૪.
 ચાલ, એમ કહી ગૌતમ કર કરેં ગૃહી, અંગુળી સાહી ને નીજ સંગેલેષ,
 અચમંતો આવ્યા મંદીરમાં વહી,
 ઉથલો, આવંતા દેખીરે શ્રી દેવિ ગૌતમ ધામ,
 વિનય ધરીનેરે કર જોડી નીજ સીર નામ. ગૌ૦ ધ૦—૫.
 ચાલ, ભાગ ઉદે ધર પગલાં ધરી જો, મુખ પિંડ નિજ પાત્રમેં લિજો,
 ભાવનાં પુરણ થાય દીલ રીજો,
 ઉથલો, એમ કહીનેરે પડી લાભે રાવનીરે નાર,
 હરખ ધરીનેરે બહુડાવ્યા તેહ અણુગાર, ગૌ૦ ધ૦—૬.
 ચાલ, અચમંતો ગૌતમ સારે સંચરીયા, પ્રણમી કહે કીહાર હોયુ ભરીયા,
 વિગત સકળ કહો ને કેસરીયા,
 ઉથલો, ગૌતમ બોલેરે શ્રી વન કેરે ઉદ્યાન,
 ધર્મ ધોરિંધરરે વિર ગુરુ ગુણ છે નિધ્યાંત. ગૌ૦ ધ૦—૭.
 ચાલ, તેહ ચરણે અમે જનસ્થુરે કુમાર, બોલેરે બાળ મુને લેજોરે લાર,
 વિરને વાંદસ્થુ હરખ અપાર,
 ઉથલો, એમ કહી ચાલેરે ગુરુ અચમંતો દોય લાર,
 શ્રી વને આવિરે વીરનેં નમે ધરી ખ્યાર. ગૌ૦ ધ૦—૮.
 ચાલ, ગૌતમ ગંગાચરીત્રીરે પેં આજોત્રી, ભુત અંતરે ધરીધ્યાન કૃમ મોત્રી,
 વિર બોધે તેહ બાળ ધ્રમ રોત્રી,
 ઉથલો, દેસનાં અંતેરે હરખી વંદે તેહ બાળ,
 માત પીત્યા પુષ્ટીરે તજું ગૃહ સખંધી જાંનળ. ગૌ૦ ધ૦—૯.
 ચાલ, વિર કહે સુખ હોવે તેમ કિજે, તજો પ્રમાદ નિજ કારજ સિજે,
 તવ તે કુંમર અતિ દીલ રીજે,
 ઉથલો, હમેદયંદ કહે બોધ દુજીરે ઢાળ,
 આજ્ઞા લેવારે અચમંતો આલ્યો ઉજમાળ. ગૌ૦ ધ૦—૧૦.

(હોહા.)

હવે અચમંતો આવિયો, માત પિત્યાનિં પાસ;

- નમણુ કરી નીજ મનતણી, કહે કુંમર ઉદાસ. ૧.
 આજ ગયાતા બાગમેં, વિર નમણુ તેં કાજ;
 ઐશ્ય સુણીને આપસું, ભાગ ફળ્યો મુજ આજ. ૨.
 આજા આપો ને માતજી, લેરધું સંજમ ભાર;
 કર્મ સકળ દળ કાપીને, ઉતરું ભવ જળ પાર. ૩.

ઢાળ ૩.

મોતીડાની દેસી છે.

માત કહે સુણુ આતમ પ્યારા, બોલ ન વઢો એહ અવિચારા,
 વિન્નેગ મતનાંયે બોલ તમારા, દિલ દુખવો કેમ આપ હમારા;
 મોહનાં વૃત વાત વિસારો, જીવનાં બોલમાંનો હમારો—ટેક. ૧.
 તુજ વિન્યા માતા ક્યું સુખ વાસી, લાલ કરો મત એહ મુજ હાંસી,
 જોહ હાંસીયિ જ્ય સુખ રાસી, તે કેમ કિજે હો ભિલ વિલાસી.
 મો. ૭૦—૨.

ઉમર કહ સુણુવો છે દોયલો, તેમ વછ નયિ મુજ મન સોયલો,
 તુજ સંગે મોરો જીયરો રંગાયલો, માત રીઝાઈ વછ તમે બલાયલો;
 મો. ૭૦—૩.

જોગની રીતમાં સું જાણે બાળા, લધુ વયમાં એવા કેમ કરો ચાળા;
 ધરમે રહીજો સદા ઉજમાળા, માત પીવાની કીજો નિત પ્રતીપાળા;
 મો. ૭૦—૪.

રાજકાજ બહુળી ઠકુરાઈ, તેહ તારા દિલમાં ક્યું ન આઈ;
 પુરવ કૃત્ય તણી એ કમાઈ, તે કેમ વિલસો ન આપ સવાઈ.

મો. ૭૦—૫.

બોલ વઢે બાળા યે નીજ માજી, પરભવની મતે કેમ થયો રાજી;
 હાથયિ ગમાવે જો ઝીંતી બાજી, જગત કહે એહવા નરનેરે પાજી.
 મો. ૭૦—૬.

તું તો અમોઘ છો કાંધ ન જાણે, ફાગટ વર્તેનિ વાતને તાંણે;
સંજમ તોલ મંદરગીરી જાણે, એહ રસ તો કાંધ વીરલાજ માંણે.

મોં ૭૦—૭.

તું છો મુખારથિ એક દુખ ધાંટી, કેમ ઉકલસે યે દુખની આંટી.
એક વાતેં બાળા તું નહીં ખાટી, તારી વાતમે રહું સદા ઉચાટી.

મોં ૭૦—૮.

મુજ વાતેં તાહેરો દિલ થાપો, સાંચ કહું માનો મન ન સંતાપો;
મંદિર રૈને સદા જીન જાપો, એહવો બોલ વછ માતાને આપો.

મોં ૭૦—૯.

એમ માનો કહ્યો બોલ વીચારો, હવેં છે અયમંતા કુંમરનો વારો;
હાળ ત્રિજી માતા મોહની લારો, ઉમેદચંદ કહે વૈરાગ સમારો.

મોં ૭૦—૧૦.

(દોહા.)

અયમંતા તવ બોલિયો, સાંભળો ને મુજ માત;
અંતર ગતમેં ઉપની, તેહ કહું તુંને વાત. ૧.

જાંણું તે નથિ જાણુતા, ન જાંણું તેનો જાંણુ;
અમોઘ મુજને કેમ કહ્યો, કરજ્યો બોલ પ્રમાણુ. ૨.

માત પિત્યા કહે બાળને, કહોનેં એનો બેદ;
પુત્ર ન જાંણું યે મર્મ હું, મો મન સંસય છેદ. ૩.

હાળ ૪.

કુમર કુંમરો મારા લાડકા—એ રાગમે છે.
કુમર કહે તમે સાંભળો, માતા માહેરો બોલ;
વિર જીણુંદ ચર્ણાં બેટતાં, લાધો બેદ અમોલ,
નાંતાં માતાજી અમે નૈ રેસ્યું—ટેક.

અમૃત ઝરણાં વિર મુખેં, સાવદ નીરવદ બેદ;

દાખ્યા પટાંતરા મુજ ભણી, રીઝ્યો ધરીને ઉમેદ. ના૦ — ૨.
 જાંણુ અજાંણુનો મમ્મં યે, કહું માતાજી આજ;
 સાંભળી અનુમત આપજ્યો, સારો માહેરા કાજ. ના૦—૩.
 જન્મ ધરે જગ વાસમાં, જે જીવ કર્મ આધાર;
 તે નર મરણારે પાંમસે, એહવો જગત વિવહાર. ના૦—૪.
 જાંણુપણો મેં તો એ લલ્લો, વળી દુજો પ્રકાર.
 જાંણું તેયિ હું અજાંણુ છું, સાંભળ માતા વિચાર. ના૦—૫.
 મરણો કેણે સમે આવસે, જીવું કેટલો કાજ;
 કોણ ક્ષેત્રે દેહ છાંડ સ્થું, તેહની ન જાંણું ઢાળ. ના૦—૬.
 કર્મ બંધન હું ન જાણુતો, જાંણું છું ગતી ચાર;
 સુર નર તેરીય નરકમાં, ભોગવે કર્મ પ્રકાર. ના૦—૭.
 કર્મ બંધન ભવ ભ્રમનાં, અનંત કાળયિ જાંણુ;
 ગતા ગતીનાં નિવાસમાં, દુખીયો થયો અજાંણુ. ના૦—૮.
 હવેં કેમ રહું જગ વાસમાં, મળ્યો વિરનોં મેળાપ.
 કહું કર જેડી ને એ સમે, માતા આજ્ઞા આપ. ના૦—૯.
 માંનવ ભવમેં હું આવિયો, તું ચૈ જન્મ દાતાર;
 વિર જીજીસર બેટતાં, જ્ઞાન લાભ અપાર. ના૦—૧૦.
 તારી અનુમત પાંમિને, લેસ્થું સંજમ ભાર;
 મુગ સોધું એહ કર્મનો, કાઢું આતમ તાર. ના૦—૧૧.
 માતા કહેરે નંદન માહેરા, મારે મન મોટી આસ,
 ત્રોડી યેં મનોરથ માળને, હવેં કરી તેં નિરાસ,
 કુંભર સુંણોને બોલ માહેરો—ટેક ૧૨.
 ઢાળ બલી યે વૈરાગમાં, કુંભર મન હરખાય;
 ઉમેદચંદનાં યે ભાગ્ય છે, તસ ગુણ મુખડે ગવાય. કુંભ૦—૧૩.

(હોહા.)

• માત કહે વછ સાંભળો, પુરો માહેરિ આસ;

- રાજ તખ્તદિન એકનો, ભોગવો સિવ વિલાસ. ૧.
 દેખું કમળા તાહેરી, પાંચ મનસુ સંતોસ;
 માન ધરી અયમંતજી, પુરણ માતની હોંસ. ૨.

ઢાળ ૫.

આઘા આં બેડે ભાર ધણો છે રાજ—એ દેસી.
 વિજય રાય અનુચર તેડીને, કહેરે કાજ સમારો,
 રાજ ભિષેખ સીકાસણ રચનાં, કરીને પુર સણગારો,
 લેજ્યો લાહો આણુંદનો હો રાજ, આજકો દિન ભલેરો—ટેક ૧.
 મંજણા વિધ કરી તન વિભુખા, વાજીત નાદ બજાતે;
 ભીષેખા વિધ માહા બજાની સામે, ધવળમંગળગીતગાતે. લેં આ—૨.
 અયમંત રાયને પાટ બેસારી, બોલે વિજય વૃષ આવે;
 કાર્યદીયો મુને ગુણ સધિરા, જોહ તમારે મન ભાવે. લેં આ—૩.
 કહે કુંમર મુને અનુમત દેજ્યો, ઓઘો ને પડધા લેજ્યો;
 આંણુ હમારી લોપન કરસ્યો, સેવકને એમ કેજ્યો. લેં આ—૪.
 વિજય વૃષ સજ કાજ કરીને, સીવીકાં કાજ સમેતી;
 આંઘા શ્રી વન વિર સમીપે અયમંત માત ચુ કેતી. લેં આ—૫.
 શિવનિ ભિક્ષા લેજ્યો જીણે સર, કુંમર મુજ ગુણવંતો;
 વિર કહે જેમ સુખ અંગજનં, કાજ કરો કિલસંતો. લેં આ—૬.
 જીવંદિને ખુંણુ ઇસાંને, જઘને આભૂણ ઉતારે;
 એત સાડી ધરી શ્રી દેવિ લૈને, બોલે નયણ જળ ધારે. લેં આ—૭.
 મુજ અંગથિ જનમ લેધને, મત કરજ્યો અન્ય માના;
 શાધી આતમ કર્મ વિલયથી, હોજ્યો જગત વિખ્યાતા. લેં આ—૮.
 એમ કહી નીજપુરે સિધાર્યા, હવે અયમંતે કેસ લોચી;
 વિરને ચણું મુજ વૃત ધારી, રાંજમ વૃત મત હોંસી. લેં આ—૯.
 વિર જીણેસર ચિવરને તેડી, સોંપે અયમંત તીવારે;
 આચાર કળાદિક સીખાવો, એહ મુનિગુણુ ધારે. લેં આ—૧૦.

ઢાળ પંચમી કહીમુ વૃતની, ભવિક સુંણી હરખાય;
ઉમેદવ્યંદ કર જોડી તે મુનિને, ચરણે સિસરે નમાવે. લે૦ આ-૧૧.

(હોહા.)

એક દિનાં પાવસ રતે, વરસાળાનો જોર;
ધન ગરજે વિજળી સંગે, કાંનનમે લવે મોર. ૧
વરખા અંતે ચિવરજી, સંગે અયમતો બાળ;
તન ચિંત્યાયે સાંચર્યા, ધરીયા પંથ સંજાળ. ૨

ઢાળ ૬.

ધારા મેહુલાં ઉપર મેહ, અમુકે વિજળી હો લાલ ઝ૦
એ દેસી.

અયમંત મુનિ લધુ બાળ, દેખી જળ નાળતે હો લાલ. દેખી૦
હરખીત હુવો મુનીરાય, બાળ ક્રીડા કારણે હો લાલ. બા૦—૧.
કાછ ભિડી ઉજમાળ, થાં મુની રાજ ત્યાં હો. થઇ૦
કરુદમ કંકર કર મહી, બાંધે પાજ તીલાં હો. બાં—૨.
ડાખર સંગમે ટાખર, તેહ ઉછરંગસું હો. તેહ૦
સરવર કળપીને પડ્યો, ધરે તેહ સંગસું હો. ધરે૦—૩.
જળ ડોળીને હીલોળે ચઢાવે તેહ પાતરી હો. ચ૦
જાંસ રમણુ કરી ચિંતે, નાવા તણી ખાતરી હો. ના૦—૪.
અહો અહો નાવા ચે આજ, સરેવરે ચાલતી હો. સ૦
કરતો કરતો દોડે, તેહ પાંખે પાળથી હો. તેહ૦—૫.
નિણુ સમે ચિવર આવે, તીલાં મૈત ધારીને હો. તી૦
જળ સંગે કિડ તો દેગે, અયમંત અણુગારને હો. અ૦—૬.
ચિવર ચિંતે મન સાથ, એ બાળસું આચર્યો હો. એ૦
જોગની રીત અગાધ, બાળનોં નહી આસરો હો. બા૦—૭.

તિણ સમે અયમંતો દેખી, થિવરબણી આવીયો હો. થી. ૦
 મથૈણ વંદામિ ઉચાર, મુનિ મન ભાવીયો હો. મુ. ૦—૮.
 સમય થિવર સંભાળ, બોલે અયમંતા બણી હો. બો. ૦
 રેરે બાળ એહ કૃત્ય, મુનીવૃત અવગુણી હો. મુ. ૦—૯.
 એમ કહી લેધને લાર, આવ્યા વીર પાસરે હો. આ. ૦
 પ્રથ ક્રીયાનોરે શ્રમ, પડી કમી આસરે હો. પડી. ૦—૧૦.
 થિવર બે કર જોડી, વિર બણી વિનતિ હો. વિ. ૦
 કરીને કહે છે એમ, ત્રિવિધ રસ લિનથિ હો. ત્રિ. ૦—૧૧.
 આપ તણો અંતે વાસી, અયમંત યે સદગુણી હો. અ. ૦
 ભવ કેતાનેરે અંતે, જાસે સીવગત બણી હો. જા. ૦—૧૨.
 ઢાળ એ ષષ્ટીમેં કહી, રાંમત ક્રીડા બાળની હો. રાં. ૦
 ઉમેદ્યંદ કહે બવી, સુંણો ગુણ માળની હો. સું. ૦—૧૩.

(દોહા.)

વિર કહે થિવરાં બણી, મકરો વરયા વિચાર;
 ચરમ સરીરિએ પ્રાણીયો, જાણુજ્યો તમે નીરધાર. ૧.
 વય લધુ વર એહની, રાંમતી વસ અણુગાર;
 બદ્ર પ્રણામિ મુધાતમી, અવસ્તા બેદ સમાર. ૨.
 વિનય વંત સદા રતિ, ધરે છે વ્રત લાર;
 રહે મુખો ચિત વાસમાં, અમાઈ યે નિરધાર. ૩.

ઢાળ ૭.

રૂપમણી તુંતો સાંચી શ્રાવીકાં—એ દેસી.
 સાહેબ વિર જીણુંદ થિવરાં બણી, કહે એમ વિચાર હો;
 થિવર મત હેજો એહ બાળને, ખીસો મત નીરધાર હો. સા. ૦—૧.
 થિવર એહ છે જનમન રંજણો, ખટકાય રખ વાળ હો.

- થિવર એહ ગુણુ ધર સંજમ વાસનો, રતી નહી છે જન્મળા હો. સા૦—૨.
- થિવર કરજો એની સાજ આપસું, એના કરજો જતન હો;
- થિવર વિજ્ઞાન કળાથિ અભ્યાસજો, કરજો મત દુષ્પ મન હો. સા૦—૩.
- થિવર આચાર કળપ આપી એહને, કરજો તમે નિહાલ હો;
- થિવર એને ચરણમાં રાખજો, સુઝ લલો ગુણમાળ હો. સા૦—૪.
- થિવર વિરવચન આપેં સિરધરી, અયમંતાનાં ગુણુ જાણ હો;
- થિવર સુષ્ટ મને જ્ઞાને પોષતા, કલ્યા ધન પ્રમાણ હો. સા૦—૫.
- થિવર અંગ ધ્યાયે ભણાવિયા, સુઝ પછે વરતાર હો;
- થિવર નિત ક્રીયા બેદ ભાંખીયા, અયમંતો લિયે ધાર હો. સા૦—૬.
- મુનિવર અયમંતો જ્ઞાન ગુણે આગળો, થયો સકળ સુ જાણ હો;
- મુનિવર તપ ક્રીયા અંતે આચરી, વિર અનુમત પ્રમાણ હો. સા૦—૭.
- મુનિવર ગુણુ રતન સર્વંછર તપ, તપી કસ કીયો તન હો;
- મુનિવર અર્સનિર્સંભિક્ષા પારણે, કરતા ઉભગે નહી મન હો. સા૦—૮.
- મુનિવર કસ સરીર હુવો જાજરો, ધમણી આંન પ્રાન સાથ હો;
- મુનિવર અંતક્રીયા મનવાસીને, કહે વિરજીને વાત હો. સા૦—૯.
- સાહેબ દિજો અનુમત મુજભણી, મારણાંતિક પદ લેરયું હો;
- સાહેબ વિર કહે જેમ સુખ હોવે, એમ અનુમત દેરયું હો. સા૦—૧૦.
- મુનિવર અયમંત વિપુલગીરી ચઢે, થંડીલા દીક સમારી હો;
- મુનિવર વીહાર ભૂમી પ્રતિલેખીને, પુર્વાભી સુખ ધારી હો. સા૦—૧૧.
- મુનિવર થુધ મંગળ અરિહંત સિધને, વળી ગુર તણો કરે તેમ હો;
- મુનિવર ભુજ પચખે ચારે ભાવસું, સકળ જંતને ખાંમે હો. સા૦—૧૨.
- મુનિવર સમ ભાવીરે સુધાતમી, પોઢે દુમતણી ડાળ હો;
- મુનિવર ધાતી કર્મ વિરલે હુવા, કેવળ પદ લે વિસાળ હો. સા૦—૧૩.
- મુનિવર સુકળ ધ્યાન ચતુ પાયે, ચઢે અન્નેગ પદ ધારી હો; •
- મુનિવર આંન પ્રાનનાં નિરંધસું, ઉપાદાંન વર લાર હો. સા૦—૧૪.
- મુનિવર ચિરચારીત્ર સમાચરી, પોહોત્યા મુઝી મોઝાર હો;
- મુનિવર અંતગઢ વીવહા પનંતીમાં, એહનો છે અધિકાર હો. સા૦—૧૫.

મુનિવર ઢાળ સાતમી યે ભાવસું, સિવપદનો વિસ્તાર હો;
 મુનિવર કનક રંજન ગુરૂ પાય નમી, ટુલુબ્યાગુલુ અણુગારહો. સા૦-૧૬.
 મુનિવર ગુણવંતનાં ગુણ ગીરવરા, ગાવે ઉમેદચંદ હો;
 મુનિવર કર્મદળ અનંતકાળનાં, ક્ષપકેં મેટે ભવ રંદ હો. સા૦-૧૭.
 મુનિવર સવંત ખંડ ઈંદુ સંગથી, દ્વૈ વિસ સાલ અશ્વન્ માસ હો;
 મુનિવર ક્રસ્ત અષ્ટમી સનીવારસું, ભાવનગરે ચોમાસ હો. સા૦-૧૮.

કળસ.

સકળ જીવવર સમર વાણી, આશંત મધ્યમાં એક છે;
 તસ અનુસારેં જોહ ચાલે, તેહ ધર્મ જગનેક છે. ૧.
 ભાવધરીને જોહ પાળે, તજીનેં કંચન કાંમની;
 તસ ધરે નીત મંગળ માળી, બલહારી તસ નામની. ૨.

ઢાળ સમાપ્ત.

દોહા છંદ.

ગુરૂગુણ ઉપદેસ વરણન.

ગુરૂ ગુણુ સાગર જ્ઞાનકા, કેતાં ન આવે પાર;
 પરમારથિ જગ જંતકુ, હોવે ગુરૂ આધાર. ૧.
 ગુરૂ આતમની આખડી, ગુરૂ પયોધર હાર;
 જ્ઞાન દેષ ગુરૂ પદ દીયો, ધન ગુરૂનો ઉપગાર. ૨.
 સુગુરૂ ભાંન ઉદીયે તીકે, મીટત મોહકો તંમ;
 અનુભવ રસ નંગ સંપ જો, મિટે દુમતકો ભ્રંમ. ૩.
 કહે ગુરૂ ગુણવંતકું, સુણો સુગુણુ મુજ વાત;
 પાળો સત ગુરૂ બચનકું, જો હોવે કુળ જાત. ૪.
 ઉતમ કુળમાં ઉપનાં, ઉતમ જનુંનિ તાત;

ઉત્તમ ગુરૂકી સંગતે, જ્ઞાના મૃત્યુકી ખાંત.	૫.
જ્ઞાન ગૃહી સંજ્ઞમ ગૃહી, ગૃહી સુખત ચિત સાથ;	
જ્ઞાન વરતકી લાજ સખ, પરતક્ષ અપને હાથ.	૬.
જો ગુરૂ વચને થિર રહો, તો કરો નહી પર ખાત;	
વિકથા આળસ તજો, જ્ઞાન ગૃહો દીન રાત.	૭.
પરમુખ નજર ન મેળવો, જો હોવે વ્રત ખંત;	
નર નારી સંગત તજી, રહો મૈત્ર્ય કરી સંત.	૮.
હાંસ તજી અમી નજર સું, બૌધ કરો પ્રમ કાજ;	
આ ભવ અપજસ ટજો, પરભવ સુધરે કાજ.	૯.
ધીરજ રાખી ચીતમાં, ચાલો કુળ આચાર;	
ડર રાખો ગુરૂ દેવનો, તો તરસ્યો સંસાર.	૧૦.
ગુરૂ આત્મા જોણે ધરી, તે ન કરે વિભચાર;	
સત મત ગુણુવંત તે ધણી, તરસે ભવજળ પાર.	૧૧.
ઉમેદચંદ ચિત પાત્રમાં, ગુરૂગુણ પય કર પાંત;	
ગુરૂ ઉલસિત ચિત દાયકુ, નિરમલ સદગુણ જ્ઞાન.	૧૨.

મનહર છંદ.

ગુરૂ કાર સિરધાર, તેહ તરે ભવપાર,	
સકલ વિપતી ડાર, આરતિ હરાની હે,	
અનાણુ તિમર વાર, વિનાણુ અરક સાર,	
ઉદય આતમ લાર, આરસી ધરાની હે,	
દેખ દેખ આપ ધાર, પરકી બીહાન ગાર,	
અંતમે બીચાર યાર, સુખકી સરાની હે,	
ગુરૂ ગ્રાંમ ધર્મ વાર, અંતી સમ અનગાર,	
ઉમેદ સરન કાર, સુખત વરાની હે.	૧.

[૧૧૪]

(દોહો.)

ચિંતિત સારક ગુરુ સમો, અવર ન જગમે દેખ;
અંતર મળ વિહંગણો, એ સત ગુરુન ટેક. ૧.

ત્રીભંગી.

ગુરુ સુમત સેમારા, ઉરવૃત ધારા, અંત 'શ્રદ્ધા' લારા, સુખકારા,
ગુરુ ચરણુ જનારા, શ્રમણુ હમારા, બ્રમણુ વિસારા, ભવ પારા,
જર મરન તમારા, હરન કૃનારા, તરન ત્રનારા, મિત મારા,
ઉમેદચંદ ખ્યારા, ચરણુ તુહારા, નમણુ હમારા, દિલ ધારા. ૧.

કવિત હંદ.

કશ્યપુગે વાસે જ્ઞાની, સુમતસેં બ્રમાંની,
સરલ નહી અભીમાંની, જનસેં હરત આત આતમે,
દુખસેં ન ડરાની, રાગસેં ન હરાની,
મતી મતસેં જરાની, અતિ લહત દુખ ગાતમે,
આપકી ન જની, પરખાતેં મત ઠાની,
એતો દુખકી નીસાંની, તજી રહો સુમત સાથમે,
ચિતમે ઉમેદવાર. જ્ઞાનકું ખીચાર યાર,
સમગેં સુધાર પાર, રહો રતિ આપમેં. ૧

હંદ ચરચરી.

સત મતકે જ્ઞાન મીર, અપ વૃગમે ચરત ધીર,
જનમરકી ટરત પીર, ચિર્તિ માગ્ન,
ભૂમન કી હરત કિર, સુખનકી વરત સીર,
લયે નહી યે રહત ચિર. વિર્તિ સાગ્ન;
ચરગત ન મીલત શીર, કંચુક ગ્નૂં તજત અહીર,

અંબરસેં અકું બહીર, કિર્તિ કાળ,
અયે સેં સખ જગત તિર, દુષદકું વરત વિર,
ઉમેદકે રહત સિર, ધિર્તિ રાજ. ૧.

છંદ ચરચરી.

તન મન તપ તેગ હાય, સમ દમ ધર હાથ સાથ,
ધિરજ કે કવચ ગાત, બિરત રાજે,
ખમ ગમ કટ કટાર આત, નિત કૃત્ય કરખાંન પાત,
સત વ્રત સર વિવીધ જાત, કીરત ગાજે;
ઐષક કૈકાંણુ સાજ, આરદકે મન સમાજ,
કરમનસેં લરન કાજ, ઉરસેં આજે,
ધમ ધમ ધર ધમક મુર, કરમનકે દલકે ચુર,
ઉમેદકે ચિંતિત પુર, બિર તું બાંજે. ૧.

સોરઠો.

ચૂકત નહી કૌસમજી,
નિત વિનયકી આસા
ભાજ ધણો કહુ સિર નામિ
બગનિ મુનપરે પાસજી, ૧.

સોરઠો.

ઉરમે રાખી આસા,
મેર કરો જગ જનથિ,
દરસન હો ને મહંત,
હૃમ રહુ મુખ વાસમાં. ૨.

(દોહો.)

આદિ ગુર પદ થાપિને, સીધ ચરણમે વાસ;
રાખો નિસ દિન ચીતમે, વીનય કરણકિ આસ. ૧.

મનહુરછંદ.

બહુય સેં આદિ લેઈ, સમેર દિ રાસ સઈ;

દયા ધુર નાણુ કષ્ટ, સંજમ નિવાસકો;
 શિતળ ચંદન સમ, જીવ દયા સેતી મન,
 સ્વારથ સાધન ધન, મિત્રતા સમાસકો,
 વિષમ વિચાર ધુરે, દુઝે પદે સમ ઉરે,
 નામકો સમાસ ધુરે, પુરે સત વાસકો,
 જનમ સદ્ગુણ ધારે, કુમત મમત વારે,
 સમગ કે અનુસારે, નપરે કૌ પાસકો. ૧.

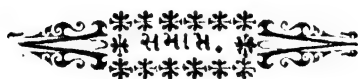
મનહુર છંદ.

અરક ઉકેસેં કહા તીમર રહત ભાઈ,
 તિમર ગયે તેં કહા ખસ્ત ન દેખાઈયેં,
 ખસ્ત કે મિલે તેં કહા અરત રહાઈ ભાઈ,
 અરત ગયે તેં કહા સુખ નહી પાઈયેં,
 સુખ કે મિલે તેં કહા દુખ ન હરાઈ ભાઈ,
 દુખ કે હરાયે કહા સંતોષ ન આઈયેં,
 સંતોસ મિલે તેં કહા ધર્મ ન ધરાઈ ભાઈ,
 ધર્મ કે ધરેસે કહા કર્મ ન ખપાઈયેં, ૧.
 કર્મ કે ખપેસેં કહા સીવ ન વરાઈ ભાઈ,
 સીવ કે વરેસેં કહા અમર ન સાઈયેં,
 અમર થયે તેં કહા અલક્ષ પદ ન ભાઈ,
 અલક્ષપદ સેં કહા શીધ ન ગવાઈયેં,
 શીધ પદ ધારી યાકું નમન હમારી ભાઈ,
 નમન કિયે સેં મેરે કર્મકું ખપાઈયેં,
 કનક રંજત ગુરૂ ચરન સરન ધારી,
 ધરત ઊમેદવારી સુમત સહાઈયેં. ૨.

સાતવાર લખ્યા છે.

ચાલો સાધુજીને, વાંદવારે—એ દેસી.

- આદિતવારે આતમારે, ઓળખિ લેજો આપરે, ઉતમ પ્રાણી,
એને જાણે જગ જાણુચોરે, મરસે ત્રીવીધીનાં તાપરે, ઉ૦
વસ્તુ ઉપીયોગ વિચાર મારે—એ ટેક. ૧.
- સોમવારે સમકીત નારે, ભેદ સડસડ જાણુરે, ઉ૦
ગંઠી ભેદ ત્રીજા કૃણુથીરે, સાદી તણા પરમાણુરે. ઉ૦-૫૦-૨.
- મંગળવારે ત્રણ મોહનીરે, અતુતાન બંધીનો ચોકરે. ઉ૦
ઉપસમ ક્ષયોપસમ ખાયકરે, સમકીત ત્રણનો જોગરે. ઉ૦-૫૦-૩.
- બુધવારે જોષ ધર્મથિરે, તત્વા તત્વનો વિચારરે, ઉ૦
અનુભવ રસમાં ઝીલતારે, દેસ વરત અણુગારરે. ઉ૦-૫૦-૪,
- બ્રહ્મવારે બ્રમનાં ટાળીરે, તીહાં અપરમત નામરે, ઉ૦
વિત રાગ ભાવ ઉદે તિહારે, રાગાદિ ક્ષયનો હામરે, ઉ૦-૫૦-૫.
- સુકરવારે શ્રેણી દોય થિરે, નિયટિ અનીટી ઉલાસરે, ઉ૦
સુક્ષ્મ સંપ્રાયનાં લાગમારે, ઉપસાંત ક્ષીણ મોહ વાસરે. ઉ૦-૫૦-૬.
- સનીવારે સુધ સંતતીરે, દર્બ્ય સિવ પદ લારરે, ઉ૦
આંતે અજોગ દસા ભલિરે, જીવન મુગ્ત સીધારરે. ઉ૦-૫૦-૭.
- આપ સનાથ જગેશ્વરે, આપ જપો આપ જાપરે, ઉ૦
ઉમેદવ્યંદ આતમાં ઉદેરે, જોતિ લોકાંતે અમાપરે. ઉ૦-૫૦-૮.

આગળથી આશ્રય આપનાર સદ્ગ્રહસ્થોનાં નામ.

નકલ.	નામ.	નકલ.	નામ.
	ભાવનગર.	૧	શાં પીતાંબર કક્કળ.
૨૦	શ્રી જૈનધર્મ સુબોધ પ્રસાર ક સભા તરફથી.	૧	ગાંધી દામોદર બકોર.
૧૦	બદાણી ભગવાન રામજી	૧	શાં કુમેર ગોખર.
૧૦	શામજી પરશોતમ ગાંધી.	૧	ભાયાણી નાનચંદ દયાળ.
૫	કોઠારી વનમાળીકુરસનજી	૧	શાં કૃતેચંદ ઓધડ.
	ગોડગવાળા.	૧	ગાંધી નાનચંદ છવણ.
૫	રૂપાણી કાળીદાસ કપુરચંદ	૧	શાં હરીચંદ કથા.
	જેતપુરવાળા.	૧	દેવચંદ થોભણ.
૫	શાં માણેકચંદ વી. ઝવેર.	૧	શાં ગાંડા મેધજી.
૫	શાં છગનલાલ લવજી.	૧	બદાણી ગોવીંદજી શ્રીરામ.
૫	શાં મનોરદાસ ખીમજી.	૧	શાં અમરતલાલ દામજી.
૫	શાં જાદવજી કલ્યાણજી.	૧	શાં માણેકચંદ પ્રેમજી.
૫	ગાંધી ગીરધરદાસ કુમેર	૧	ભાયાણી વનમાળી હરજી-
	દાસ.		વન.
૫	શાં ચત્રભુજ ભુરાભાઈ.	૧	શાં ગોપાળજી હેમરાજ.
૫	મણીઆર મગનલાલ ના-	૧	શાં ગોપાળજી રતનજી.
	હનચંદ તથા હરગોવન જી-	૧	ગાંધી દામોદર કશળચંદ.
	વરાજ.	૧	શાં ભાઈચંદ જ્યેંદ ક-
૪	ગાંધી કુમેરદાસ પરસોતમ.		મજેજવાળો.
૩	શાં ગીરધર વીરજી.	૧	ગાંધી મગન હરજી.
૨	શાં મગન લલુ.	૧	ગાંધી ત્રીભોવન ઘેઝા.
૨	ભાયાણી ગોરધન સલકા.	૧	શાં કલ્યાણ માધવજી.
૨	શાં બેચર ગાંડા.	૧	શાં ત્રીભોવન મેરાજ.
૨	શેઠ પોપટ કજમસી.	૧	બદાણી હરીચંદ વીડળ.
૨	કપાસી નેમચંદ કુવરજી.	૧	ગાંધી ખીમા મુળજી.
૨	ભાયાણી મોતીલાલ અજ-	૧	ગાંધી કેશવજી ત્રીકમ.
	રામર.	૧	શાં મનોર માધવજી.
૨	ભાયાણી ગોરધન ઝવેર.	૧	શાં ડાહ્યા સુંદરજી.
૧	શાં ત્રીકમ વણારસી.	૧	શાં નરસી વીરજી.
		૧	શાં ધારસી વેતસી.
		૧	ભાયાણી વીડળ કેશવજી.

૧	શાં નરોત્તમ ગાંગુ.	૧	શેઠ કાલુ વીરજી.
૧	ભાયાણી પરભુ કરસન.	૧	શેઠ ત્રંચકલાલ સુંદરજી.
૧	ગાંધી પરભુ મોતી.	૧	શાં પાનાચંદ ભગવાન.
૧	સોની લાલજી ભાણુજી.	૧	ગાંધી વલ્લભ માણેકચંદ.
૧	જડીઆ પદમસી રણછોડ.	૧	શાં ઓઘડ ડાઆ.
૧	શાં સવા લાધા ગુંદાજી.	૧	શેઠ વાલજી રાજપાલ.
૧	શાં છગન જેઠા રાજપી- પળા.	૧	શાં જયચંદ હીરાચંદ.
૧	શાં જગજીવન અમરસી.	૧	ગાંધી હરભોવન ઓઘડ.
૧	દયાળ વીરજી.	૧	શાં શંખજી જયુ.
૧	ગાંધી ચત્રભુજ દામોદર.	૧	શાં શીવલાલ કેશવજી.
૧	શાં મગન ત્રવેર.	૧	શાં કચરા કાળીદાસ.
૧	શાં કુબેર હરી.	૧	શાં ત્રભોવન રણછોડ.
૧	શાં છગન પુંજ.	૧	ગાંધી જગજીવન આણું- દજી.
૧	મેહેતા મગનલાલ ખોધા.	૧	ભાવશાર દેવકરજી જસા.
૧	શાં પાનાચંદ મોનજી.	૧	શાં હરીચંદ પ્રેમચંદ.
૧	મેહેતા છોટાલાલ ગીલા- ભાઈ.	૧	શાં ત્રીકમ પરશોત્તમ.
૧	પારંખ પરભુદાસ મુળજી.	૧	શાં રણછોડ ભાણા.
૧	શાં વીડલ હરખચંદ.	૧	શાં ધારશી પાનાચંદ.
૧	મેહેતા દુલભદાસ કુબેર- દાસ.	૧	શાં ચતુર વહરાજ.
૧	મેહેતા માવજી કાળીદાસ	૧	ગાંધી ત્રભોવન કેશવજી.
૧	ભાવશાર ખુશાળદાસ.	૧	શાં ભુદર નાગજી.

ધોળેશ બંદર.

૧	શાં છગનલાલ ગણેશ મારફત.	૪	ભાઆણી જીવરાજ ગોરધન મારફત ભાવનગર.
૩	શાં છગનલાલ ગણેશ.	૪	શાં ધરમશી હંશરાજ.
૨	સંઘવી જેતશી ધનજી.	૩	શાં શીવજી હંશરાજ.
૧	શાં ખીડીદાસ અખજી.	૨	શાં ચાપશી ભારા.
૧	શેઠ ચત્રભજ ધારશી.	૨	શાં કરમચંદ હંશરાજ.
૧	શાં ઉજમશી વલ્લભ.	૨	શાં શવજી કાનજી.
૧	કોઠારી વલ્લભ જેઠા.	૨	શાં નપુ નેણુશી.
		૧	ભાઆણી જીવરાજ ગોર- ધન, ભાવનગરવાળા.

- ૧ ભાઆણી ગોપાળજી મે-
ધજી.
૧ ભાઆણી હંસરાજ કાળી-
દાસ.
૧ શાં તેજપાળ ખેતશી.
૧ શાં માલશી ધના.
૧ શાં હરશી કેશવજી.
૧ શાં ટોકરશી વેરશી.
૧ શાં નરશી રવજી.
૧ શાં હીરા વરજગ.
૧ શાં કરમશી માણશી.
૧ શાં જેપાળ પદમશી.
૧ શાં કાલજી કરશનજી.
૧ શાં હીરજી રતનશી.
૧ શાં દેવશી જીવરાજ.
૧ શાં રણુશી ગોશર.
૧ શાં નરશી વીરજી.
૧ શાં કેશવજી લીલાધર.

ખંભાત.

- શાં મુન્યંદ ઝવેરચંદ
મારફત.
૩ શાં મુલ્યંદ ઝવેરચંદ.
૧ શાં માણેકચંદ કુતેચંદ.
૧ શાં વખતચંદ કેશવચંદ.
૧ શાં પાનાચંદ લખમી-
ચંદ.
૧ શાં રતનચંદ કુલચંદ.
૧ શાં જેસંધ કુલચંદ.
૧ શાં કશતુરચંદ મોતી-
ચંદ.
૧ શાં લાલચંદ વખતચંદ.
૧ શાં દોલતચંદ ભાણા.
૧ શાં પાનાચંદ મોતીચંદ.

- ૧ શાં પોપટ વખતચંદ.
૧ સંઘવી ગટાર મોતીચંદ.
૧ શાં રતનચંદ મોતીચંદ.
૧ શાં રતનચંદ ગણેશજી.
૧ શાં ગુલાબચંદ જોઈતા.
૧ શાં નગીન ડાઆભાઈ.
૧ શાં તારાચંદ જોઈતા.
૧ શાં મગન વખતચંદ.

પાલણપુર.

- ૧૦ રા. રા. પીતાંબરભાઈ હા-
થીભાઈ.

લીમડી.

- શાં ત્રીભોવન ઉમેદચંદ
મારફત.
૨ લીમડી જૈન શાજોદય શાં
ત્રીભોવન ઉમેદચંદ તથા
પારેખ મગનલાલ ચાંપ-
શી તથા પારેખ દોલચંદ
મોરારજી તરફથી ભેટ.
૨ શાં ત્રીભોવન ઉમેદચંદ.
૨ રા. રા. ડાશાભાઈ ગોપા-
ળજી.
૨ શાં માવજી કરશન.
૧ પારે. દોલચંદ મોરારજી.
૧ શાં સુંદરજી ડાઆભાઈ.
૧ સંઘવી હરજોવન ભુદર.
૧ શેઠ હરજીવન કશતુર.
૧ શાં મનમુખ ખીમચંદ.
૧ શાં શીવલાલ પુજનભાઈ.
૧ શેઠ કાનજી જીવરાજ.
૧ શાં મોહનલાલ આતમ-
ચંદ.

- ૧ રા. સુખલાલ લખમીચંદ.
 ૧ પારે. અમીચંદ ભીમજી
 ૧ તલશાણીઆ મગનલાલ
 મોતીચંદ.
 ૧ શાં મગનલાલ ઝવેર.
 ૧ સંઘવી રંગજી આણંદજી.
 ૧ તલશાણીઆ જગજીવન કન-
 શતુર.

અમદાવાદ.

- ૧૦ શાં મલીચંદ જેચંદ.

લાકડીઆ.

દોશી પ્રેમચંદ શોમચંદ
 મારફત.

- ૨ દોશી પ્રેમચંદ શોમચંદ.
 ૨ મા. કપુરચંદ હીરાચંદ.
 ૧ મા. વેલજી કેશવજી.
 ૧ મા. જીવજી દાનશંગ.
 ૧ શાં પોલા પખાણી.
 ૧ મા. કશળચંદ પાનાચંદ.
 ૧ શાં ઉગા અરજણ.
 ૧ શાં રતનશી રાજશી.

જોડીઆ બંદર.

શાં માણેકચંદ રતનશી
 મારફત.

- ૨ કોઠારી કાશીદાશ વલમજી.
 ૧ સંઘવી હરખચંદ લાલજી.
 ૧ મા. જાદવજી મુલજી.
 ૧ દોશી પોપટ કરશનજી.
 ૧ મા. વલમજી પરમાણંદ.
 ૧ શાં માણેકચંદ રતનજી.
 ૧ મા. ભગવાન ચાંપશી.

- ૧ કોઠારી નારણજી તારા-
 ચંદ.

- ૧ મા. પોપટ રામજી.

ગઢડા.

શાં પ્રેમચંદ મોનજી
 મારફત.

- ૧ કામદાર ઉજમશી પરશો-
 તમ.

- ૧ શાં ગોકળ ઓડા.

- ૧ શાં તારાચંદ ખેચર.

- ૧ શાં દુલભ ખેચર.

- ૧ કામદાર જગજીવન હીરા-
 ચંદ.

- ૧ શાં જેચંદ ગયુ.

- ૧ શાં હંશરજી ઝવેર

- ૧ શાં હીરાચંદ કુવરજી.

- ૧ શાં ટોકર ગોરધન.

- ૧ શાં રાઘચંદ તારાચંદ.

- ૧ શાં દીપચંદ જીવરાજ.

- ૧ શાં મંગળજી અમરચંદ.

મોરબી.

- ૪ શ્રી જૈનશાળા ખાતે હા.
 મેતા માધવજી ચાપશી ત-
 થા ત્રીભોવન મોણશી.

- ૧ રા. રા. મુલચંદ મોનજી.

- ૧ રા. રા. અમરચંદ ઝવેરચંદ.

- ૧ મેતા કાળીદાશ નેણશ્રી.

- ૧ દેશાઈ વનેચંદ રાજપાળ.

- ૧ મેતા ભીમજી વ્રજપાળ.

- ૧ સંઘવી દેવકરજી હીરાચંદ.

જામનગર.

- શાં લધુ સુંદરજી
મારફત.
- ૫ શાં લધુ સુંદરજી.
૧ પારે. લાધા મોતીયંદ.
૧ પુનાતર ઝવેરચંદ નાનજી.
૧ શાં દેવકરણ કાળીદાશ.
૧ વોરા રવજી નારણજી.
૧ શાં વીરજી હીરાચંદ.
૧ વારીઆ ઠાકરશી કલાણજી.
૧ વકીલ રાયચંદ કાળીદાશ.
૧ મેતા પરશોતમ કલાણજી.
૧ પટ્ટી ઘેલા હંશરાજ.
૧ વાશા પાનાચંદ નાગજી.
૧ મેતા કચરા હરીદાશ.
૧ વોરા ડોશા જીવરાજ.
૧ પુનાતર ઠાકરશી જગજીવન.
૧ ખત્રી કુવરજી લવજી.
૧ પારે. વીરજી ગોડીદાશ.

જેતપુર.

- લાઠીઆ ધારશી રામજી
મારફત.
- ૨ લાઠીઆ ધારશી રામજી.
૧ પારેખ વનીચંદ કુલચંદ.
૧ શાં કાળીદાસ કલાણજી.
૧ રા. રા. ઓતમચંદ જેઠા.

બોટાદ.

- ગાંધી રતનશી અમરચંદ
મારફત.
- ૧ ગાંધી રતનશી અમરચંદ.
૧ ગાંધી જીવણ અમરચંદ.
૧ શાં શંઘજી પરમા.

- ૧ દોશી ભુદર શોમચંદ.
૧ શાં હરીચંદ ડાયા.
૧ શેઠ કરશનજી ઓધવજી.
૧ દેશાઈ રધુ દેવચંદ.
૧ ગાપાણી ઠાકરશી ડાયા.
૧ શસોત મોતીચંદ રણજોડ.
૧ દેશાઈ રાયચંદ ડોશા.
૧ કામદાર બાવા લલુ.

આમરણ.

- માટલીઆ હંશરાજ શવજી
મારફત.
- ૨ મા. હંશરાજ શવજી.
૧ મા. કામજી ઠાણી.
૧ શ્રી થાનક ખાતે.

બગસરા.

- મેઘાણી રામભાઈ શ્રીપાળ
મારફત.
- ૧ મેઘાણી રામભાઈ શ્રીપાળ.
૧ દફતરી હેમચંદ વિ. જીવા.
૧ મંગળચંદ ઝવેરચંદ શાહ.
૧ શાં વશતા વખતચંદ.
૧ દોશી ભાભા હેમચંદ.

પીપળવા.

- શાં જીવરાજ બેચર
મારફત.
- ૧ શાં જીવરાજ બેચર.
૧ શાં કેશવજી કુવરજી.
૧ વોરા ગુલાબચંદ મનજી.
૧ શાં પરશોતમ પીતામર.

ઊમરાળા.

- ૨ શા ઠાકર જેઅચંદ.

૨ શાઠાકર કપુર.

દીગરાશ.

૧ શેઠ ઉજ્જમશી વીરપાળ ત-
થા પેમચંદ ડોશા.

ખાખરીઆ.

૪ શાં માણેકલાલ દીઆળ-
જી નારભાસ્તર.

મુલતાનપુર.

૪ વલભજી ટોકર.

વાંકાનેર.

૩ શેઠ ભાધચંદ મનજી.

વડીઆ.

૧ પારે. કેશવજી વિ. વીરજી.

પડધરી.

૧ પટેલ હેમરાજ ત્રીકમજી.

વટામણ.

૧ ભાવશાર નારણુ રામભાષ.

બોરસદ.

ભાવશાર ત્રીભોવન દાજીભાઈ
મારફત.

૧ ભાવશાર ત્રીભોવન દાજી-
ભાષ.

૧ ભાવશાર પ્રાણજીવન માધ-
વજી.

૧ ભાવશાર મોતીચંદ કાનજી.

૧ ભાવશાર નાથા કાલાનદાશ.

૧ દોશી રણછોડ ઝવેર.

૧ શાં વેણીદાશ વશંતજી.

પાલીઆદ.

૧ ગોશલીઆ જ્યંદ પનજી.

૧ ગોશલીઆ હરીચંદ રાયચંદ

૧ ગોશલીઆ ત્રીભોવન મોર.

૧ દોશી ખેતશી ઝીણા.

૧ શાભુરા ભાધચંદ.

લાઠી.

શાં નારણજી રાજપાળ
મારફત.

૧ શાં પોપટ મોનજી.

૧ શાં વાલજી ગીગા.

૧ શાં પનજી ખોડા.

૧ શાં વીરચંદ વેલા.

લાલપર.

૧ ખત્રી રાધવજી વિ. વીરજી.

૧ મેતા પરશોતમ કલાણજી.

૧ મેતા ભાણજી મુંદરજી.

૧ મેતા ઓતમચંદ હીરાચંદ.

જાહેરખબર.

સર્વ સદગ્રહસ્થોને ખખર આપવામાં આવે છે કે આ ચોપડી જેને જોઈતી હશે તેને શાં મનોરદાશ ખીમચંદ બાવ-નગર, ઠેકાણું પુર્વ અમરાતી શેરીમાં, ગાંધીના ડેરામાં. કીમત ૩૦-૧૨-૦ રોકડી કીમતેથી મળશે.

પરદેશથી મંગાવનારે ટપાલખર્ચ જ્યાં આપવું પડશે.

નોટપેડ કાગળો લેવામાં આવશે નહીં.

